

De avonturen van David Gates, piloot, verpleger, voorzitter van **ADRA/Guyana**, computerspecialist en zendeling laten ons zien dat er niets opwindender is als Gods wil te doen.

Of hij nu gekidnapt is en opgesloten zit in een Mexicaanse gevangenis, met zijn vliegtuig op verlaten landingsbanen in de jungle landt, malaria-patiënten overvliegt of met giftige slangen vecht, hij beleeft samen met zijn vrouw Becky, wonder na wonder.

Hij leert volledig van God afhankelijk te zijn door de Davis-indianen te helpen zonder daarvoor salaris te ontvangen. Zijn gezin, bestaande uit vijf kinderen, leert het principe dat als je geeft, ontvangt en hoe meer je geeft, hoe meer je ontvangt en voor God bruikbaar bent.

Hij is de oprichter van GMI (Gospel Ministries International) die via medisch zendingswerk, onderwijsinstellingen en de ether op dit moment meer dan honderd miljoen mensen bereikt met de blijde boodschap van Jezus spoedige wederkomst.

De zendingspiloot brengt u naar gevaarlijke en hemelse plaatsen waar God nog steeds vrijwilligers vraagt.

ADRA/Nederland heeft zijn werk gesteund door geld te geven voor medicijnen voor een malaria-epidemie in Kaikan en de omliggende dorpen in Guyana.

Een deel van de opbrengst van de verkoop van dit boek is bestemd voor ADRA. (Adventist Development and Relief Agency)

Eileen E.Lantry is een gepensioneerde bibliothecaresse en lerares.

Ze heeft met haar man zestien jaar in het buitenland gewerkt en bijna twintig boeken geschreven waaronder Dark Night, Briljant Star, Jungle Adventurer en Mission to the Clouds.

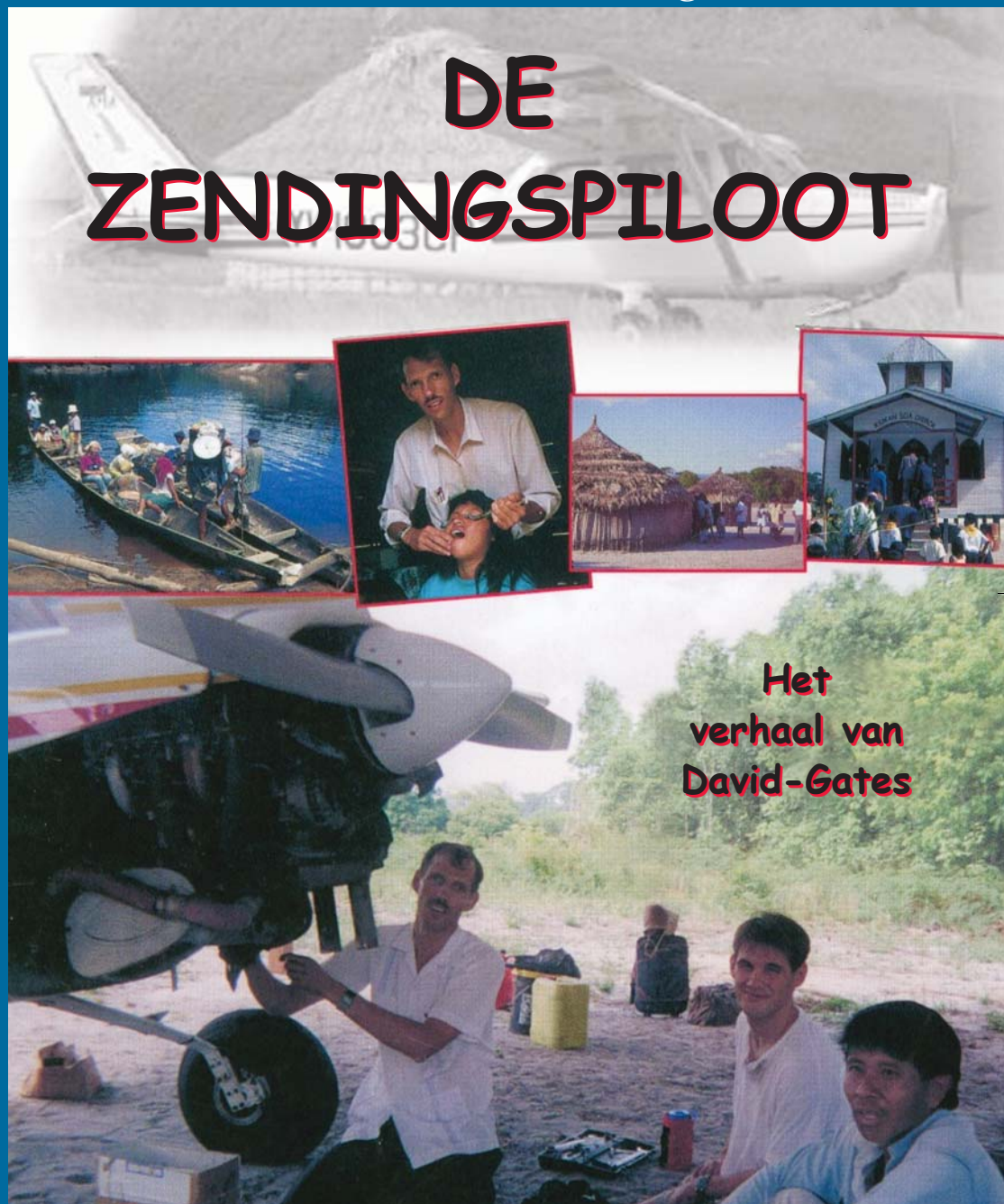
Mission Miracle (een volgend boek over het werk van David Gates) staat eveneens op haar naam.

Gevaarlijke avonturen
onder Gods leiding

DE ZENDINGSPILOOT

LANTRY

DE ZENDINGSPILOOT

Het
verhaal van
David-Gates

EILEEN E. LANTRY

**Gevaarlijke avonturen
onder Gods leiding**

**DE
ZENDINGSPILOOT**

Het verhaal van David Gates

EILEEN E. LANTRY

DE ZENDINGSPILOOT

Oorspronkelijke titel: Mission Pilot,
High Adventure in Dangerous and Heavenly Places,
The David Gates Story

Copyright ©2002
Gospel Ministries International, Inc.
P.O.Box 55
Anna, IL 62906 USA
Tel.: 001 (618) 833-8380
www.gospelministry.org

Nederlandse vertaling : J. Kip

Uitgegeven in 2007 door:
Chr.boekhandel de Haan
Oostpolderweg 27
9909 TH Spijk
Tel/fax: 0596 592194
e-mail: chr.boekhandel@hetnet.nl

Lay-out : Digital Creations Groningen
Foto's © Ted Burgdorff
Gedrukt in Denemarken:
Oko-Triik (Aps, Borrisvej 5b, 6900 Skjern)

Inhoudsopgave

Voorwoord	4
1. Gekaapt	7
2. Een tijd om na te denken	18
3. In de gevangenis	26
4. Gedachten aan Becky	34
5. Uitdagingen in de gevangenis	44
6. De lucht begint op te klaren	55
7. Een zeer lange nacht	60
8. Weer thuis!	69
9. Engelen aan zijn zijde	74
10. Teveel spanning	82
11. Onder nieuw beheer	88
12. De GAMAS wordt geboren	98
13. Van Miami naar Kaikan	105
14. Davis indiaans industrieel college	111
15. Moeilijkheden in het duister	122
16. Het leven in een oerwouddorp	125
17. De rivier de Jordaan slijt zich	134
18. Verrassingen en ziekten	146
19. God duwt voorwaarts	153
20. Een oproep om te offeren	158
21. Televisiewonderen	165
22. Zonder grenzen	172
23. De leeuw brult	179
24. Is er iets te moeilijk voor de Heer?	183
25. God doet het opnieuw	192
Aanhangsel	206

VOORWOORD

We geloven in God, we weten dat Hij bestaat, we zien het werk van Zijn handen en we zeggen, dat we onvoorwaardelijk in Hem geloven. Waarom zijn we dan verbaasd, wanneer Hij wonderen in ons leven verricht?

David Gates, de zendingspilot, verkondigt aan de wereld de grote daden van God en Zijn directe tussenkomst in het leven van hem en zijn vrouw Becky.

U zult de wonderbaarlijke hand van God herkennen in het ingrijpen in de inwendige organen van de kleine David, zodat ze zouden functioneren. U zult zien hoe God de acht jaar oude David ertoe bracht een bijzonder meisje te vragen om met hem te trouwen, wanneer hij groot zou zijn. U zult begrijpen waarom God de tienjarige David redde bij het neerstorten van een vliegtuig en u zult huiveren bij het lezen hoe hij een revolver in zijn rug voelde, toen zijn vliegtuig werd geakaapt.

U zult er niet aan twifelen, dat God David en Becky uitkoos voor een bijzondere dienst, toen Hij hen riep, voorbereidde en leidde om met hun vijf kinderen naar een dorp in het oerwoud te gaan zonder financiële dekking, totaal afhankelijk van God.

Voor diegenen van ons, die David door de jaren heen hebben bewonderd, bevestigt dit boek onze waardering. Het mooie van de zaak is, dat het einde van het verhaal niet verteld wordt, omdat het nog niet is beleefd. Terwijl ik dit schrijf, zijn David, zijn geliefde Rebecca en hun kinderen nog steeds in dienst in de oerwouden van Zuid-Amerika. Bijna dagelijks opent God nieuwe vergezichten met directe tekenen van tussenkomst voor de uitbreiding van Zijn zendingswerk. Veel verhalen zullen nog volgen die uw liefde voor

God en uw bewondering voor een zendelingenechtpaar zullen versterken. Zij kozen blij voor deze manier van leven om God te eren en Hem te dienen op gevaarlijke plaatsen.

Op dit moment, wanneer materiële zaken de wereld beheersen vind ik het verfrissend te weten en te zien hoe de Heer nog steeds zendingen roept, uitrust en uitzendt om in hun dienst geheel van Hem afhankelijk te zijn. Die dit boek leest zal rijkelijk gezegend worden door de toegewijde dienst van de familie Gates. Sluit u zich daarom, in gedachte en geest, bij hen aan in het eenvoudige oerwoudleven, vlieg mee over uitgestrekte regenwouden, ervaar de bescherming van engelen, toen rovers in de steden hen aanvielen, in de wetenschap dat God ook u wil behoeden.

Als u voor David, zijn gezin en de indianen van Zuid-Amerika bidt, tel dan uw zegeningen. Vraag uzelf dan af: "Leef ik het tevreden leven van een voortdurend vertrouwen in Gods leiding in het werk waar God mij toe heeft geroepen?"

Israel Leito, voorzitter van de
Inter-Amerikaanse Divisie van de Zevende-dags Adventisten
Miami, Florida,
September 2001

Katrina's diploma-uitreiking aan de
Laurelbrook Academy (2001)
Staande van links: Katia, Carlos, Lima
Zittend van links: Katrina, David, Kristopher

DE ZENDINGSPILOOT

In de Cessna 185 voor de reis naar Mexico

1. GEKAAPT

Het ziet er niet goed uit, professor. In de Hooglanden is mist opgekomen.”

David Gates, een Amerikaanse zendingspiloot, van midden twintig, leunde voorover in de cockpit van de Cessna 185 Skywagon en speurde de horizon af. Dikke wolken hingen laag over de Sierra Madre van Zuid-Mexico.

“Het moet daar de hele dag hevig hebben geregend,” vervolgde hij, “ik ben bang, dat de kleine landingsbaan bij ons ziekenhuis niet veilig is voor een landing.” Hij sprak duidelijk, accuraat Spaans, met een Boliviaans accent tot de oudere Mexicaanse man, die op de plaats van de copiloot zat.

“Wat is het probleem, *Capitán?*”

“De landingsbaan ligt op een laaggelegen plaats. Als het korte gras overdekt is met water, dan wordt het oppervlak zo glad als ijs. Zelfs bij een langzame landingssnelheid, worden de remmen waardeloos. Dan heb ik geen controle meer over het vliegtuig en zouden we tegen een boom terecht komen.” Met meer dan tien jaar ervaring als vliegenier, kende David het gevaar, dat hen te wachten stond. Hij zat gespannen en stijf.

“Wat zullen we dan doen?” vroeg professor Chente.

“Ik zal laag vliegen en enkele malen om het gebied heen vliegen. Mogelijk vinden we een plek die wat hoger ligt.” Het vliegtuig begon hoogte te verliezen en kwam onder het wolkendek.

“Daar is het” zei hij en wees naar links. De stralen van de ondergaande zon verlichtten het gebied van het zendingsziekenhuis, de hogeschool en de opleidingsschool voor verpleegsters. Er omheen lagen de huizen van de doctoren, verpleegsters en andere

DE ZENDINGSPILOOT

werkers. “Ziet u dat kleine huis, dichtbij de landingsbaan, dat is waar mijn gezin woont. Ik ben er zeker van, dat Becky en de kinderen nu de lucht afzoeken naar ons. Omdat de reparaties aan mijn radio bij de luchthaven nog niet klaar waren, kan ik ze niet oproepen.” Opnieuw vloog hij rond, ditmaal nog lager.

“Net wat ik dacht – een laag water over het korte gras. Daar kunnen we niet landen. Maar het is ook riskant om het vliegtuig op een onbeschermd terrein achter te laten, de enige veilige plaats is in de hangar.”

“U hebt gelijk,” zei de professor, een toezichthouder op de scholen van de Kerk der Zevende-dags Adventisten, in Mexico. “Ik heb gehoord, dat diverse privévliegtoegen in de laatste paar maanden zijn gekaapt.”

“De brandstofmeter geeft een minimum aan reserve brandstof aan, en het is bijna donker. Zonder lichten moeten we nu een besluit nemen.”

De geliefde bijbelbelofte van David flitste door zijn hoofd, “Hij, die u roept, is getrouw, hij zal het ook doen.” (1Tes.5:24) *Dank U, Heer, bad hij in stilte. Help mij alstublieft om de juiste beslissing te nemen.*

“Daar is de weg, die parallel loopt aan het ziekenhuis. Die ligt hoog en droog en wordt op dit tijdstip van de avond zelden gebruikt.” Hij cirkelde rond de school totdat hij iemand zag wuiven. Daarna keek hij over de weg. *Geen voertuigen te zien.* Neerdalend landde hij en parkeerde het vliegtuig op een open plaats aan de kant van de weg. Een leraar en de bewaker kwamen spoedig met een kleine vrachtauto.

“Ik ben blij, dat u niet hebt geprobeerd om op de landingsbaan te landen. Het heeft de hele dag gegoten,” zei de bewaker. “Ik blijf vannacht in het vliegtuig. U kunt me insluiten.”

“U kunt er elk moment uitkomen, als u wilt,” zei David. “U hoeft alleen maar de knop om te draaien.”

Met angst in zijn stem riep de bewaker uit: “Nee, nee, ik wil niet dat iemand weet, dat ze er in of uit kunnen. Niets is veilig in dit deel van het land.”

GEKAAPT

“Ik zal vroeg in de morgen terug zijn. Goede nacht, en God zij met je,” riep David.

Hij liep over het grindpad door het welige, groene terrein van het ziekenhuis en staaarde omhoog in de verte naar de donker wordende bergen. Toen hij de oprijlaan naderde van zijn huis, schreeuwden zijn twee kleine meisjes van blijdschap: “Papa, u bent thuis.” De één jaar oude Carlos waggelde op zijn mollige beentjes, zijn armen uitgestrekt.

Allen lachten, hun liefhebbende blonde moeder snelde toe om haar man te ontmoeten.

“Een koning zou geen beter welkom kunnen krijgen dan dit,” zei David blij, terwijl hij iedereen omarmde en kustte. Becky zorgde ervoor, dat iedereen rechtstreeks naar de eettafel ging. Nadat David had gebeden, bediende Becky de kinderen en ging naast David zitten. Ze streekte zijn hand en glimlachte.

“Het geluid van je landend vliegtuig windt me altijd op en dan zend ik een dankgebed op tot God.”

“En ik voel een soort hemelse vreugde om hier naast je te zitten, je lekkere voedsel te eten en te luisteren naar het geklets van de kinderen. Na al de problemen die ik vandaag ontmoette, is dit vrede.”

Nadat ze hadden gegeten, stelde Becky voor: “Ik ruim de tafel later wel af. Laten we naar de woonkamer gaan en luisteren wat vader ons over zijn dag te vertellen heeft.” Alle drie de kinderen klommen op vaders schoot, vol verwachting opkijkend. “Ik probeerde steeds opnieuw om de ontstoken kies van een meisje te trekken, maar kreeg het niet klaar. Het bleek, dat de wortels met de uiteinden waren vergroeid. Het zou nodig kunnen zijn om het kaakbeen te breken. Toen ze het uitschreeuwde van de pijn, beloofde ik haar om zo spoedig mogelijk terug te komen met een kaakchirurg. Haar dankbare blik was het meer dan waard de vele andere stopplaatsen te maken vandaag.”

Kleine Lina onderbrak, zoals altijd op aangename manier: “Ik heb zo’n medelijden met haar, dat ze zo’n pijn heeft. Ik zal tot Jezus bidden om het in orde te brengen.” “Dank je wel, liefste, ik

DE ZENDINGSPILOOT

ben blij, dat je voor haar wilt bidden,” vervolgde David. “De professor en ik bezochten diverse geïsoleerde scholen, die zijn hulp nodig hadden. We moeten morgen nog enkele bezoeken afleggen, ik moet vroeg weg, omdat ik brandstof nodig heb.”

“Ik zie enkele slaperige kleine mensen,” merkte Becky met een glimlach op. “Voor ons allen tijd om naar bed te gaan. Maar de kinderen zien hun vader zo weinig en ik zei hen, dat ze daarom nog wat op mochten blijven.”

* * *

Om 6.00 uur de volgende morgen klopten enkele studenten van de middelbare school op de voordeur van het huis van de Gates.

“*Capitán*, er staan soldaten rond uw vliegtuig en ze willen uw papieren zien.”

“Geen probleem. Zeg ze, dat ik er zo aankom.”

David keerde zich om naar Becky. “Ik ben er zeker van, dat al mijn papieren in orde zijn. Laat eens zien,” zei hij, op z’n vingers aftellend. “Ik heb een brief van de president van het land, waarin hij ADRA bedankt voor het werk dat ze doen, plus mijn getuigschriften van ADRA, ik heb toestemming van de directeur van de burgerlijke luchtvaart, één van immigratie en een ander van de douane. Alles wat nodig is om een vliegtuig te gebruiken is aanwezig en in orde.”

David wilde de deur uitgaan, maar stopte en kwam terug naar Becky. Hij maakte een grapje, “Oh, ik vergat bijna om je een kus te geven. In het geval ik je niet weerzie, wil ik je een zoen geven.” Hij maakte een grapje, maar hield haar toch voor een moment stevig vast. Becky zei, dat ze er niets grappigs aan vond. Toen ging hij naar buiten en ontmoette de professor. Met de studenten reden ze in de kleine vrachtauto van de school naar de plek, waar hij zijn vliegtuig had achtergelaten.

“Goeden morgen, heren.” David groette de soldaten, die bij het vliegtuig stonden. Een soldaat, die het bevel voerde, een kapitein,

GEKAAPT

nam de papieren, keek ze zorgvuldig in en erkende, dat David de waarheid sprak. David zag de naam op zijn naamplaatje: Gonzalez.

“Bent u de piloot, die dit vliegtuig twee jaar geleden vloog?”, vroeg kapitein Gonzalez.

“Nee, ik vlieg met dit vliegtuig pas anderhalf jaar. De vorige piloot vetrok ongeveer twee jaar geleden, ik ben David Gates.” Kapitein Gonzalez leek door zijn antwoord in verwarring te raken. Hij ging naar hun truck terug, de soldaten gingen bij elkaar staan en spraken met elkaar, terwijl de kapitein een telefoongesprek voerde. Daarna kwamen de soldaten naar David en de professor terug.

“We moeten wachten op instructies,” zei de kapitein, “blijft u alstublieft hier staan.”

“Heren, ik heb vandaag dringende bezoeken aan diverse dorpen op mijn agenda staan. Zojuist ontving ik een telegram, met de mededeling, dat iemand stervende is en geëvacueerd moet worden. Ik hoopte ook een klein meisje te kunnen helpen met een ontstoken kies.”

“Maar u kunt niet vertrekken voordat de generaal het bevel geeft.”

David werd ongeduldig door de vertraging. Hij rommelde wat en liep rond het vliegtuig, terwijl de soldaten wachtten en wachtten. Zich tot de kapitein wendend vroeg hij: “Bent u hier de hele nacht geweest?”

“Ja, dat zijn we.”

“Hebt u een avondmaal of ontbijt gehad?”

“Geen van beiden,” antwoordde hij.

David telde de soldaten. Hij riep één van de studenten die dichtbij stond, en zei: “Ga, alsjeblieft naar het ziekenhuis en breng tien bakjes eten mee voor deze soldaten, ze hebben honger.” De studenten klommen in de truck en reden weg.

Korte tijd later kwamen ze terug met een ontbijt voor elk van de soldaten. David hield een passerende vrachtauto aan en kocht een krat met frisdrank. Elk van de mannen gaf hij een flesje. Nadat ze gegeten en gedronken hadden, glimlachte kapitein

DE ZENDINGSPILOOT

Gonzalez naar David. “We hebben lekker gegeten. Heel erg bedankt,” zei hij.

Tenslotte hoorden de soldaten de stem van de generaal over de radio. Naar hun truck rennend luisterden ze gedurende enkele momenten en kwamen toen terug met de boodschap, “De bevelvoerende officier wil, dat u naar een speciale landingsbaan vliegt.” David herkende de naam van de plaats.

“Maar dat is een verlaten landingsbaan”, zei hij.

“Daar wil hij ons ontmoeten.”

Een gevoel van angst becroop David en het zweet brak hem uit. Het bevel om op een verlaten landingsbaan te landen, omringd door gewapende soldaten! Iets scheen totaal mis te zijn.

“Meneer, ik geef er de voorkeur aan om op een commercieel vliegveld te landen, slechts acht kilometer hier vandaan. Ik zie geen reden om daar heen te gaan. U weet dat alles in orde is, dus is er geen probleem.”

“U zult meteen terugkomen. Alleen maar een korte stop, zodat de generaal uw papieren kan controleren.” David geloofde de kapitein niet. Met de minuut ongeruster wordend, ging hij verder met tegenstribbelen.

Tenslotte duwde een soldaat zijn geweer in Davids rug en beval: “Stap in het vliegtuig.”

Hij wist dat hij geen enkele kans had. Argumenteren had geen zin. De kapitein en een andere soldaat klommen in het vliegtuig en namen achterin plaats, David en de professor zaten voorin.

“Ik heb een gewoonte,” zei David, terwijl hij achterom naar de twee soldaten keek. “Vóór elke vlucht bid ik tot de God des hemels om bescherming. Wilt u zo vriendelijk zijn uw muts af te nemen en uw ogen te sluiten?” Ze gehoorzaamden terwijl David bad: “Mijn Vader in de hemel, wij vragen om Uw zegen voor elk van de soldaten, voor de professor en voor mijzelf. Beschermt u ons alstublieft met Uw heilige engelen tegen gevaar en het kwaad. Ik dank U in de naam van Jezus, amen.”

David steeg op van de weg, vervuld van zorg. Omdat hij de kortegolfzender voor reparatie had uitgebouwd, had hij geen moge-

GEKAAPT

lijkheid om iemand te informeren over zijn toestand of bestemming. Hij zou alles willen geven om met Becky te kunnen spreken.

Terwijl ze vlogen besloot hij te doen alsof hij contact had over de radio. De microfoon voor zijn mond houdend deed hij alsof hij het kantoor van de conferentie opriep. “Meldt Mexico-City direct, dat we op weg zijn naar het verlaten vliegveld. Er zouden enige problemen kunnen zijn met enkele papieren. Stuur direct een advocaat om dat af te handelen.” Kapitein Gonzalez, die achter David zat, hoorde elk woord. Hij wist niet, dat David voor een stomme radio sprak. David eindigde met: “Oké, oké, ja, we gaan binnen enkele minuten landen. Stuur alstublieft, onmiddellijk een juridisch adviseur.”

Nog aarzelend om op de verlaten landingsbaan te landen, riep David naar de kapitein achter hem. “Ik ga op de commerciële landingsbaan landen.”

“Neen, nee, dat kunt u niet doen. Ik heb het bevel van de generaal dat u moet landen waar hij heeft bevolen.”

“Maar u zei me, dat ik met een paar minuten naar huis terug kon vliegen. Ik heb brandstof nodig, want ik heb niet genoeg.”

“Nee”, sprak hij vastbesloten, “uw orders zijn om te landen, waar de generaal heeft gezegd.”

“Dan zult u me dood moeten schieten, want ik ga op de andere landingsbaan landen.” Kapitein Gonzalez werd buitengewoon zenuwachtig.

Aan de grond, op het commerciële vliegveld, vulde David het vliegtuig met benzine. Hij ving de stem van de generaal op, die schreeuwde over zijn draagbare telefoon. “Waarom liet je hem daar landen?” schreeuwde de stem woedend. “De piloot weigerde te gehoorzamen, hij zei dat hij brandstof nodig had,” verklaarde Gonzalez.

David sprak kalm met de man van de luchtverkeersleiding. “Luister goed. Ik ben gekaapt. Waarschuw mijn vrouw of iemand van het zendingsziekenhuis. Zeg ze, dat ik denk, dat ik op de luchtmachtbasis wordt vastgehouden” Hij was vol vertrouwen, dat

DE ZENDINGSPILOOT

iemand hem zou proberen te vinden of contact zou opnemen met de juiste mensen.

Met de vier mannen in het vliegtuig steeg David op en vloog naar de verlaten landingsbaan. Zodra ze waren geland voelde David een golf van emoties. Eén soldaat beval beleefd: "Excuseert u mij, verlaat het vliegtuig en ga hier staan. Doet u alstublieft, uw handen op uw rug, terwijl ik de handboeien aandoe. Wees zo vriendelijk om tegen de muur te gaan staan terwijl ik u blinddoek." Toen hoorde David een ander bevel. "Houdt machinepistolen tegen hun rug. Als ze bewegen, schiet je ze gewoon dood."

Gebeurt dit echt? dacht hij. Terwijl hij volkomen stilstond, kon hij de soldaten horen, die luidruchtig het vliegtuig doorzochten. Direct daarna zetten ze David en de professor achter in een truck. Omdat hij de wegen in dat gebied kende, kon hij aan de bochten in de weg merken, dat ze hen naar de luchtmachtbasis brachten. Hij dacht aan Johannes de Doper, van wie de Bijbel zegt: "Hij kwam als een getuigenis om te getuigen van het Licht, opdat allen door hem tot geloof zouden komen." (Joh.1:7). *Alstublieft, God, bad hij, wat er ook gebeurt, blijf bij ons en help mij om voor U te getuigen.*

De truck hield stil en de soldaten leidden hen, nog steeds geblinddoekt, snel door lange, nauwe gangen met lage deuren. Uit angst om zijn hoofd te stoten boog David zo laag als hij kon. Tenslotte gingen ze een kamer binnen. "Ga zitten", beval de ruwe stem van de ondervrager hen. Na een paar minuten namen bewakers de professor mee naar een andere kamer, terwijl David achterbleef. Er begon meteen een ondervraging. Gedurende een uur ondervroegen de soldaten hem en daarna zetten ze David in een andere kamer, terwijl ze de professor gedurende een uur ondervroegen. Deze gang van zaken herhaalde zich enkele malen. David dacht bij zichzelf, dit is een deel van een goed opgezet plan.

Verward door de vele, niet ter zake doende vragen, antwoordde David zorgvuldig, God om wijsheid vragend.

"U bent allen goede mensen, niet waar?"

"Ja, dat zijn we."

"U zou niets illegaals doen, wel?"

GEKAAPT

“Natuurlijk niet”.

“Maar u deelde Bijbels uit.”

Wetend, dat de wet buitenlanders verbood om Bijbels uit te delen, had David dat zelf nooit gedaan en daarom antwoordde hij: “Nee, dat heb ik niet, ik ben een gediplomeerd verpleger. Ik doe medisch werk.”

“Schrijf op, dat hij Bijbels heeft verdeeld.”

“Als u dat opschrijft, dan teken ik uw document niet.”

“O.K., streep dat door.” De ondervraging duurde de hele dag. Tenslotte stopte kapitein Gonzalez met alles. Zijn stem klonk vriendelijk. “U weet, dat deze mensen nog niets gegeten hebben. Deze morgen gaven ze ons een goed ontbijt. Het minste wat we kunnen doen is hen een lunch geven. Breng die andere man binnen. Neem hun blinddoeken af en leg de handboeien van voren aan. Kan ik u een broodje kip aanbieden?”

De professor antwoordde: “Ja, alstublieft.”

David voegde er aan toe: “Ik wil niet kieskeurig zijn, maar zou u het erg vinden om mij een broodje ei te geven?”

“In het geheel niet.” Geef een broodje kip aan hem en geef de piloot een broodje ei.”

Na een paar happen van het broodje te hebben genomen, herinnerde David zich het kleine stukje papier in zijn zak, waarop contact informatie stond van vrienden en kerkleiders. In kleine lettertjes stonden vele namen, adressen en telefoonnummers. In verkeerde handen zou de informatie misbruikt kunnen worden. Hij wilde niet, dat iemand van de kerkelijke beambten op valse beschuldiging gearresteerd zou worden.

Wat moet ik doen? God, ik heb wijsheid nodig, dacht hij. Plotseling had hij een idee. Hij keek de kamer rond. De soldaten waren rustig met elkaar aan het praten. Met zijn geboeide handen wist hij het kleine stukje papier uit zijn zak te krijgen, stopte het in het broodje en nam een flinke hap. Nadat hij het taaie broodje had weg gekauwd, voelde hij zich ontspannen.

Toen ze hadden gegeten, opnieuw waren geblinddoekt en met

DE ZENDINGSPILOOT

de handen op de rug waren geboeid, werd de professor weer in de ondervragingsruimte geduwd.

De cyclus van urenlange ondervragingen begon opnieuw. Laat in de middag kon David voor het eerst de antwoorden horen van de professor. Iemand had per ongeluk een deur op een kier laten staan.

“Ik ken *Capitán* Gates nauwelijks, pas enkele dagen geleden ontmoetten we elkaar voor het eerst. Ik weet niet wat hij doet.”

David voelde zich niet op z'n gemak. De professor en hij hadden, sinds hij zijn baan als zendingspiloot was begonnen, nauw samengewerkt. *Hij gaat onder angst gebukt en heeft bemoediging nodig*, dacht David.

Toen de soldaten David binnenbrachten voor verdere ondervraging, sprak hij tot de professor. “U moet de waarheid vertellen. Indien u begint met de waarheid te verdraaien, kan God u niet beschermen. Als ze u betrappen op het vertellen van onwaarheid, zult u uzelf schade toebrengen. We weten, dat engelen rondom ons zijn. De soldaten kunnen ons niet aanraken zonder de toestemming van God. Goed, het lijkt er op, dat we nu gevangenen zijn, maar in werkelijkheid zijn zij de gevangenen en kunnen alleen dat doen, wat God hen toestaat om te doen. Wees alsjeblieft niet bang om de waarheid te vertellen.”

De professor keerde zich naar de ondervragers en zei: “Neem mij niet kwalijk, ik had de waarheid moeten vertellen. Ik werk samen met David Gates en ken hem goed. Gedurende bijna twee jaar hebben we alles samen gedaan. Verbeter alstublieft, mijn verklaring. Ik werd bang.” Kapitein Gonzalez streepte alles door.

Daarna gingen de blinddoeken af. David zag, dat een klerk bijna twintig pagina's had getypt op een oude typemachine. Niets van wat de soldaten hadden gezegd, gaf David een idee waarom ze waren gearresteerd.

“Lees het en onderteken het met uw naam,” zei kapitein Gonzalez.

David en de professor deden wat hen bevolen was. Daarna, opnieuw geblinddoekt, werden ze door de soldaten naar de achter-

GEKAAPT

kant van een truck geleid. David veronderstelde, dat ze een lange tocht zouden gaan maken over de bergen, naar de gevangenis. Hij kon aan de geluiden die ze hoorden, zeggen wanneer ze door een stad reden. Slechts enkele kilometers verwijderd wachtten zijn geliefde vrouw en twee kleine meisjes, Lina en Katrina, en hun pas geadopteerde zoon, Carlos, op hem. Nu besepte hij, hoe Jozef zich gevoeld had, toen de handelaren, die hem meenamen naar Egypte, de heuvels passeerden waar Jacob, zijn vader, woonde. Waarom stond God dit toe? David had toch gebeden om wijsheid en leiding? Had Hij een plan om hem naar een vreemde plaats te sturen als een getuige, naar mensen die God niet kenden, precies zoals Hij Jozef had gestuurd?”

Verward en eenzaam verlangde David er naar om bij zijn gezin te zijn. Zijn hart begon te breken. Zou hij ze ooit weerzien?

2. EEN TIJD OM NA TE DENKEN

De regen stroomde neer op David en de professor toen ze bijeenkropen in de auto. De bochtige weg en de lage versnelling zeiden David, dat ze bezig waren aan een tocht over de bergen. Hij was die morgen van huis gegaan in een overhemd met korte mouwen, zonder jas. De koude wind ging als het ware door merg en been en hij begon te bibberen. “U ziet er koud uit, capitán,” zei de bewaker.

“Ja, ik heb het nogal koud.”

Zijn jasje uittrekkend, hing de soldaat het over de schouders van David en zei met een vriendelijke stem: “Neem mijn jasje maar. U kunt het houden.”

“Van harte bedankt,” zei David luid. In stilte bad hij: *Heer, deze daden van vriendelijkheid- een lunch, die we kregen, deze man, die zijn jasje geeft – zeggen me, dat U de leiding hebt. Geef mij alstublieft, het inzicht om deze kleine daden van vriendelijkheid te tonen aan misdeelde mensen, die ik op deze reis ontmoet.*”

Geblinddoekt, hotsend en botsend over de bochtige bergweg, had David tijd om na te denken. *Niet nodig om zich zorgen te maken over wat komen zou.* Hij was van plan dat in Gods handen te geven. In de duisternis en de kou richtten zijn gedachten zich op zijn geliefde Becky. De jaren vervlogen als hij terugdacht aan gekoesterde herinneringen.

David herinnerde zich wat zijn ouders hem hadden verteld van het wonder, dat God had verricht om hem als kind te redden. Geboren met onvoltooide en verdraaide darmen (op verschillende plaatsen is er geen doorgang en de blindedarm is aan de linkerkant) heeft David niet de normale darmspiertrekkingen die de

EEN TIJD OM NA TE DENKEN

darminhoud door het darmkanaal doen bewegen. De dokter kwam naar zijn moeder, Meraldine toe, die toen hoofdverpleegster was aan het Washington Missionary College in Maryland (de vader van David studeerde aan het seminarie vlakbij) en zei:

“Mevrouw Gates, uw eerstgeboren zoon zal sterven. Hij zal waarschijnlijk niet in leven blijven, zelfs als we een herstellende operatie verrichten.”

Tijdens de eerste drie weken van Davids leven, opereerde de chirurg hem drie maal. Hij probeerde de kleine darmen, die niet werkten, te repareren, maar het hielp niet. Later verwijderde hij een groot deel van de darm, maar dat bracht evenmin een genezing tot stand. Bij de derde poging veranderde hij een deel van de maag van David door een speciale verbinding te maken om te zien of de zwaartekracht er voor zou kunnen zorgen, dat het voedsel naar beneden ging. Niets scheen het kind te helpen en gedurende deze eerste drie weken van zijn leven passeerde er geen voedsel door zijn darmen.

“Het spijt ons zeer, maar we kunnen niets meer doen,” zei de dokter bedroefd. “Uw kind zal sterven.”

In geloof vroegen de ouders van David Dr. Lesling Hardinge om hun baby te zalven. Binnen vierentwintig uur begon een verpleegster voor het eerst darmgeluiden te horen. De dokter liet een röntgenfoto maken van de buik van de baby. Opgevoonden verklaarde de arts:

De 10-jarige David in Bolivia

DE ZENDINGSPILOOT

“De blinde darm zit nu op de juiste plaats. Het schijnt, dat de darmen normaal werken, hoewel de baby werd geboren zonder een peristaltiek.” Deze atheïstische arts vervolgde: “Als er een God is, heeft Hij het leven van deze baby gespaard. Ik ben ervan verzekerd, dat Hij met hem grote plannen heeft.”

David was pas één jaar oud toen zijn zendelingenouders hem meenamen naar de oerwouden van Bolivia. Hij groeide op en leerde Spaans. Zijn vader, een predikant en zendelingenpiloot nam het

De 15-jarige Becky met haar aapje Jojo.

gezin, toen David drie jaar was, mee uit de jungle van het laagland, naar de stad La Paz . De vlieghoogte van het vliegtuig van 5000 meter hoogte maakte de jongen misselijk. Hij herinnerde zich nog zijn eerste glimp van een aardig blond meisje daar in die stad. De moeder van het meisje zei tegen hem: “David dit is onze zes jaar oude dochter Becky Sue.”

Becky bracht spellen en puzzels mee, maar voor ze gingen spelen, zei ze met een glimlach, “Vind je het goed als ik eerst je haar kam, dat zit zo in de war?”

Haar moederlijke aandacht maakte dat hij zich beter voelde.

Later stelde ze voor: “Laten we gaan schilderen met de vingers. We kunnen de bergen schilderen, bedekt met sneeuw, die we vanuit het raam kunnen zien.” Vervuld van allerlei ideeën hield ze hem bezig zodat hij zijn hoofdpijn en misselijkheid vergat.

De vader van Becky, Monroe Dale Duerksen, penningmeester van de Boliviaanse Zending van de Zevende-dag Adventisten bezocht vaak de oerwouden van het laagland, waar David woonde.

EEN TIJD OM NA TE DENKEN

Bij gelegenheid bracht hij zijn gezin mee. David stelde blij allerlei plannen voor en Becky deed met hem mee. Blootsvoets door het bos lopend, verzamelden ze bloemen en vingden prachtig gekleurde vlinders en zeldzame kevers. Soms werkten ze samen aan schilderstukjes, die volgens nummer moesten worden ingevuld.

Op een dag vroeg David: “We moeten geld zien te verdienen om ijs en kauwgum te kopen. Heb jij een idee?”

“Laten we elk een schilderij maken van Jojo, mijn mooie aap,” stelde Becky voor. Dat duurde een poosje, want Jojo wilde niet stilzitten voor zijn portret.

Toen ze klaar waren zei David: “Ik vind onze afbeeldingen van jouw huisaap leuk. Ik heb een idee. Laten we dekseltjes zoeken van blikjes, er een gaatje in prikken en daardoor een touwtje steken om zo een lijst voor een schilderij te maken. We plakken onze schilderijen van de aap en de beste van onze nummerschilderijen op de lijsten en verkopen ze.” De kleine ondernemers vonden vele kopers, toen ze langs de huizen in het dorp gingen.

De gezinnen Gates en Duerksen reisden op een keer samen op een zendingstocht met een motorsloep en stopten bij elk dorp om daar de zieken te behandelen. David herinnerde zich nog, dat hij op die tocht vijf jaar werd. Toen de twee wat ouder waren vonden David en Becky het leuk om te vissen vanaf de boeg van de boot. Hij vond het fijn om Becky te horen lachen als ze de vissen weer in het water teruggooiden en die weg zagen zwemmen.

Op een dag stelde David voor: “Laten we een boomhut bouwen..”

“Maar we kunnen niet zo hoog in de boom klimmen,” protesteerde Becky.

“Nee, maar laten we de boom omhakken en een hut in de takken maken. Ik weet hoe ik een bijl en een hakmes moet hanteren.” Met de miljoenen bomen die het Boliviaanse oerwoud vormden, hinderde het verlies van één de kleine bouwers niet. Drie dagen lang hakten ze totdat hij eindelijk omviel. Met hun blote voeten vonden ze het gemakkelijk om op de, nu horizontaal liggende, boom te klimmen en een knusse hut te bouwen in de takken. Maar

DE ZENDINGSPILOOT

toen de bladeren verdroogden vonden ze hun hut minder uitnodigend en zochten een ander avontuur.

De Zending kocht grond in het laagland en de twee gezinnen hielden zich bezig met het starten van een veehouderij. Hier konden plaatselijke studenten gedurende een jaar werken om geld te verdienen om naar school te gaan. Het gezin van Becky woonde in een klein huis. Toen Davids familie op bezoek kwam, moesten alle kinderen in één kamer slapen.

Monroe Dale en Patricia Deurksen, de ouders van Becky, in Kaikan.

“Dat is prachtig,” giehelde Becky. “We kunnen verhaaltjes vertellen en pret maken vóór we gaan slapen.”

Die nacht sliep David in een hangmat, boven Becky. Met haar voet duwde ze tegen de hangmat en wiegde hem in slaap.

Plotseling werd hij misselijk en moest overgeven. Becky deed alsof ze sliep, ze was bang, dat zij de schuld zou krij-

gen, dat ze David misselijk had gemaakt.

Toen David acht jaar was verklaarde hij Becky: “Als ik groot ben, ga ik met je trouwen.”

“Echt waar? Prima, ik zal gelukkig zijn om met je te trouwen als je oud genoeg bent,” antwoordde het elf jaar oude meisje.

Hij besloot Becky een verlovingsgeschenk te geven. David nam zijn spaargeld en ging naar een winkel in de kleine stad van Santa Ana. “Ik wil een flesje parfum kopen.”

“Jij wilt parfum?. Heb je nu al een vriendinnetje?” vroeg de winkelier.

“Min of meer,” antwoordde hij zakelijk.

Vergenoegd met zijn aankoop gaf hij Becky het leuke kleine flesje. Een paar dagen later kwam Jimmy, de broer van Becky, naar David toe. “Weet je wat Becky heeft gedaan met die parfum, die je

EEN TIJD OM NA TE DENKEN

haar hebt gegeven? Ze deed het op haar aap, nadat ze hem een bad had gegeven.”

David was diepbedroefd – ze gebruikte zijn verlovingsgeschenk voor een aap. Hij begreep meisjes niet en ook begreep hij niet, dat deze aap voor Becky heel, heel erg bijzonder was. Gedurende zeven jaar had ze hem overal mee naar toe genomen, kleepte hem aan, en hield heel erg veel van hem. Elke vrijdag, nadat ze zelf een bad had genomen, gaf ze Jojo een bad. Na zelf parfum te hebben genomen, gaf ze die ook aan de aap.

Toen Becky dertien jaar werd gingen haar ouders terug naar de Verenigde Staten, zodat haar vader kon studeren aan de Loma Linda Universiteit in Californië. Gedurende haar middelbare schooltijd ging Becky van de ene naar de andere school in Louisiana, Arkansas, Kentucky en Tennessee. Gedurende vele jaren zagen David en Becky elkaar niet. David wist niet, dat Becky zijn liefdesgave van parfum niet had geweigerd. Vele jaren later kwam hij achter haar motief. Ze had haar schat gedeeld met het dier waar ze het meeste van hield.

Toen David elf jaar was, verliet het gezin Zuid-Amerika en ging naar de Andrews University in Michigan. Later woonden ze gedurende tien jaar in Collegedale, Tennessee. David herinnerde zich nog de opwinding die hij voelde, toen hij Becky opnieuw ontmoette. Maar de tijd en de omstandigheden hadden hen veranderd en hij begon zich niet op z'n gemak te voelen. Zou zij, een studente aan het Southern Missionary College iets te doen willen hebben met een jongen van de middelbare school?

In haar hart wist Becky, dat ze nog steeds gevoelens voor David koesterde. Elk jaar, op zijn verjaardag, had ze aan hem gedacht en aan hun belofte van jaren geleden. Zouden ze ooit nog tesamen zijn?

Op een sabbat nodigde het gezin van David, dat in de buurt van de universiteit woonde, Becky en haar kamergenoot, Joy, uit voor de lunch. Na de maaltijd zei David: “Ik moet nog een koe melken. Zouden jullie dames met me mee willen gaan?”

Terwijl ze naar de schuur liepen, zei David tegen Joy: “Wat is

DE ZENDINGSPILOOT

jouw lange blonde haar mooi.” Becky voelde een scheut van jaloezie en dacht: *Hij let op haar en ziet mij niet!*

Vanaf dat moment besloot ze haar korte haar te laten groeien. David noch Becky hebben ooit de belofte uit hun kinderjaren vermeld. Het verschil in leeftijd en opleiding schenen overweldigend en elk van hen maakte afspraakjes met iemand anders. Met pijn in het hart concludeerde David, dat hij geen kans meer maakte om met Becky te trouwen.

Het was waar, als ze elkaar toevallig ontmoetten, bezochten ze elkaar kort, als vrienden. Maar zelfs als ze met elkaar spraken dacht Becky: *Hij is nog een kind en heeft nu geen interesse in mij.* En David dacht, dat hij te jong voor haar was. Het leek, of er een einde was gekomen aan die kinderdromen.

Plotseling kwamen de aangename herinneringen tot een abrupt einde toen de auto afremde en stopte. Hij hoorde het knarsen van een poort en realiseerde zich, dat ze bij de gevangenis waren aangekomen. Kapitein Gonzalez nam de blinddoeken af en beval hen met hem mee te komen. David keek op zijn horloge. Drie uur in de morgen! De mannen spraken onderweg met elkaar bijna als vrienden. De gevangenisbewaker salueerde toen ze naar binnen gingen.

“Ik heb twee gevangenen voor u,” zei de kapitein, “zet ze in cel A, maar ik wil niet, dat u de celdeur afsluit.”

“Wat bedoelt u, kapitein? Ze zijn gevangenen en u zegt, dat u niet wilt, dat ik hun celdeur afsluit?”

“Nee, deze heren zullen niet weglopen, ik wil zelfs dat u de deur open laat. Dat is een bevel. Begrijpt u?”

“Ja, meneer!”

Terwijl de kapitein vertrok riep hij luid: “Goede nacht, heren.”

De bewaker liep naar David en de professor toe.

“Ik werk hier al een lange tijd,” zei hij, “maar ik heb nog nooit een gevangene gehad, die ik niet kon opsluiten. Dit is vreemd! Maar laat ik u dit zeggen: Zet geen voet buiten die deur, want dan schiet ik u neer.”

Terwijl ze op hun britsen gingen liggen, keerde David zich tot

EEN TIJD OM NA TE DENKEN

de professor: “Dit is de derde daad van vriendelijkheid sinds onze arrestatie,” zei hij. “Zouden die daden van de kapitein betekenen, dat we gevangenen zijn, maar geen echte gevangenen?” Voorzeker steekt de hand van God hierachter. Ik begrijp het nu niet, maar ik ben ervan overtuigd, dat God een plan heeft. Hij heeft ons geroepen, Hij is getrouw en wij kunnen Hem vertrouwen. Op Zijn tijd zal Hij het doen.”

3. IN DE GEVANGENIS

Gedurende twee dagen bleven David en de professor in de cel. Om de tijd te doden, herhaalden ze voor elkaar beloften uit de Bijbel. Gaf God hen een adempauze om hen te versterken voor hetgeen in het verschiep lag, of, zoals bij Johannes de Doper, gevangentijd om zich voor te bereiden “om van het licht te getuigen” (Joh.1:8).

“Het is interessant om te zien hoe God werkt voor het goede van diegenen, die Hem liefhebben, die zijn geroepen overeenkomstig Zijn doel,” zei David. (Rom.8,28).

Op de derde dag beval de bewaker: “Kom met me mee!”

De kleine vrachtauto nam hen mee naar de dichtstbijzijnde stad, naar het kantoor van het openbaar ministerie. In een zittingszaal waren diverse klerken bezig met typen. Een beambte stond op en begon de beschuldigingen voor te lezen tegen David en de professor. Toen pas ontdekten zij, waar die kaping voor was geweest.

“U wordt beschuldigd van diverse overtredingen met betrekking tot het gebruik van het vliegtuig.” David hoorde een lange lijst van activiteiten aan- alles waar ze maar aan denken konden, naar het scheen. “Jullie worden van dit alles beschuldigd,” zei de spreker geïntoneerd.

David wist dat hij het vliegtuig nooit op illegale wijze had gebruikt. Maar de man, die de leiding van de hoorzitting had, gaf hem geen gelegenheid om een uitspraak te doen. David dacht: *Het lijkt erop dat deze regeringsambtenaren van plan zijn om op korte afstand op ons een oud geweer af te schieten – dat hagel, kogels en schroot tegelijk verspreidt.*

IN DE GEVANGENIS

“We hebben een getuige, die kan bevestigen, dat de beschuldigingen waar zijn.” David hoorde de naam van een man, die ook een gevangene was. “Hij wil tegen u getuigen.”

“Breng hen naar de gevangenis,” schreeuwde de ambtenaar.

David probeerde zich de naam van de getuige in te prenten en hij besloot: *Wanneer we in de gevangenis zijn, ga ik naar die man toe. Ik wil uitzoeken waarom hij er voor koos om tegen ons iets te getuigen, dat totaal onwaar is.*

Terug in de kleine vrachtauto, zag David dat ze naar de federale gevangenis werden gebracht. Toen ze de gevangenis binnen gingen besloot David opnieuw, *ik moet die man vinden die mij vals beschuldigd.* De bewaker sloot de poort achter hen en er werden vingerafdrukken gemaakt. Vanaf dat moment verdween de gedachte van een ontmoeting met zijn beschuldiger uit de geest van David.

De bewakers namen David en de professor mee in de gevangenis. Onmiddellijk werden ze omringd door andere gevangenen. “Dus jullie zijn de grote misdadigers!” riepen ze.

“Wat bedoelt u,” vroeg David.

In hun handen hadden ze de laatste dagbladen. De koppen van de voorpagina's luidden: “Ziekenhuis van de Zevende-dags Adventisten verdacht van het gebruiken van doctoren en verpleegsters en vliegtuig voor illegale activiteiten. Ze leiden leerling-verpleegsters op om misdaden te begaan. Raddraaiers gearresteerd.”

David zag dat het een politieke list was om Gods kerk in diskrediet te brengen. Hij keerde zich tot de gevangenen en zei: “Gelooft u alles wat u leest op de voorpagina van de krant?” Iemand heeft gelogen. De waarheid is dat we zendelingen voor de kerk zijn.”

“Nee, dat bent u niet. We weten dat u geld hebt. We kunnen zien dat u goed gekleed bent, wat bewijst dat u geld hebt, zoals alle criminelen.”

“Nee, we hebben geen geld.”

“Jawel. U moet een heleboel geld hebben.”

“Neemt u ons niet kwalijk, mensen. We hebben nooit enige misdaad begaan en we hebben geen geld.”

DE ZENDINGSPILOOT

“Luister. We moeten u iets zeggen,” schreeuwde de voorman van de gevangenen. “In deze gevangenis maken wij, gevangenen, de dienst uit. We eisen van u dat u ons geld betaalt. Tenzij u ons geld betaalt, zult u worden gedwongen om tweemaal per dag de toiletten schoon te maken.”

“Oh, ja?”

“U wilt die toiletten kennelijk niet schoonmaken. U bent klaarblijkelijk ontwikkelde mensen, die zo’n karwei nooit zullen doen.”

“Ik ben een verpleger. Ik ben een zendeling van de kerk der Zevende-dags Adventisten, ik ben niet te goed om toiletten schoon te maken.”

“Meneer Gates, u wilt die toiletten niet schoonmaken. Uitwerpselen drijven overal rond. Buiten is de riolering opgebroken. Gedurende het regenseizoen komt het water naar binnen en de inhoud van de toiletten drijft door het hele toilet. U moet iedere dag die rommel opscheppen. Ik ben er van overtuigd, dat u met die stinkende rommel niets te maken wilt hebben.”

“Ik denk, dat u mij verkeerd beoordeelt. Ik zei u, dat ik een verpleger ben en ik ben gewend om iemands achterste schoon te maken. Vroeger werkte ik in een bejaardenhuis. Het deed me in het geheel niets om die oude mensen schoon te maken. Geef mij een kans.”

“Nee, meneer Gates. We hoeven u geen kans te geven. We weten ook zo dat u dat baantje niet wil aanpakken. We geven u twee dagen de tijd om erover na te denken. Als u dan niet betaalt, moet u het doen.”

“Ik kan het u nu al vertellen. Geeft u mij alstublieft een emmer en een schop en ik zal meteen aan het werk gaan. Na twee dagen krijgt u hetzelfde antwoord. Ik betaal u geen centavo (cent).”

De professor onderbrak David. “Ik ben het er niet mee eens. Misschien moeten we toch betalen.”

David keek hem aan. “U bent vrij om te betalen als u wilt. U moet uw eigen keuze maken, maar ik heb niets tegen vuil werk. Moeders schijnen geen problemen te hebben met het verwisselen

IN DE GEVANGENIS

van luiers. Ze zijn niet blij met de eerste vuile luiers, maar na twee of drie raken ze eraan gewend – geen probleem.”

Die avond stelden de bewakers de gevangenen op in vijf lange rijen. David en de professor stonden in verschillende rijen. Nadat elke rij was geteld, bevelen zij de gevangenen in hun respectievelijke cellen te gaan, zeventig mannen in één cel, en ze sloten de deuren.

In de cel zag David lange rijen stenen stapelbedden met een ruimte van nauwelijks 1 m tussen elke rij, die bijna tot het plafond reikten. De leider van de cel informeerde de nieuwe gevangenen.

“U moet drie dollar betalen voor een bed of anders op de grond slapen.”

David, die hardnekkig was, wist, dat als hij voor iets zou beginnen te betalen, de eisen nooit zouden stoppen. Ze zouden de hele tijd meer en meer vragen. Bovendien, de stenen bedden zouden net zo hard zijn als de vloer.

“Ik kies er voor om op de vloer te slapen,” zei hij tegen de leider van de cel.

“Omdat u een nieuwkomer bent, moet u naast mijn bed slapen,” beval hij.

Wetende dat hij vast sliep, had David nog een ander probleem op te lossen. Hij dacht: *Deze kerels zullen alles willen stelen wat ik heb. Wat zal ik doen?* Omdat het in de cel warm en benauwd was, besloot hij: *ik neem mijn portefeuille, mijn sleutels, mijn haarborstel en mijn pen en stop die in mijn schoenen. Dan wikkel ik mijn schoenen in mijn overhemd en gebruik dat als hoofdkussen en slaap alleen met mijn broek aan.* Na dit te hebben opgelost, ging hij liggen. Op het moment dat zijn hoofd rustte op dat bonkige lapmiddel van een kussen, herinnerde hij zich iets belangrijks. Hij had vergeten te bidden.

Hij stond op en knielde neer en verwachtte, dat iemand dingen naar hem toe zou gooien of schunnige taal zou uitslaan. Maar er gebeurde niets en daarom stortte hij zijn gevoelens uit voor zijn Vriend.

“Heer, ik heb U nodig. Ik weet niet waarom U toestond dat ik deze pijnlijke situatie moet meemaken. Ik haat deze manier van

DE ZENDINGSPILOOT

behandelen. Ik voel mij terneergeslagen en gefrustreerd. U weet hoeveel mensen afhankelijk zijn van onze bezoeken met het vliegtuig. Wie zal hen nu helpen? Wie zal het werk doen dat u mij opgedragen hebt? Nu wordt het niet gedaan.”

“Zal de kerk ooit het vliegtuig terugkrijgen? Waarom liet u toe dat ik terecht kwam in deze vreselijke plaats? Wat is Uw reden om mij hier neer te zetten? Ik moet U zeggen hoe verschrikkelijk ik mij voel. Ik weet dat U met mij bent. Help mij alstublieft dit te overleven. Leer mij U te vertrouwen. Geef mij de wijsheid om van U te getuigen, zelfs wanneer ik het niet begrijp. Wees met Becky en de kinderen en breng ons op Uw tijd weer samen. Ik heb U lief, hoewel ik me ellendig voel. Ik bid dit in de naam van Jezus, die zo veel meer voor mij leed, amen.”

David ging weer liggen. Toen hoorde hij een schreeuw, “Hé, jij! Ben jij godsdienstig of zoiets?”

“Ja, dat ben ik. Ik ben een zendeling voor God, ik werk voor de kerk der Zevende-dags Adventisten.”

“Geloof jij in God?”

“Zeker doe ik dat.”

“Denk je dat God bestaat?”

“Ja, ik weet dat God bestaat. Ik ken Hem persoonlijk.”

“Geef dan antwoord op mijn vragen.” In stilte bad David om wijsheid. Zeventig paar oren luisterden, terwijl hij sprak. Weldra kwam er een andere stem tussendoor. Dan vroeg iemand anders een vraag, dan weer een ander, en een ander, gedurende meer dan twee uur. Steeds opnieuw bracht de Heilige Geest bijbelteksten bij David in herinnering. In het donker stortten deze mannen hun harten uit en stelden vragen over God, die ze zo lang reeds wilden weten. Iedereen luisterde gefascineerd. David wist dat de Heilige Geest dit gehoor van gevangenen had georganiseerd.

De volgende morgen werd David wakker en knielde direct op de vloer neer om te bidden.

“Wacht even, wacht even,” riep een jonge gevangene en liep naar hem toe. “Vind je het erg als ik met je mee bid?”

IN DE GEVANGENIS

“Nee, in het geheel niet. Ik ben blij je er bij te hebben.” De twee mannen baden samen en David wist, dat God glimlachte.

De volgende avond toen David neerknielde om te bidden sloot een derde man zich bij hem aan. Nu luisterde God naar drie van Zijn kinderen. Dat steeg naar vier, vijf, zes, zeven en zelfs tot elf. God kende het verlangen van hun harten. Hij begreep hun verlangen om zich bij Zijn gezin aan te sluiten. Zou het kunnen zijn dat Hij David had gezonden om bij hen te zijn en bemoediging te brengen in deze troosteloze plaats?

Veel gevangenen kwamen persoonlijk naar David en vertelden hem hun geschiedenis. Eén man zei: “Ik heb een vrouw en kinderen, ik ben onschuldig. Iemand heeft mij vals beschuldigd. Ik ben tot tien jaar veroordeeld en mijn vrouw en kinderen lijden.” De ogen van een andere man vulden zich met tranen: “Ik heb niets kwaads gedaan, maar ik moet hier vijftien jaar blijven en niemand zorgt voor mijn gezin.”

Een golf van droefheid spoelde over David heen. Hij wist dat hij evenmin rechtvaardigheid kon verwachten. Voor hoelang zou hij worden veroordeeld? En hoe zou Becky het maken met de kleine meisjes, van vijf en drie jaar en met de kleine Carlos van één jaar?

* * *

In de drie dagen na de arrestatie van David, had Becky geen idee waar hij was en of ze hem ooit nog zou zien. Ze woonden op de grens van Guatamala en ze herinnerde zich dat een andere zending, Lon Cummings, was gekidnapt. Was David dat ook overkomen? Hadden de guerrilla's David meegenomen naar een schuilplaats in het oerwoud? Zouden ze hem folteren? Zouden ze losgeld vragen of hem doden? Vreselijke gedachten gingen door haar hoofd toen zij God smeekte: “Geeft U hem alstublieft aan mij terug.”

Gedurende die dagen voelde Becky alsof haar maag in de knoop zat. Ze kon niet eten. Toen ze in de badkamer op de weeg-

DE ZENDINGSPILOOT

schaal stond, wees die vijftig kilo aan. Dat betekende, dat ze in drie dagen drie en een halve kilo was afgevallen. Ze probeerde zich te dwingen om wat te eten, maar de spanning was zo groot, dat het slikken bijna onmogelijk was.

Wetende dat ze omwille van de kinderen door moest zetten, viel ze op haar knieën en smeekte: "Heer, U moet me helpen. Ik voel me alsof ik ineen zal storten. In deze commotie heb ik Uw vrede nodig, die heb ik werkelijk nu nodig. U weet hoe ik Uw belofte uit Joh. 14:27 liefheb: "Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u: niet zoals de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd."

Op dat moment voelde Becky Gods vrede over haar komen. Gedurende enkele uren kon ze normaal functioneren. Toen overweldigde een vreselijke angst haar. Ze viel op haar knieën en herhaalde haar verzoek: "Alstublieft God, ik heb Uw vrede nodig. Ik verlies hem." De gehele dag en tijdens haar slapeloze nachten, deed ze steeds weer opnieuw een beroep op Johannes 14:7. Ze koesterde die belofte als iemand die verdrinkt en naar adem snakt.

Vrienden kwamen langs en vroegen: "Becky hoe kun je zo sterk zijn?"

"Ik ben niet sterk," was haar antwoord. Ik steun heel erg op Jezus. Zonder Zijn beloften, zou ik dit niet kunnen doorstaan, omdat ik geen idee heb wat er met David gebeurt. Maar God weet het. Eén ding weet ik, God geeft ons speciale kracht voor bijzondere momenten.

Op een avond zag haar driejarig dochttertje haar moeder huilen. "Mam, de engel kan de deur openen."

Verward vroeg Becky: "Welke deur?"

"U weet wel, zoals bij Petrus." Becky herinnerde zich dat ze enkele weken geleden de bijbelse geschiedenis van de bevrijding van Petrus uit de gevangenis aan de kinderen had voorgelezen. Ze boog zich voorover en omhelsde Katrina.

"Kleine meid, je hebt meer geloof dan mam. Bedankt dat je me eraan herinnerde."

IN DE GEVANGENIS

Ieder uur ervoer Becky de “vurige beproeving” die Petrus beschrijft in zijn eerste brief (zie 1Petrus 4:12,13). Ze begreep dat God haar toestond om deelgenoot te worden aan het lijden van Christus. Maar tijdens het lijden kon ze zich niet verheugen. Slechts door geloof kon ze zich realiseren, dat ze zich eens zou verblijden, wanneer Zijn glorie geopenbaard zou worden.

4. GEDACHTEN AAN BECKY

David wist dat vele ogen op hem waren gericht toen hij zich de tweede nacht gereed maakte om naar bed te gaan en twee gevangenen zijn handen vastgrepen om te bidden. Toen hij ging liggen en stilte de zaal vulde, voelde hij de zoete aanwezigheid van Jezus.

Maar de slaap wilde niet komen. Hij kon niet ophouden met denken. Vliegtuigen hadden een belangrijke rol in zijn leven gespeeld en nu gingen zijn gedachten uit naar dat, wat hij zopas had verloren - de reden van zijn arrestatie en vangenneming - en naar de andere vliegtuigen die hij gevlogen had. Hij herinnerde zich hoe God hem had gezegd met zijn eerste vliegtuig. Na vaak als jongen met zijn vader te hebben gevlogen, wilde hij vlieglessen nemen tijdens zijn seniorenjaar aan de academie. Vastbesloten om een manier te vinden om het geld voor de lessen bijeen te krijgen, vond hij een baantje bij de school.

Weldra werd hij een partner van twee vrienden die een vliegtuig bezaten. De lange werktijden leverden tenslotte flink wat op en hij kocht hen uit. Voordat hij op achttienjarige leeftijd afstudeerde, bezat hij zijn eigen kleine vliegtuig.

Op een dag, voordat David zijn vliegbrevet kreeg, nam zijn vader, die een ervaren rimboe piloot was, hem mee voor een vlucht in Davids vliegtuig naar een kleine geplaveide landingsbaan bij de Georgia-Cumberland Academy in Noord-Georgia. Predikant Gates oefende tweemaal om te landen en merkte iedere keer, dat er in het veld, direct naast de landingsbaan, een dorsmachine bezig was met het dorsen van maïs.

David wilde zelf proberen om te landen. "Dat is te krap voor

GEDACHTEN AAN BECKY

jou,” vermaande zijn vader. “Ik wil je niet laten landen met die dorsmachine zo dicht langs de kant van de landingsbaan. Ik had wat ruimte moeten maken aan de zijkanten. Ik ga landen en vraag hem wat opzij te gaan, voordat jij de zaak overneemt.”

De vader van David maakte een normale landing maar juist voordat het toestel de grond raakte, werkte de linkerkant van het landingsgestel niet en het linkerviel onder het vliegtuig weg. De linkervleugel dook naar beneden en ze schoten dwars over het veld. De dorsmachine, die in cirkels werkte, verscheen

De Cassna 140 "Becky Sue"

vóór hen. Omdat hij geen controle had over de snelheid van het vliegtuig duwde Predikant Gates de neus naar beneden en raakte de dorsmachine recht van voren met meer dan honderd kilometer per uur. Door deze snelle manoeuvre miste het vliegtuig de man, die de dorsmachine bestuurd.

Daarna, doodse stilte! Toen David en zijn vader weer bijkwamen, druppelde bloed langs hun hoofden en armen. De veiligheidsriemen hadden hun leven gered. Zowel het vliegtuig als de dorsmachine was zwaar beschadigd.

De dokter uit een nabijgelegen eerste hulp post knapte hen weer op. “Uw verwondingen zijn niet ernstig, maar ze hebben tijd nodig om te genezen,” vertelde hij hen.

Tijdens zijn herstel ontving David een brief van Becky, die gedurende één semester naar huis was teruggekeerd.

“Ik vind het zo jammer dat je vliegtuig kapot is gegaan,” schreef ze. “Ik heb altijd graag willen leren vliegen en had gehoopt dat in jouw vliegtuig te leren, ik ben blij, dat geen van jullie beiden ernstig is gewond.”

Omdat zijn vliegtuig was verzekerd kocht David spoedig een vervangend toestel. Een vage hoop flitste er door de gedachten van

DE ZENDINGSPILOOT

David. Zou God het ongeluk gebruiken om de zaken ten goede te keren met dit positieve contact van Becky? Aangezien zijn vorige vriendin hem de bons had gegeven, voelde hij zich vrij om haar briefje te beantwoorden. Weldra kwamen de brieven vaker.

Korte tijd later kwamen Becky en haar ouders op bezoek bij de herstellende piloten. Nadat ze waren vertrokken zei de vader van David: "Ik heb nieuws voor je. Becky's moeder vertelde mam, dat Becky het pas heeft uitgemaakt met haar vriend, omdat hij niet veel interesse had in zendingswerk, wat het doel van haar leven is. Ze zinspeelde erop dat Becky nog steeds praat over haar belofte als kind aan jou, David."

David's diploma-uitreiking aan de Collegedale Academy.

"Werkelijk, vader!" Gedurende enige tijd voelde ik me terneergeslagen en ik dacht, dat ik geen kans meer had bij Becky. Dit is geweldig."

David herinnerde zich de belofte uit Filippenzen 1:6, "Wees ervan overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen het ook zal voltooien tot de dag van Christus Jezus."

Hij bad, "Dank U, God, voor U is niets te moeilijk. Als u wilt, dat Becky en ik samen werken voor U, toon me dan, alstublieft, wat te doen."

Altijd snel om te handelen schoot David vanuit een diep dal naar de top van de berg. Hij schreef Becky een brief, deed hem op de post, maar kreeg hem vier dagen later weer terug. In zijn opwinding had hij vergeten er een postzegel op te plakken.

Hun vriendschap ontwikkelde zich snel. Becky kwam om de diploma-uitreiking van David bij te wonen aan de Collegedale

GEDACHTEN AAN BECKY

Academy. Ze was zo trots op hem toen hij over het gangpad liep. Na de ceremonie, probeerde ze niet te rillen toen ze buiten in de koude wind stond. Haar hart sloeg over toen hij zijn graduatiegewaad uittrok en het vriendelijk over haar schouders hing.

Spoedig begonnen ze te praten over hun wederzijdse belangstelling in zendingswerk. Becky had medische techniek gestudeerd aan de hogeschool. Op een avond, toen ze over het schoolterrein wandelden, deed David haar een voorstel.

“Als we beiden zendingen willen zijn moeten we verpleging studeren. Waarheen God ons ook roept, de vakbekwaamheid van verpleging kan de mensen helpen.”

“Maar David, ik heb altijd gezegd, dat ik nooit een verpleegster zou willen zijn. Denk je niet dat het voldoende is dat onze ouders verplegers zijn?”

David zweeg en gaf Becky tijd om na te denken.

“Ik weet zeker, dat ik nooit verpleegster wil worden,” ging ze langzaam verder, maar als ik niet op een ziekenzaal behoef te werken, nou, dan zou de kennis om zieken te helpen ons zendingswerk verbeteren.

“Het is evenmin mijn bedoeling om van verplegen mijn beroep te maken, maar zie het slechts als een waardevol werktuig om mensen te helpen.”

“In orde, David, ik ben het met je eens. Laten we naar de afdeling verpleging gaan en ons inschrijven.”

De directrice van de afdeling verpleging schudde haar hoofd. “Het spijt me.” We hebben reeds alle studenten voor dit jaar, die we kunnen aannemen, aangenomen. We kunnen u op een wachtlijst zetten. Jullie zouden de nummers achtenzeventig en negen-zeventig zijn. U moet echter een examen afleggen om zeker te zijn van uw kwalificaties.”

Een paar dagen later keerden David en Becky terug naar de afdeling verpleging om de uitslag van het examen te krijgen.

“Dat hebt u goed gedaan,” merkte de directrice op, “U bent omhoog geschoven naar de zevende en achtste plaats van de

DE ZENDINGSPILOOT

wachtlijst. Maar u staat nog te laag op de lijst om nog voor dit jaar te worden aangenomen.”

Drie weken later, op de eerste dag van de registraties der colleges, zei David tegen Becky: “Ik weet zeker dat God dit van ons wil. Laten we niet intekenen voor een andere cursus, maar wachten en bidden.”

Op de morgen van de tweede dag vroegen ze het opnieuw.

“Het spijt me. Geen kans.”

Toch wachtte het bezielde paar de gehele dag, zich herinnerend, dat bij God alle dingen mogelijk zijn (zie Marcus 10:27).

“Als dit Gods wil voor ons is, zal Hij het bewerkstelligen. Zo niet, dan zal Hij ons betere plannen wijzen,” zei Becky in vertrouwen. “De registratie sluit om vier uur,” mompelde David en keek op zijn horloge. “We hebben nog vijf minuten om ons in te schrijven. Laten we kijken of er enige ontwikkelingen zijn.” Ze gingen naar de tafel van de adviseur van de verpleging. “Er staan nog twee plaatsen open, maar we denken dat de twee meisjes zullen komen,” zei de directrice van de verpleging tegen hen.

“De registratie heeft twee dagen geduurd en ze zijn nog niet op komen dagen. Ik denk erover om met de decaan van de studenten te gaan praten,” gaf David als commentaar.

“Zoals u wilt,” antwoordde ze en wees naar de tafel van de decaan aan de andere kant van de registratiezaal. David zette tegenover de decaan zijn plannen uiteen om verpleging te leren om beter toegerust te zijn voor het zendingswerk.

“We hebben hier een probleem,” voegde David er aan toe. “Als we dit jaar niet mee kunnen doen, kunnen we niet nog eens een jaar wachten. Eigenlijk wilden we geen verpleging doen. Het is nu of we gaan verder met onze eerdere studie’s zoals gepland.”

“Kom met me mee. We gaan praten met de directrice van de verpleging.”

De tafel van de directrice benaderend, vroeg de decaan, “Is het waar dat er twee studenten op de lijst staan die zich niet hebben laten registreren of contact met u hebben opgenomen? Indien dat

GEDACHTEN AAN BECKY

zo is, dan is het, zo laat op de dag, redelijk dat deze twee worden toegelaten voor de verpleging.”

Slechts enkele minuten nadat de registratie was gesloten, schreven David en Becky zich in en werden toegelaten voor een verplegingscursus van twee jaar. Toen ze de registratietafels verlieten, keerde Becky zich tot David.

“Is God niet geweldig! Nu kunnen we samen studeren voor verpleger. Het geeft niet om mijn studie te veranderen, zelfs niet nu ik met mijn laatste jaar bezig ben. Ik weet dat dit Gods wil is.”

Het paar begon alle dingen samen te doen, maar Becky voelde, dat ze met trouwen moesten wachten totdat ze de cursus verpleging hadden afgesloten. David maakte bezwaar. “Becky, jij treuzelt met alles. Jij wil gewoon niet snel gaan. Mogelijk dat ik te snel ga, maar jij blijft voortdurend op de rem trappen. Ik denk dat jij de ploeg bent en ik de tractor.”

“Zou het kunnen zijn, dat God weet, dat we evenwicht nodig hebben? Ik geef de voorkeur aan ‘wachten op de Heer’ en jij bent meer als Paulus, altijd aan het rennen.” Ze lachte en David had geen verweer.

Een paar maanden nadat de cursus was begonnen namen ze deel aan een bruiloft van een vriend als bruidsmeisje en bruidsjonker. Tijdens de receptie vroeg een vriend: “Zijn jullie nog niet van plan om te trouwen?” De ouders van Becky hoorden toevallig de vraag en antwoordden: “We denken dat ze iedere dag kunnen zeggen dat ze van plan zijn om te trouwen.”

“Wat bedoelt u met ‘iedere dag?’” kwam David tussenbeide. “Becky zegt, dat ze wil wachten totdat we de cursus hebben afge maakt. Hoe zouden we kunnen spreken van dagen als haar plannen nog een jaar of twee verder liggen?”

Toen David dat jaar met Kerstmis thuis kwam, vroeg zijn vader hem:

“Ben je al verloofd?”

“Nee, pa. Ik zou me nooit verloven zonder eerst met u te praten. Ik respecteer u genoeg om eerst uw mening te vragen.”

DE ZENDINGSPILOOT

“Denk je dat je met Becky wilt trouwen?”

“Ik wil vast en zeker met haar trouwen.”

“Je bent er zeker van dat je die persoon hebt gevonden waarvan je houdt en die je wilt trouwen?”

“Oh, ja. Die heb ik gevonden. Zij is precies degene die ik wil. Beiden hebben we de Heer lief en hebben één groot doel zendingen te zijn en diegenen te dienen die hulp nodig hebben.”

“In dat geval zijn jullie in zekere zin verloofd, zelfs al heb je haar niet officieel gevraagd.”

“Wel, emotioneel zijn we verloofd. Ik behoor bij haar en zij behoort bij mij.”

“Moeder en ik hebben met elkaar gesproken en we hebben besloten dat jullie een ideaal paar zijn. God heeft jullie beiden gereed gemaakt toen jullie in Bolivia opgroeiden. Jullie zijn altijd vrienden geweest. Maar we zijn bang voor jullie. Indien jullie relatie intiemer wordt en jullie te lang wachten, zou je een vergissing kunnen begaan, die jullie huwelijk zou kunnen vernielen of op zijn minst beschadigen. Of om jullie relatie te bewaren, zou je, door enkele jaren te wachten, uit elkaar kunnen groeien. In beide gevallen zou dat, zoals we dat voelen, negatief zijn. Als je daarom zou willen trouwen dan heb je onze zegen en toestemming.

Verrast realiseerde David zich dat de beide ouderparen hun aanstaande huwelijk ondersteunden. Zonder tijd te verliezen belde David Becky op. “Ben je op dit moment ergens mee bezig? Het is zo’n prachtige dag. We zouden best het Becky Sue rondje kunnen maken.”

“Klinkt prima,” antwoordde ze. “Ik zie je daar.” Ze glimlachte terwijl ze aan hem dacht. Ze hield van zijn schalkse bruine ogen, lange oogwimpers en scheve glimlach. Toen zij hem “lang, donker en knap” begon te noemen, begon hij haar “kort, blond en mooi” te noemen. Ze herinnerde zich nog steeds de dag toen hij, opgewonden, haar had meegenomen om haar te laten zien hoe hij zijn kleine Cessna 140 had gedoopt. Met grote letters stond op de neus van het vliegtuig de naam “Becky Sue” geschreven.

Enkele ogenblikken later arriveerde Becky op het vliegveld en

GEDACHTEN AAN BECKY

vond David, die voorbereidingen maakte om met de Becky Sue te gaan vliegen. “Ik ben zo bij je,” zei hij met een glimlach. Snel maakte hij het karwij af en liep naar haar kant. Teder nam hij haar handen in de zijne, keek diep in haar blauwe ogen en zei: “Ik weet dat ik je al eens heb gevraagd, maar ik wil je opnieuw vragen, naast de Becky Sue,...wil je met me trouwen?”

Becky's gezicht ontplooidde zich in een brede glimlach. “Ik wil graag met je trouwen,” fluisterde ze. David dacht, dat z'n hart zou barsten van geluk. “Laten we de details bespreken terwijl we vliegen,” stelde hij voor. Hij kon zich niet herinneren waarheen ze vlogen. Hij wist alleen, dat dit lieve meisje, dat naast hem zat, voor altijd de zijne zou zijn.

Toen David het vliegtuig keerde voor de uiteindelijke landing, kleurde de ondergaande zon de schemerduistere hemel met een levendig rood en oranje. Terwijl ze zich verlustigden in de schoonheid voor hen, riep Becky uit, “Kijk, God versiert de wereld om dit bijzondere moment te vieren.” Juist vóór ze landden, boog David zich naar haar toe en kustte Becky op haar wang, hun eerste kus.

“Denk je niet dat je wat te snel bent?” vroeg ze.

“Helemaal niet”, zei hij openhartig.

“David, ik stel voor dat je met de volgende kus wacht tot Valentijnsdag.”

“Slecht voorstel,” zei hij, naar haar glimlachend, “maar omdat het jouw voorstel is, heb ik geen keus.”

Ze besloten dat David haar ouders toestemming moest vragen vóór de verloving officieel werd. Daarom reden ze de hele nacht door en kwamen vroeg in de morgen van de 1ste januari 1979 bij het ziekenhuis aan. Haar ouders hadden nachtdienst gedaan in de afdeling voor eerste hulp, haar vader als medisch technoloog, haar moeder als verpleegster.

Als eerste vond David de vader van Becky.

“Wat ter wereld doe je hier zo vroeg op de morgen? Jullie waren toch al met Kerstmis hier.” David verzamelde al zijn moed en flapte er uit: “Ik zou graag uw dochter trouwen.”

DE ZENDINGSPILOOT

Dale Duerksen glimlachte. “Laat me even nadenken.” Hij pauzeerde even en zijn ogen twinkelden. “Nou, om je de waarheid te zeggen, heb ik daar al over nagedacht. Het zou me een plezier doen.”

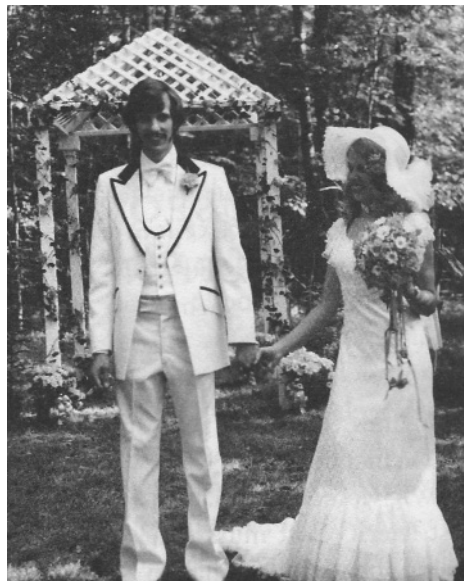
Het gelukkige paar snelde naar de kamer van de eerste hulp, waar Becky’s moeder werkte. Omdat ze bezig was met een lastige patiënt, die iets tegen haar schreeuwde over een verzekeringspolis, die in dat ziekenhuis geen behandeling toestond, zag Pat hen niet.

Ze hoorden haar tactvolle woorden. “We zouden het fijn vinden om u te behandelen, maar uw verzekering staat ons dat niet toe. Ga, alstublieft, naar het ziekenhuis dat enkele kilometers verderop is, en zij zullen u zeker behandelen.”

Plotseling keek Pat op en riep uit: “Becky, David,” en ze snelde op hen af. De vrouw bleef schreeuwen totdat ze merkte dat ze tegen niemand aan het roepen was.

Pat had het direct door. “Zijn jullie verloofd,” vroeg ze opgewonden terwijl ze beiden omarmde, hun gezichten vertelden het antwoord.

De zuster van Becky en haar verloofde, Ted Burgdorff, ook een zending, die opgroeide in Bolivia, waren ook van plan om spoedig te trouwen. Met hun vieren besloten ze om er een dubbele bruiloft van te maken, onder de bomen in de *gazebo-tuin* bij de vijver van de boerderij van de familie Gates, dichtbij Collegedale, Tennessee. De rozen, die in volle bloei stonden, zorgden voor alle bloemen. Becky’s vader,

Trouwdag van David en Becky in Apison, Tennessee, USA.

GEDACHTEN AAN BECKY

Dale, liep door het gangpad met aan elke arm een dochter.

Terwijl hij op de harde stenen vloer van de gevangenis lag, bracht David zijn geliefde bruid weer voor de geest. Hij kon bijna de woorden horen van zijn vader en grootvader, die de ceremonie uitvoerden. Zijn hart ging sneller, toen hij zich haar lieve stem herinnerde die zei: "Ja, ik wil." Op 17 juni 1979 werd Becky zijn levenspartner. Leeftijd deed er niet meer toe, want hij was net twintig geworden en zij drie en twintig. Ze waren één in Christus Jezus.

Een luid gesnurk maakte David wakker uit zijn droom. De ake-
lige werkelijkheid trof hem opnieuw. Wanneer zou hij Becky weer-
zien? Hoe lang zou hij tussen deze gevangensmuren opgesloten
zitten?

5. UITDAGINGEN IN DE GEVANGENIS

Op sabbatmorgen spraken David en de professor met elkaar. “We willen de sabbat vieren door God in deze gevangenis te aanbidden. Hij moet een speciaal plan voor ons hebben om met elkaar sabbatschool te houden,” merkte David op.

“Maar hoe?” vroeg de professor. “Je weet dat we niet naar de gevangenisbeambten kunnen gaan om te vragen een kerkdienst te houden. Dat zouden ze niet toestaan.”

“Ik heb een idee. Laten we met een andere vraag komen.”

Samen gingen ze naar het hoofd van de gevangenis. “Meneer, zouden we enig medisch werk voor de andere gevangenen mogen doen?”

Hij keek geïnteresseerd. “Hoe zo?”

“Ik ben een gediplomeerd verpleger. De professor hier heeft de leiding over alle scholen in het zuiden van Mexico. We zouden graag met de gevangenen praten over opvoeding en gezondheid. Zou dat mogelijk zijn?”

“Absoluut! Hier, neem de microfoon.” Hij gaf die aan David. “Maak een aankondiging.”

“Luister, iedereen. Om 9.30 uur houden we een bijzondere vergadering voor allen die iets meer willen weten over opvoeding en gezondheid. Als u vragen hebt over gezondheid, zullen wij die proberen te beantwoorden. Komt u alstublieft.”

“Dank je,” zei de gevangenisdirecteur en David gaf hem de microfoon terug.

Later ontdekte David, dat God die morgen een wonder had verricht. Gevangenen hebben een strikte rangorde en er was een ongeschreven regel dat niemand de microfoon mocht gebruiken

UITDAGINGEN IN DE GEVANGENIS

tenzij hij vijf jaar in de gevangenis had doorgebracht. Maar de gevangenisdirecteur had op dat moment daar zomaar overheen gezien, toen hij zei, “Kondig jij de vergadering maar aan.”

In de gevangenis waren meer dan vierhonderd gevangenen. Ongeveer driehonderd en vijftig kwamen luisteren. De bewakers hadden nog nooit zoveel gevangenen naar enige vergadering zien komen. Omdat ze moeilijkheden verwachtten stonden ze achteraan en aan de zijkanten van de zaal in een rij, met hun geweren.

Toen David de mannen zag binnenkomen, bad hij in stilte: *“God, ik heb getwijfeld aan Uw trouw, vanwege het kapen van het vliegtuig en onze gevangenneming, maar nu heb ik een idee waarom U dit toeliet. We hebben nog nooit ergens zo velen in een sabbatschool samen gehad. Ik zie dat U uw belofte “Hij zal het doen” waar maakt en ik weet dat U nog meer wonderen zult doen. Gebruik ons tijdens deze dienst tot eer van U.”*

Ze brachten de gevangenen ertoe opgewekte Christelijke liederen te zingen. De professor bad en sprak toen over de voordelen van Christelijke opvoeding in zuidelijk Mexico. Daarna vertelde David van Gods plan voor de mensheid, over de schepping met zijn volmaakte gezondheid en dieet en over de intrede van de zonde en het kwaad en de degradatie van de mensheid. Daarna verklaarde hij het wonderbaarlijke plan van God om de mensen naar Zijn beeld te herstellen. Hij toonde aan hoe de acht natuurwetten (gezonde voeding, beweging, water, zonlicht, matigheid, frisse lucht, rust, vertrouwen in God) voor gezondheid iedereen tot voordeel zouden zijn.

“Als Adam en Eva naar God hadden geluisterd in plaats van naar de vijand, zouden we nog steeds in het paradijs zijn. We zouden geen gevangenschappen nodig hebben. Satan verlaagde de mensheid tot zonde en zelfzucht. Sommigen van u zijn hier omdat u schuldig bent aan overtreding en alleen voor uzelf leeft. Anderen zijn mogelijk onschuldig hier vanwege de zelfzucht en haat van iemand anders. Maar er is hoop voor eenieder van u als u de onvoorwaardelijke liefde van God en de vrije gave van verlossing door Jezus Christus wilt aanvaarden. Onthoudt, Hij leed en stierf in uw plaats.”

DE ZENDINGSPILOOT

Nadat David de betekenis van Golgotha had verklaard en het verlossingsplan, was er tijd om vragen te stellen. Overal in de zaal gingen handen omhoog. Om 13.00 uur in de middag stopte hij tenslotte, "Vrienden, we hebben een pauze nodig om de lunch te gebruiken, maar als u deze middag terug wilt komen, zullen we verder gaan." Ze kwamen in grote getale terug en het programma ging de hele middag door.

Toen de vergadering was afgelopen, dromden de mannen om David heen.

"Ik heb hier sedert enkele dagen erge pijn," zei een man, "kunt u me helpen?"

Een ander verklaarde: "Ik heb al weken hoofdpijn."

"Ik ben misselijk en kan geen voedsel binnenhouden."

"Ik heb dit aangroeijsel aan m'n oog en het doet voortdurend pijn."

De klachten bleven komen.

Tenslotte zei David: "Laten we naar de gevangenisdirecteur gaan. Hier kan ik je niet onderzoeken. Misschien heeft hij een suggestie."

De gevangenisdirecteur zei: "We hebben een kleine kliniek. Gewoonlijk kwam er een dokter om patiënten te zien, maar dat is lang geleden. Als je deze ruimte kunt gebruiken, ga je gang. Kom, ik wijs je de plaats. Die is nu leeg."

"Ik ben geen dokter, alleen maar verpleger. Maar als ik iemand kan helpen, ben ik blij om dat te proberen," verklaarde David, toen ze naar de kamer liepen. Hij keek eens rond en vond maar weinig toebehoren, ook geen medische boeken, die hij zou kunnen gebruiken. "Misschien kunt u omroepen, dat ik morgenochtend, na het ontbijt, patiënten kan ontvangen."

Vanaf die dag had David op z'n minst vijftig patiënten per dag. Spoedig realiseerde hij zich dat enkele van de gevangenen in een zeer slechte toestand waren en hoognodig dienden te worden geopereerd. De gevangenisdirecteur stond David toe de medische directeur op te bellen van het zendingsziekenhuis in de buurt van

UITDAGINGEN IN DE GEVANGENIS

zijn huis. Opnieuw zag David Gods hand, omdat hij zodoende enkele woorden kon sturen naar zijn geliefde Becky. Hij vroeg zich af hoe zij deze crisis met de kinderen aan zou kunnen en hij verlangde naar een direct contact met haar.

De gelegenheid om met Becky te spreken kwam slechts eenmaal, op een ander moment. Nu hij toestemming had gekregen om de telefoon te gebruiken, belde David op een willekeurig moment het huis van een vriend, enkele kilometers van het ziekenhuis. Omdat het ziekenhuis geen telefoon had, was Becky, na het boodschappen doen, langs gekomen om haar vriendin Jane te bezoeken. Haar bedoeling was om te informeren of ze iets over David hadden gehoord. Enkele ogenblikken nadat Becky binnen was gekomen, ging de telefoon. Het was David die uit de gevangenis telefoneerde.

David verlangde ernaar om de donkere wolk van wanhoop, die over hem hing, met haar te delen. “Het schijnt, dat ik hier voor veertien jaar vastzit, daarom zou je hierheen moeten verhuizen, zodat we tenminste op bezoekdagen samen kunnen zijn,” vertelde hij haar.

“Zou je gedurende de eerstvolgende veertien jaar salaris krijgen?”

“Dat weet ik niet, maar de wettelijke directeur zegt me, dat het eventueel wel mogelijk is.”

“David, ik moet je vertellen wat er gisteravond is gebeurd. De meisjes lagen bij mij in bed en luisterden naar hun verhaaltje voor het slapen gaan. Het ging over de ontsnapping van Petrus uit de gevangenis. Katrina vroeg: “Mam, denkt u niet, dat Jezus de gevangenisdeuren kan openmaken voor papa, precies zoals Hij dat deed voor Petrus?”

Ik antwoordde: “Ja, dat kan Hij.”

Ze vroeg: “Vindt u niet, dat we vanavond moeten bidden, of Jezus hetzelfde voor papa wil doen?”

Ik zei: “Ik vind dat we dat moeten doen.”

Ze vroeg: “Zal Hij het ook doen?”

“Als dat Zijn wil is, zal Hij het doen.” verzekerde ik haar. Maar

DE ZENDINGSPILOOT

David, terwijl we baden, stortte Hij een enorme vrede over mij uit. Ik wist, dat God een levende Aanwezigheid is, die ‘zowel jou als ons met Zijn beschermende liefde bemoedigt.’”

Het telefoongesprek duurde slecht enkele minuten, maar het betekende een wereld voor hen beiden.

In het zendingsziekenhuis maakte de arts voorbereidingen voor het uitvoeren van operaties in de gevangenis. De volgende dag maakte hij de lange tocht over de bergen met chirurgische pakketten. Het kostte hem geen moeite om de gevangenis binnen te komen. “Hallo, Dr. Mauricio,” begroette David hem. “U hebt geen idee hoe blij ik ben u te zien.”

“*Capitán*, ik kan het niet verdragen u achter tralies te zien. U ziet er anders uit.”

“Ik ben ook anders.”

De bewaker begon onmiddellijk de chirurgische pakketten te onderzoeken. Toen hij het eerste opende riep David luid: “U mag die steriele pakketten niet openen. U zult ze besmetten en de steriliteit ruïneren.”

“We hebben orders om elk pakket dat de gevangenis binnenkomt te onderzoeken.”

“Wacht even. Snel, roep de gevangenisdirecteur,” zei David beslist.

David legde aan de directeur uit: “Meneer, de bewakers mogen deze pakketten niet openen. De dokter bracht ze mee uit het ziekenhuis om te kunnen opereren. Ze moeten steriel blijven zodat de patiënten geen infectie krijgen.”

“Maak niets meer open,” beval de gevangenisdirecteur. “Alles wat Gates naar binnenbrengt, open je helemaal niet. Is dat duidelijk?”

“Ja, meneer.”

Alle instrumenten en pakketten werden rechtstreeks naar de kliniek gebracht. De dokter, met David als assistent, voerde die dag vijftien kleine operaties uit en de volgende dag nog meer. Enkele mannen moesten een grotere operatie ondergaan, waarvoor de dokter afspraken maakte met een plaatselijke chirurg.

UITDAGINGEN IN DE GEVANGENIS

Vanwege het bezoek van de dokter, kreeg het kantoor van de Adventist Community Services toestemming om kleding naar de gevangenis te brengen. Toen vrouwen van naburige kerken hoorden dat de zendelingenpilot in de gevangenis was gezet, brachten ze rijstmaaltijden, groenten en fruit. David en de professor konden al het goede voedsel niet op en daarom vroeg David de directeur: “Kunt u ons, alstublieft, toestemming geven om voedsel te verdelen onder andere gevangenen?”

Velen kwamen om wat te krijgen. Eén man fluisterde David toe: “Ik behoor tot uw kerk. Kan ik iets van uw voedsel krijgen?”

“Natuurlijk kan dat. Maar ik heb een vraag voor je. Betekent dat, dat je op vrijdag alleen vis eet?”

“Ja.”

“En op zaterdag eet je alleen varkensvlees?”

“Ja.”

David lachte. “Lieg de volgende keer niet meer tegen mij. U hoeft niet tot mijn kerk te behoren. Iedereen die voedsel nodig heeft kan dat krijgen, het geeft niet tot welke kerk hij behoort. U kunt altijd voedsel krijgen, maar vertel alstublieft, de waarheid.”

De gevangenen, die van 's avonds zes uur tot 's morgens zes uur zaten opgesloten, genoten overdag een zekere vrijheid. In de morgen konden vrouwen en kinderen hen in de gevangenistuin ontmoeten. Sommigen brachten voedsel mee om te koken en te verkopen aan andere gevangenen. David keek om zich heen en vond zo veel positieve dingen in de gevangenis dat hij een brief aan de gevangenisdirecteur schreef.

Geachte Heer,

Ik ben onder de indruk van de wijze waarop u deze gevangenis leidt. U hebt een gevangenisraad, waarin gerespecteerde gevangenen zitting hebben, die mogen deelnemen aan de gang van zaken binnen de gevangenis. U nodigt de gezinnen van de gevangenen uit om binnen te komen. De kinderen hebben het voorrecht om overdag met beide ouders samen te zijn. Ik betwijfel of dat ergens in de Verenigde Staten het geval is.

Ik heb begrepen, dat de Amerikaanse ambassade u heeft geschreven, dat,

DE ZENDINGSPILOOT

indien ik ben veroordeeld, ik mijn straf in de Verenigde Staten kan uitzitten. Ik ben niet van plan enige straf uit te zitten, hier of in de Verenigde Staten, maar dat is Gods probleem, niet het mijne. Wat er ook gebeurt, ik verkies het om in Mexico te blijven, waar ik elke dag mijn vrouw en kinderen kan zien. Het is ook goed dat u tweemaal per week echtelijk bezoek toestaat zodat de vrouwen van oudere gevangenen 's nachts mogen blijven en de vrouwen van jongere gevangenen overdag op bezoek mogen komen.

Ook stel ik het georganiseerde volleybal team op prijs. Het zorgt voor een goede oefening en een kans om gedurende enkele uren te vergeten dat men in een gevangenis leeft. De andere gevangenen stellen mijn grootte en handigheid op prijs en hebben mij gesmeekt om in de gevangenis te blijven om hun team te helpen winnen. Ik heb besloten om hun uitnodiging niet aan te nemen.

U hebt veel gedaan om het gevangenisleven draaglijk te maken. Dank u wel.

David Gates.

Enkele gevangenen waren gewend om de bewaker om te kopen om op dinsdag hun vriendinnen binnen te laten en op donderdag hun vrouwen. Kort voor de tijd van opsluiting hoorde David op een middag een luid kabaal en geschreeuw, samen met gelach en handgeklap dat uit de gevangenuitdruining kwam. Hij voegde zich bij de anderen om uit het raam in de tuin te kijken. Ze zagen een naakte man, die in de tuin rond rende en achterna gezeten werd door een vrouw, die hem met haar hoge hakken op het hoofd begon te slaan. De toeschouwers riepen in koor: "Sla er op los, dame! Geef hem er van langs."

De bewaker had een fout gemaakt. Hij had de vriendin van de gevangene toegestaan om naar binnen te gaan, maar haar helemaal vergeten, toen de vrouw van de man later kwam. Ze vond haar man bij de vriendin, greep haar schoen en begon hem te slaan. Hij rende rond en rond terwijl zij schreeuwde en hem een pak slaag gaf, tot genoegen van de jubelende gevangenen.

David vond het saaie en monotone leven in de gevangenis moeilijk te verdragen. Iedere dag leek hem een eeuwigheid. Zijn actieve aard stagneerde in de gevangenis. Het medische werk ging

UITDAGINGEN IN DE GEVANGENIS

echter door. David realiseerde zich dat dit werk niet alleen de pijn van de gevangenen verlichtte maar ook zijn eigen hartzeer. Hij vroeg zichzelf af, zou liefde een daad kunnen zijn zelfs als ik me boos en gekwetst voel? Tenslotte troostte hij zichzelf dat het gevangeniscomité nooit van hem had geëist om de toiletten schoon te maken.

Tijdens de eerste paar dagen van zijn gevangenschap merkte hij een oudere man op, met witgrijze haren, die naar hem keek. Hij leek op een Amerikaan maar sprak prachtig Spaans. Op een dag kwam de man naar hem toe.

“Hallo, mijn naam is Donovan, ik hoorde dat u hier bent vanwege misdadige overtredingen,” zei de man.

“Dat is wat ze zeggen,” antwoordde David, “maar ik ben onschuldig. In werkelijkheid ben ik een medische zendeling.

“Bent u dat werkelijk? Tot welke kerk behoort u?”

“Tot die van de Zevende-dags Adventisten.”

“Waar leerde u Spaans? U spreekt het alsof u hier geboren bent.”

“Ik werd in Bolivia grootgebracht.”

“Oh, u groeide op in de Inca Unie,” zei de man met een veelbetekenende glimlach.

“Wacht even! Wat weet u van de Inca-Unie?”

“Mijn ouders waren zendelingen en brachten mij groot als een Zevende-dags Adventist. Mijn vader en ik begonnen met het werk in Colombia. Ziet u dit litteken van een schotwond aan mijn been? Een bende, onder aanvoering van een priester, hadden bezwaar dat mijn vader en ik ons geloof meedeelden aan anderen. Ze bestormden de kerk en begonnen met hakmessen op de mensen in te slaan terwijl ze de deur uitrenden. Mijn vader had messneden op zijn rug, maar we konden beiden ontsnappen. De andere zendeling kon niet ontsnappen. Ze hakten hem in stukken, deden die in een jute zak en gooiden die op de treden van de kerk met de boodschap, ”Dit doen we met alle buitenlandse zendelingen.”

“Ik heb veel geweld meegemaakt. In veel landen van Zuid-Amerika zien zendelingen zich geplaatst tegenover grote moeilijk-

DE ZENDINGSPILOOT

heden en vreselijke vervolging. Ondanks dit alles koos ik toch voor de zendingsdienst. Ik studeerde theologie aan het Pacific-Union-College. Later promoveerde ik als doctor in filosofie en opvoeding. Toen het Antilliaanse-College voor het eerst opende op Cuba, wezen ze mij aan als directeur. Mijn vader was secretaris van de Zuid-Amerikaanse-Divisie.”

“Ik ken uw broer,” onderbrak David, “toen mijn ouders en ik in Bolivia werkten, was hij gewend om maandelijks onze looncheque uit het Divisie-kantoor op te sturen.”

“Ja, hij werkte daar als assistent penningmeester.”

Vervuld van medelijden vroeg David vriendelijk: “Waarom bent u dan hier in de gevangenis?”

“Wel, mijn houding ten opzichte van de kerk verbitterde, ik verliet mijn vrouw en gezin. Gedurende enkele jaren hield ik me met toerisme bezig en raakte toen betrokken bij drugshandel. Gedurende tien jaar hield ik toezicht op het laden van vliegtuigen met drugs en de verzending vanuit Colombia. In Mexico werd ik gepakt en voor dertien jaar veroordeeld. Ik heb er zowat negen opzitten.”

“Nu weet ik waarom God mij hierheen stuurde,” riep David uit. “God bracht me hier voor jou.”

“Maar ik heb ervoor gekozen om nooit meer achterom te kijken. Ik wou dat ik het kon, maar ik kan het niet.”

“Donovan, God wil dat je nu achterom kijkt. Hij zette mij hier, een zendelingenkind uit Zuid-Amerika, net als jij, zodat jij inzicht krijgt. Je hebt je gezin opgegeven, je vrouw, je kinderen, je huis en je God. Je bent een geschonden, eenzame man, maar je kunt vrede vinden door terug te gaan tot God. Heb je een nieuw tehuis gesticht?”

“Ja, ik heb een vrouw uit Costa Rica en twee kinderen, die mij iedere dag in de gevangenis komen bezoeken. Ik wil niet, dat mijn kinderen zo worden als ik en ervaren wat ik heb meegemaakt.”

“Gaan ze naar school?”

“Ja, ze gaan naar de openbare school, maar ik wil dat ze naar

UITDAGINGEN IN DE GEVANGENIS

een christelijke school gaan en ook naar de kerk. Kunt u me helpen?”

“Absoluut. Ik kan het één en ander voor u regelen. Ik zou graag uw vrouw en twee kinderen ontmoeten.”

David sprak met het gezin van Donovan toen ze de volgende dag de gevangenis bezochten. Met de hulp van gemeenteleden en conferentieleden regelde David beurzen voor de kinderen om de christelijke school te bezoeken. Weldra gingen ze ook naar de sabbatschool.

Vaak ontmoetten de mannen elkaar voor een bezoek, om te bidden en Gods Woord te bestuderen. Telkens weer vroeg de gevangene zich af, “Is God nog steeds in mij geïnteresseerd na alles wat ik heb gedaan? Wat wil God nu van mij?” David overspoelde hem met hoop en met zekerheid uit Gods Woord. God nam Zijn verloren zoon terug en schreef “vergeven” over elk van zijn zonden.

Voor David nam de innerlijke strijd toe. Elke dag in de gevangenis maakte het gewicht van de zware last, die op hem drukte, groter. De Zuid-Mexicaanse-Unie had snel gehandeld door hun juridische directeur, Ds. Hayasaka, te sturen, om te proberen de twee mannen vrij te krijgen. Hij kon hen echter weinig hoop geven.

Na vele uren van vergeefse pogingen om de twee gevangenen vrij te krijgen, kwam de juridische directeur naar de gevangenis met het verzoek om David en de professor te mogen spreken.

“Het spijt me om het te moeten zeggen, maar ik ben bang dat ik niets kan doen,” vertelde Ds. Hayasaka hen. “Het leger is vast besloten om het vliegtuig te houden. Daartoe zullen ze alles doen, zelfs als dat zou betekenen u in de gevangenis te houden. Tegen de tijd dat u wordt veroordeeld zullen ze waarschijnlijk met bewijzen komen van uw schuld. Nadat ze alle beschuldigingen hebben geverifieerd met getuigen en hebben bewezen, met bewijzen, dat u schuldig bent, is er geen mogelijkheid om u vrij te krijgen. Steeds weer heb ik toestemming gevraagd om naar het gerechtsgebouw te mogen gaan om uw stukken in te zien, maar ze weigeren. Ik kan

DE ZENDINGSPILOOT

geen enkele katholieke advocaat vinden die een protestant wil verdedigen. Ik ben bang dat er in deze stad voor u geen verdediging is te vinden.”

Hij vervolgde: “Ik heb maar één hoop. Ik heb van een Nazarener (lid van de Nazarener-kerk) gehoord, de enige advocaat in de stad, die misschien een protestant wil aannemen. Verslagen melden, dat hij gerespecteerd wordt, maar niemand wil me zeggen waar ik zijn kantoor kan vinden. Ik heb dagenlang gelopen en gevraagd en kan niet de minste aanwijzing vinden. Ik heb veel gebeden. Nu ben ik gekomen om met jullie te bidden. Alleen God kan in deze wanhopige situatie helpen.”

“Voor God is niets onmogelijk,” haalde David aan, (Lukas 1:37) terwijl ze neerknielden.

6. DE LUCHT BEGINT OP TE KLAREN

De bidstond gaf Ds. Hayasaka weer moed en geloof. De andere morgen vroeg begon hij zijn zoektocht naar de protestantse advocaat. Hij liep en keek en vroeg het aan iedereen die hij tegenkwam. Niemand wilde hem enige informatie geven.

Na verschillende uren pauzeerde hij op een rustige plaats om bij God te pleiten. “Dierbare Heer, ik kan niet verder zoeken. Als u wilt dat ik de Nazareense advocaat vind die *Captán* Gates en de professor moet verdedigen, dan moet U mij naar hem toe brengen. Ik weet niet waarheen ik gaan moet. Geeft U mij alstublieft Uw goddelijke leiding.”

De directeur opende zijn ogen en keek omhoog. Hij zag een klein naambordje, waarop stond: “Openbare Notaris”. Hij wist dat in Latijns-Amerika zo’n titel altijd werd gebruikt om iemand aan te duiden als advocaat. Hij ging het kantoor binnen.

“Ik zoek in deze stad een Nazareense advocaat. Kunt u me alstublieft vertellen waar hij is?”

“Waarom kwam u naar dit bureau?” vroeg de secretaresse aan de balie.

“Ik heb uren gezocht en ben even gaan zitten om te rusten en ik zag toen uw bordje,” antwoordde hij en wees er naar. “Daarom kwam ik dit bureau binnen, het eerste bureau. Kunt u mij alstublieft vertellen waar hij is?”

“Ja, dat kan ik u zeggen. Slechts weinig mensen weten dat dit zijn bureau is, op dit moment is hij boven.”

Een dankgebed prevelend, volgde Ds. Hayasaka haar naar boven naar het kantoor van de advocaat. Na zich te hebben voorgesteld verklaarde Ds. Hayasaka de bijzonderheden van de zaak.

DE ZENDINGSPILOOT

De advocaat zei, “Ja, ik ben geïnteresseerd om deze mannen te helpen. Laten we naar het gerechtsgebouw gaan en hun verslagen onderzoeken.”

In het gerechtsgebouw bestudeerde de advocaat gedurende enige tijd de verslagen. “Ik kan geen enkel bewijs vinden voor de veroordeling. De beide mannen beantwoordden alle vragen door de juiste dingen te zeggen. Zelfs als ik naast hen had gezeten, zou ik hen niet hebben kunnen helpen de vragen beter te beantwoorden. God gaf hen zeker wijsheid tijdens hun ondervraging. Maar als de regering met bewijzen naar voren komt, zullen we een gevecht moeten aangaan. Ik zou geen enkele manier weten waarmee de verdediging kan bewijzen dat hun bewijs geheel en al vals is. Indien ze met bewijzen komen van wat ze zeggen in het vliegtuig te hebben gevonden en getuigen die zweren, dat ze dat uit het vliegtuig hebben gehaald, hoe kunnen wij dan bewijzen, ter verdediging, dat deze twee mannen onschuldig zijn?” Hij pauzeerde, schudde zijn hoofd en stelde voor: “Laten we samen bidden en God om wijsheid vragen.”

Het medische werk in de gevangenis ging verder en David behandelde elke dag veel patiënten. Uiterlijk scheen hij een liefhebbende christelijke verpleger te zijn, gelukkig met de gelegenheid om God te dienen door te zorgen voor de noden van degenen die pijn leden. Innerlijk worstelde hij met negatieve gedachten, depressie en ontmoediging. Gedachten van “wat kan het mij schelen hoe jij je voelt” kwamen in hem naar boven.

Een patiënt zou kunnen klagen: “Ik heb hier pijn.”

Een andere zou zeggen: “Ik heb een etterende zweet.” Een derde zou zeggen: “Ik kan ’s nachts niet slapen vanwege mijn rugpijn.”

Overdekt door een wanhopige last, kookten zijn emoties van binnen en David dacht, “Geweldig! Denk je niet, dat ik grotere problemen heb dan jij, kerel?”

Tevergeefs worstelde hij om deze houding van zich af te schudden. Uiteindelijk concludeerde hij dat liefde niet altijd een emotie is. Christelijke liefde is een daad. Hij kon naar ze luisteren. Hij kon

DE LUCHT BEGINT TE KLAREN

voor hun noden zorgen. Hoewel hij zich niet een liefhebbende christen voelde, kon hij sympathie uitdrukken. Hij kon op God vertrouwen om medelijden te tonen, die hij niet voelde.

Innerlijk verlangde hij naar vrijheid. Hij wilde bij Becky en de kinderen zijn, ontluchten aan het behandelen van de fysieke noden der gevangenen. In wanhoop bad hij tot God: "God, het enige wat ik kan doen is op U vertrouwen om mijn houding te veranderen. Geef mij ondertussen de vruchten van de Geest om mijn werk voort te zetten zoals Jezus deed. Ik weet dat U wilt dat ik het lijden verlicht. Schenk mij de geest en liefde van Jezus."

Nadat hij dit gebed had gebeden verbaasde David zich over de wijze waarop God hem de kracht gaf om geduldig te zijn wanneer hij zich ongeduldig voelde. Dag aan dag voelde hij Gods aanwezigheid, die zich over hem heen boog om de les van vertrouwen te leren. Vroeger had David zijn scherpe verstand gebruikt om de meeste van zijn eigen problemen en moeilijkheden op te lossen. Nu voelde hij zich machteloos. Hij kon niets meer doen dan zich aan God overgeven.

Tenslotte nam hij het moeilijke besluit van totale onderwerping: "Heer, zelfs als ik hier gedurende veertien jaar moet blijven (oh, ik hoop, dat U mij niet zo lang hier houdt) wil ik op U vertrouwen. Ik geef de voorkeur om uit de gevangenis te worden bevrijd, want U weet dat ik onschuldig ben aan de misdaad, waarvan ik beschuldigd wordt. Maar als U geen vrijheid schenkt, zal ik U toch totaal vertrouwen. Ik ben nauwelijks met mijn zendingscarrière begonnen, maar als dit mijn opdracht is gedurende de eerstvolgende veertien jaar, verkies ik U zonder meer te vertrouwen."

"En God, indien dit een proefperiode is, zoals U schonk aan Mozes, voor een toekomstig werk, opdat ik geduld, afhankelijkheid van U en een onwankelbaar vertrouwen mag leren, dan zij het zo. Dank U voor wat U ook van plan bent voor de toekomst. Ik ben niet bang zolang mijn hand in de Uwe rust."

God gaf David twee gedachten in de geest: "Doe aan anderen hetgeen u wilt, dat de anderen u doen." (Matth. 7:12), zelfs als je het zo niet voelt." En "wanneer ge uw brood uitstrooit op het

DE ZENDINGSPILOOT

water, zult ge het na vele dagen weer vinden.” (Prediker 11:1) Zijn vriendelijke behandeling van de soldaten op de dag dat het vliegtuig werd gekaapt, resulteerde in een vriendelijke behandeling van hen. De behandeling van de fysieke en emotionele noden van de gevangenen zou kunnen leiden tot een veranderde houding. De Geest fluisterde: “God houdt ervan om gegeven zegeningen om te keren tot ontvangen zegeningen. Elke keer dat we geven, ontvangen we meer.”

Later hoorde David langs een omweg dat de gevangenisdirecteur de lange uren had opgemerkt, die hij besteedde aan het geven van medische hulp aan de gevangenen. Hij was verrast door de kleding en het voedsel dat door de kerk werd gebracht en hij verbaasde zich dat de adventisten betaalden voor een dokter, om over de bergen te rijden voor het verrichten van kleinere operaties. Hij was ervan onder de indruk dat ze voor een plaatselijke chirurg zorgden om zorg te dragen voor ernstiger gevallen. De directeur voelde zich gedrongen om te handelen. Hij besloot om een bezoek te brengen aan de officier van justitie en hem mee te delen wat hij had gezien.

“U zegt dat deze adventisten misdadigers zijn”, zei de directeur tot de officier van justitie. “Laat ik u iets vertellen! Dit is het beste dat ons in onze gevangenis ooit is overkomen. Ze doen voortdurend medisch werk, helpen alle gevangenen. Ze sturen een dokter over de bergen om operaties te doen. Ze brengen voedsel en kleding en helpen onze gevangenen waar ze kunnen. Als u de beschuldigingen niet intrekt, zie ik mij genoodzaakt een artikel over de adventisten te publiceren en over het goede werk dat ze in onze gevangenis doen.”

“Hmmm, dacht de officier van justitie, *ik durf het niet aan om dat te laten publiceren.*”

Onmiddellijk liet de officier van justitie de adventistische juridische directeur, die hij te voren had afgescheept, bij zich komen.

Opkijkend van zijn lessenaar, zei hij abrupt:

“We willen de beschuldiging tegen uw mannen laten vallen.”

“Wilt u dat?”

DE LUCHT BEGINT TE KLAREN

“Ja. In plaats van een belangrijke misdaad willen we Gates beschuldigen van een overtreding.”

“Waarom wilt u dat doen?”

“Omdat u in dit geval uw client makkelijker verdedigen kunt. Er is geen bewijs voor nodig om het waar te maken. Uw mannen kunnen op borgtocht vrijkomen en naar huis gaan.”

In veel Latijns-Amerikaanse landen gaan juridische procedures gepaard met het vorderen van geld. De juridische adviseur vroeg: “Hoeveel kost me dat?”

“Vijfhonderd dollar voor de ambtelijke borgtocht en vijfhonderd voor ‘andere’ onkosten.”

Hij ging onmiddellijk naar de conferentie om het geld te halen. Voordat hij terugkwam met het geld hadden de autoriteiten de professor al vrijgelaten.

Omdat hij de reden van de vrijlating van de professor niet kende, voelde David zich overweldigd toen hij hem zag vertrekken. Verstikt door ontmoediging, klaagde hij bij God. “Ze kiezen er dus voor om hun eigen man vrij te laten en de Amerikaan in de gevangenis te houden. We zijn beiden onschuldig, God, dit is niet eerlijk. Hoelang wilt u mij hier laten om de lessen van onderwerping en afhankelijkheid van U te leren? Helpt U mij a.u.b. om in Uw liefde rust te vinden en geeft U mij volmaakte vrede.”

7. EEN ZEER LANGE NACHT

David woelde en draaide zich om op de stenen vloer, maar de slaap wilde niet komen. Steeds opnieuw bad hij: “Waarom, Heer? Is dit Uw plan voor mij?” Hij scheen weer te horen: “Ik vertrouw op God; ik zal niet vrezen. Wat kunnen mensen me doen?” (Psalm 56:11).

“Het spijt mij, Heer. Ik weet dat U met mij bent en ik vertrouw erop dat U uw plan ten uitvoer brengt. Help mij om aan gelukkiger dingen te denken.”

Opnieuw gingen zijn gedachten naar Becky en de eerste jaren van hun huwelijk. Hij herinnerde zich de teamgeest die Becky en hij hadden ontwikkeld terwijl ze hun opleiding tot verplegers afmaakten en gediplomeerde verplegers werden. Haar aanmoediging stelde hem in staat om zijn opleiding tot professioneel piloot af te maken. Omdat ze nog geen oproep voor zendingdienst hadden ontvangen, accepteerden ze een uitnodiging om zich als zendingsvrijwilligers aan te sluiten bij de ouders van David in Pucallpa, Peru, zonder salaris. Gedurende zes maanden werkten ze met de mensen in het oerwoud.

David glimlachte toen hij zich het gebed herinnerde, dat ze op zekere dag baden: “God geef ons alstublieft een idee hoe we onszelf kunnen onderhouden en Uw zendingswerk kunnen voortzetten.”

De volgende dag zag David in het dorp een man die een hoed droeg, met daarop de woorden genaaid: “We vertrouwen op Goud”. Hij snelde op de man toe en vroeg: “Waar is hier goud te krijgen?”

“In de rivier.”

EEN ZEER LANGE NACHT

“Kunt u me laten zien hoe u dat doet?”

“Zeker, geen probleem. Het is zwaar werk, maar er is goud voor iedereen die er de tijd aan wil besteden.” David kon niet wachten om het Becky te vertellen.

“Ik denk dat dit fijn zal zijn om te doen. Met Gods hulp zouden we genoeg bij elkaar kunnen krijgen voor voedsel en ook voor medicijnen voor de zieken.”

Dus besloten David en Tim, een andere vrijwilliger die in Pucallpa het vliegtuig onderhield, om tijdens hun vakantie van twee weken dit avontuur te proberen. Dat zou voldoende tijd zijn om het leven als goudzoeker te ervaren, besloten ze. Becky en Jenny, de vrouw van Tim, bleven op de vliegbasis in Pucallpa.

De zogenaamde goudzoekers woonden aan de oever van een rivier, ver van de kleine stad Puerto Inca en groeven elke dag. De gehele dag spoelden ze aarde en zochten naar goud. Dit experiment overtuigde hen dat met Gods hulp en heel veel zwaar werk ze genoeg goud konden winnen om voedsel en medicijnen te kopen.

De twee vrouwen, die zich eenzaam voelden, besloten hen te bezoeken.

“Is het mogelijk dat u op één van uw volgende vluchten ons kunt afzetten waar David en Tim aan het werk zijn?” vroeg Becky aan haar schoonvader.

“Dat kan zeker. Ik kom daar donderdag in de buurt.”

David herinnerde zich de blijdschap die hij voelde toen hij zijn geliefde vrouw uit dat vliegtuig zag stappen. Die nacht spreidden zij hun bed op het zand uit. De slaappleaatsen bestonden uit een plastic dekzeil over hun slaapzakken. Omdat het in drie maanden niet had geregend, maakten ze zich geen zorgen. Maar gedurende de nacht veranderde het weer en ze werden wakker door de regen. In enkele ogenblikken veranderden de vriendelijke druppels in een doordrenkende tropische regen. Becky bedekte één van de slaapzakken met een dekzeil en hield het gedurende enkele uren vast. Dat bleef tenminste droog. De mannen, die het water wegschep-ten van het dekzeil, waren weldra doorweekt.

DE ZENDINGSPILOOT

Tenslotte hield het op met regenen, en alle vier kropen bijeen onder de enige droge slaapzak. Wat een ellendige nacht! De volgende dag, vrijdag, wasten de vrouwen de natte, met zand overdekte, slaapzakken en lakens in de rivier en spreidden die uit om te drogen.

Een boer, Emerson genaamd, en zijn helpers kwamen langs in zijn lange kano. Hij stopte voor een praatje. “Denkt u dat de rivier nog hoger zal komen?” vroeg David.

“Nee, je hoeft je geen zorgen te maken. Hoger als hij nu is zal hij waarschijnlijk niet worden,” antwoordde hij.

Tim en David spraken er met elkaar over waar ze die nacht konden slapen. “We bouwen een leuke kleine tent, niet op het zand maar op het gras. Op die manier zijn we zeker van een goede slaap en kunnen we genieten van een fijne sabbat met elkaar. In het oerwoud is gemakkelijk balsahout te vinden. Het plastic dekzeil kunnen we als een schuin dak gebruiken.”

Toen de tent klaar was, waren allen er blij mee. “Laat het nu maar regenen, die zal ons niet deren,” riep David uit. “Wij blijven droog in onze knusse tent aan de rand van het bos.”

Buitengewoon vermoeid door gebrek aan slaap in de vorige nacht, gingen ze die vrijdagavond vroeg naar bed. De heldere lucht scheen hen te verzekeren van geen verdere regen. Maar om ongeveer twee uur in de nacht werden ze wakker met een gevoel dat ze door water omringd waren. David stak zijn hand uit en plonsde in diverse centimeters water.

“Oh, nee!” riep hij uit. “De rivier schijnt snel te stijgen. Stroomopwaarts, hoog in de bergen, moet zware regen zijn gevallen.” In het donker grepen ze al hun spullen en waadden naar de heuvel, struikelend en vallend over boomwortels. Maar de rivier bleef hen volgen. Die nacht steeg hij meer dan zeven meter. Wat mogelijk was, hingen zij in de bomen en keerden enkele malen terug om hun voedsel, generator en andere uitrusting te halen, die anders de rivier af zou drijven als dit niet snel werd weggenomen. Nog een ellendige nacht!

De volgende morgen, na een karig ontbijt van het weinige

EEN ZEER LANGE NACHT

voedsel, dat niet doorweekt was, besloten ze om samen in het bos de sabbatschool te houden. Later kwam Emerson langs op de rivier met een boot vol mannen en zag hun kleine huis op het water drijven, maar geen teken van mensen.

Oh, nee! dacht hij. *Wat is er met de gringos gebeurd? Ik zei hen dat de rivier niet verder zou stijgen en dat gebeurde toch.*

Emerson legde zijn boot aan de oever en de mannen gingen zoeken naar de vermiste zendelingen. Toen ze hoorden zingen, gingen ze op het geluid af en vonden hen. Met een brede glimlach stelde hij voor: "Kom toch met me mee naar mijn huis. Al uw kleren, voedsel en beddengoed zijn nat."

"We verhuizen liever niet al die uitrusting op sabbat, omdat dit onze rustdag is. Zulk werk doen we nooit op sabbat. We zouden liever morgen komen. Ik denk dat we het hier wel redden."

"Ik begrijp het. Jullie zijn Zevende-dags Adventisten en kunnen op sabbat niet werken."

Zich tot zijn mensen wendend, beval hij: "Pak hun spullen op en laad die in de kano."

Bijna onmiddellijk pakten elf man hun gehele bagage en uitrusting op en zetten die in de kano. David glimlachte terwijl hij tegen Becky zei: "Het ziet er naar uit dat onze dienstknechten het doen, terwijl wij de sabbat gedenken."

Emerson nam hen mee naar zijn comfortabele woning op een heuvel gebouwd, ver boven de rivier. Zijn vriendelijke vrouw, Lina, verwelkomde hen en ze zorgde snel voor een heerlijk maal en een geriefelijke plaats om te slapen. De beide paren genoten van de gastvrijheid van deze vriendelijke, katholieke boer. Deze vriendschap bleek later tot een grote zegen te zijn voor David en Becky.

Ze ontdekten dat het werk onder de dorpingen in dat geïsoleerde gebied van Puerto Inca zeer lonend was. Medische zorg leidde rechtstreeks tot geestelijke interesse.

Medische voorraden en voedsel waren vaak heel krap zodat David en Becky de noodzaak inzagen van een vliegtuig om naar de vele kleine dorpen te vliegen om voor de zieken te zorgen. Op een dag verraste David zijn vrouw met een idee:

DE ZENDINGSPILOOT

“Liefste, laten we naar de Verenigde staten gaan en als verplegers gaan werken in het Madison Ziekenhuis in Tennessee totdat we genoeg geld bij elkaar hebben om een vliegtuig te kopen. Als we een verbond met God sluiten om al het mogelijke te doen om niet op sabbat te werken, weet ik dat Hij ons zal zegenen.”

“Ik wil geen overuren maken, zoals ik andere verplegers heb zien doen, die overuren maken op sabbat, alleen om meer geld te krijgen. Indien we op sabbat voor de zieken moeten zorgen, zal ik dat vrijwillig doen. Maar al het geld, verdiend op sabbat, behoort aan God. Misschien kunnen we het voor elkaar krijgen dat we worden ingedeeld van zondag tot en met donderdag.”

Met dit besluit in hun hart keerden David en Becky naar Tennessee terug en begonnen met hun werk in het ziekenhuis. God zegende hen financieel, maar voor hun besluit moesten ze een prijs betalen. De inspectrice deelde hun werk zo in, dat ze bijna wekelijks op verschillende afdelingen moesten werken.

“We staan niet toe dat familieleden samen op dezelfde afdelingen werken,” vertelde de inspectrice hen. “Ervaringen uit het verleden hebben ons geleerd, dat ze dan niet goed met elkaar opschieten.”

Op een dag, bij een spoedgeval, had de staf geen andere keus dan het paar samen te laten werken.

Ze zagen dat David en Becky een harmonieus team vormden. Becky voelde de opwinding van de glimlachjes en zoete woorden die David haar in het voorbijgaan toefluisterde in de zalen van het ziekenhuis. Ja, geliefden kunnen zelfs hun romance voortzetten op het werk. Na zes maanden in het ziekenhuis te hebben gewerkt, hadden ze genoeg gespaard om een vliegtuig, een Cessna 150, te kunnen kopen. Ze hadden flink wat tijd nodig om het vliegtuig gereed te maken voor de lange vlucht naar het zendingsveld. David en een vriend vlogen het kleine vliegtuig naar Peru en keerden toen terug voor Becky. Hij herinnerde zich nog dat ze zei: “Dit is een tweede huwelijksreis. Welk een plezier hebben we samen!”

Toen David en Becky met hun vliegtuig terugkeerden naar Peru, gaf Emerson, de vriendelijke katholieke boer, die hen des-

EEN ZEER LANGE NACHT

tijds in zijn huis had opgenomen, Becky en David een klein huis om in te wonen. Het nauwe contact zorgde voor een innige vriendschap met deze familie. Becky en David noemden uiteindelijk hun eerstgeboren dochter Lina, naar de vriendelijke vrouw van Emerson. Deze ijverige, hardwerkende man inspireerde hen om hun geloof uit te leven zoals hij deed. Hij en zijn vier zonen gaven voedsel en medicijnen aan iedereen rondom hen die in nood verkeerde en brachten het principe in praktijk dat Jezus gaf in Mattheus 25:40 : “Wat gij aan één van deze minste van deze broeders hebt gedaan, hebt gij Mij gedaan.”

De nood kennende voor meer medisch werk, verkocht Emerson een stuk land aan David en Becky. Later verkocht David het bezit aan de ouders van Becky die, met hun medische vakkenis, een welvarende kliniek ontwikkelden. In de loop van de zeven jaar dat ze daar werkten, behandelden ze 28.000 patiënten. Dit kwam tot stand door de vriendelijkheid van een plaatselijke boer, die behulpzaam was.

In het donker, op de stenen vloer liggend, schudde David zijn hoofd. Hij was nu een professionele piloot met een ervaring van vele jaren en hij was verwonderd over Gods liefhebbende bescherming. *We hielden de engelen bezig terwijl we die kleine, tweezitter, met te weinig vermogen, over de oerwouden van Peru vlogen, om op kleine landingsbaantjes te landen. Wat een blijdschap gaf het om voedsel en medicijnen te brengen naar die geïsoleerde werkers en patiënten mee te nemen voor behandeling. Slechts weinigen kennen deze vreugde. Ze durven het zonder geld niet te wagen.*

Terwijl hij op een dag over het oerwoud van Peru vloog had God David de ingeving gegeven dat hij moest leren om zelf het vliegtuig te onderhouden. “Liefste, om effectief te zijn moeten we terugkeren naar de Verenigde Staten voor meer onderricht. Wanneer er iets aan het vliegtuig kapot gaat dan moet ik weten hoe dat te repareren. Goede technici zijn in het oerwoud niet te vinden.”

Het paar verhuisde naar Kentucky zodat David gedurende twee jaar een studie kon volgen voor het onderhouden van vliegtuigen. Omdat Becky zwanger was en geen van beiden in staat waren om

DE ZENDINGSPILOOT

een deeltijdsbaantje als verpleger te vinden, ondervonden ze dat educatie soms grote offers vereist. Gedurende de eerste paar maanden woonden ze in een kleine caravan op een staatspark. In het tweede jaar vonden beiden een baantje aan het Advent ziekenhuis in Manchester. Twee dochters, Lina en Katrina, werden daar geboren.

Kort voordat hij zijn cursus afsloot was David met een vriend aan het werk aan een vliegtuig. David had een tang met scherpe punten in de hand en zijn partner zei: "Uit alle macht naar boven trekken." David trok met beide handen hard aan de kabel maar de tang schoot uit en zonder dat hij er iets aan kon doen trof de tang hem precies in het linkeroog. Hij zag een rode lichtflits en viel op z'n knieën. Ogenblikkelijk dacht hij, dat zijn vliegcarrière voorbij zou zijn. Hij verwachtte dat er vloeistof over zijn wang zou lopen. Hij voelde, maar nee, zijn wang was droog.

Hij kon echter met het oog niets zien. Hij voelde aan zijn oog en vreesde dat er niet veel van over zou zijn, maar in plaats daarvan voelde hij druk. "O, Heer, ik kan het niet geloven. Het oog moet er nog zitten."

Hij rende naar de badkamer en keek in de spiegel. Luid riep hij uit: "Ik zie een groot gat in mijn ooglid. De puntige tang ketste af op mijn oog, doorboorde aan één kant het ooglid en kwam er aan de andere kant weer uit zonder de oogbal ernstig te beschadigen."

David herinnerde zich nu zijn gebed van toewijding: "Heer, U redde mijn leven als baby. Nu hebt U, nu ik ouder ben, mijn gezichtsvermogen gered. Niets van wat ik heb kan ooit worden beschouwd van mij te zijn. Als U mij toestaat in het zendingsgebied te vliegen, als U mij ooit toestaat om in een ander land te dienen, wijd ik alles wat ik heb en mijn gehele leven opnieuw aan U. Als ik mijn leven verlies is dat Uw probleem. U hebt het mij reeds vele malen teruggegeven. U hebt teruggegeven wat ik eigenlijk had moeten verliezen. Wat U hebt hersteld behoort alleen aan U."

Na zijn voorbereidingen als zendeling, professioneel piloot, vliegtuigtechnicus en verpleger te hebben afgerond, maakte David zich zorgen toen hij zag dat de kerkelijke vliegschema's overal ter

EEN ZEER LANGE NACHT

wereld werden gesloten. Hij realiseerde zich dat hij zijn opleiding ruimer moest maken. “Liefste, de economische en politieke situatie is van dien aard dat weldra in Peru het vliegprogramma van de kerk gesloten wordt. Computers zijn in opmars. Vakbekwame computerprogrammeurs en operateurs zijn zeer gevraagd. Om zeker te zijn dat men mij in het zendingsgebied nodig heeft moet ik mijn vakkennis op dat gebied voltooien.” David vervolgde dus zijn studie in de Verenigde Staten, terwijl hij en Becky als verplegers werkten om in hun onderhoud te voorzien. Hij behaalde een graad met een specialiteit in informatica. David begon aan een cursus die hem opleidde in software technologie. Door een combinatie van schriftelijke cursussen, opleiding op afstand en klassikale instructie gedurende zes jaar, rondde hij uiteindelijk zijn studie af en keerde terug naar de Verenigde Staten om te promoveren.

Nu David meer gekwalificeerd was, informeerden leden van de Generale Conferentie van de Zevende-dags Adventisten hem dat er drie landen waren die om zijn diensten vroegen – Brazilië, Peru en Mexico. Welk land zou Gods keuze zijn voor David en Becky? In welk land was de nood het grootst?

“We hebben Uw hulp nodig, God,” baden zij. “Denkt U aan uw belofte, ‘Hij die u roept is getrouw, die het ook doen zal’ (1Tess.5:24). Vrienden sporen ons aan om de voordelen te overwegen van zowel Brazilië als Peru. Maar we hebben vernomen dat het ziekenhuis, met twintig bedden, en een opleidingsschool voor verpleegsters in Zuid-Mexico een administrateur nodig heeft die de medische- en tandheelkundige studenten zou kunnen helpen, die elk jaar als vrijwilliger uit Loma Linda komen. Dit ziekenhuis vraagt een piloot om voorraden te brengen naar de vele dorpen in het gebied en raad te geven aan deze jonge werkers daar. Zijn we voor zulke verantwoordelijkheden gekwalificeerd?”

“Nog een vraag, God,” voegde Becky er aan toe, “de Zuid-Mexicaanse-Unie zegt dat ze nu geen budget hebben, geen bankdeposito en ook uit de Verenigde Staten is geen geld te verwachten. We moeten leven van het plaatselijke salaris van slechts 300

DE ZENDINGSPILOOT

dollar per maand. We hebben de zorg voor twee kleine meisjes. Is dit dan Uw plan voor ons? Ik hecht geloof aan Filippenzen 4:19, 'Mijn God zal in al uw behoeften naar Zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Jezus Christus'."

En zo lieten ze de meer lucratieve oproepen vallen, vertrouwend op God, dat Hij hen zou leiden en beschermen in het zuiden van Mexico.

Terwijl hij op de vloer van de gevangenis lag dacht David terug aan de uitdagingen en de blijdschap die God hen had gegeven in de anderhalf jaar die zij in dit misdeelde gebied hadden gediend. Kleine Carlos, hun aangenomen Mexicaanse jongen, gaf hun enorme vreugde. Maar als God hen had geleid, waarom had Hij dan toegestaan dat het vliegtuig werd gekaapt en David werd veroordeeld tot gevangenisstraf, wellicht voor veertien jaar?

Met deze verontrustende vragen in gedachten begon David zich de kostbare beloften van God te herinneren: *"Wij weten nu dat God alle dingen doet meewerken ten goede voor hen die God liefhebben, die volgens Zijn voornemen geroepen zijn"*. (Rom.8:28). *"Want niets is bij God onmogelijk."* (Lucas 1:37) *"Vreest niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met Mijn heilrijke rechterhand."*(Jes.41:10)

"Dat is genoeg God. Ik weet dat ik onze toekomst in Uw handen kan leggen. Dank U voor de vrede die ik ervaar als ik alles onderwerp aan Uw liefde en macht."

Met de tot rust gekomen gedachten, viel David in een diepe slaap.

8. Weer thuis!

In zijn wanhoop had David de bijzondere betekenis van de volgende dag vergeten. Maar God had het niet vergeten. God had er voor gekozen om de Amerikaan nog een dag in de gevangenis te laten om Zijn geliefde kinderen een verrassing te geven.

Op die dag gaf de juridische adviseur de officier van justitie het geld voor de vrijlating van David. De officier van justitie stopte het geld in zijn zak. Daarna liep hij naar zijn lessenaar, tekende het papier en gaf het aan de juridische adviseur en zei: “We hebben de aanklachten laten vallen. Ga nu de borgtocht betalen en laat Gates vrij.”

Slechts toen realiseerde David zich welk een kleine prijs hij betaald had – tien dagen van medisch werk voor een heel leven van vrijheid. Hij was blij dat hij niet had toegegeven aan de verleiding van depressie en niet had geweigerd om zijn best te doen om anderen te helpen. Tot aan zijn vrijlating had hij Gods bevrijdingsmethode niet begrepen. Hij had anderen geholpen, niet wetende dat dit medische werk de gevangenisdeuren voor hem zou ontsluiten.

Toen de bewakers David naar buiten brachten, moest hij enkel noch zijn vrijlating ondertekenen. Hij liep door de poort naar buiten en hoorde deze dicht slaan. Op dat moment herinnerde David zich dit geluid op de dag dat hij de gevangenis binnen ging. Plotseling realiseerde hij zich dat hij op dat moment had besloten om contact op te nemen met de man die vals tegen hem had getuigd. Gedurende deze tien dagen was hij totaal vergeten om naar die gevangene, die over hem had gelogen, uit te kijken. Geërgerd over zichzelf, realiseerde hij zich dat hij gemakkelijk zijn

DE ZENDINGSPILOOT

besluit had kunnen uitvoeren. Waarom had hij niet aan de man gedacht? Hij wist zelfs zijn naam.

Terwijl David in de wagen van de juridische adviseur klom, deelde hij zijn frustratie over het niet benaderen van zijn beschuldiger mee. “Wees blij dat je dat nooit gedaan hebt,” zei de juridische adviseur. “De regering was met hem overeen gekomen om jou te beschuldigen. Omdat hij zei, dat hij met jou contact had gehad ten tijde van de misdaad, verwachtten ze dat jij met hem contact zou opnemen. Ze zonden spionnen om jou de hele tijd te volgen, lettend op elke beweging die je maakte. Nooit hebben ze gezien dat je met hem sprak. De hele tijd liep je langs hem. Je ging hem voorbij terwijl je honderden mensen ontmoette, maar nooit keek je naar hem of keek hij naar jou. Als je naar hem had gekeken of hem had gevraagd waarom hij loog, zou je vandaag niet vrij zijn.”

Davids ergernis sloeg onmiddellijk om in blijdschap. “De Heer zij geloofd,” riep hij uit. “Hij is niet alleen in staat om beloften en herinneringsverzen in onze gedachten te brengen, maar Hij is ook in staat om gedachten uit onze geest weg te nemen. Ik heb niet meer aan die man gedacht vanaf het moment dat de poorten dicht gingen om me op te sluiten totdat ze open gingen om me vrij te laten. Pas toen dacht ik weer aan die man. Welke wonderbaarlijke dingen doet God met onze geest als we die aan Hem onderwerpen.”

Terwijl David over de bergen naar huis reed kon hij nauwelijks zijn gevoelens in bedwang houden. In zijn liefde en dankbaarheid voor God, bleef hij in gedachten herhalen: *Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is om oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen.* (Efeze 3:20)

Toen dacht hij aan zijn geliefde Becky en aan de blijdschap om haar en de kinderen weer te zien. Die tien dagen leken hem tien jaar. Weg met de verschrikkelijke gedachte die hem bij ieder helder moment had achtervolgd – veertien jaar in de gevangenis. Nu zou hij weldra thuis zijn!

WEER THUIS!

Hij keek op zijn horloge voor de datum en hij herinnerde zich nog iets anders. Vandaag, acht jaar geleden, hadden Becky en hij beloofd voor alle eeuwigheid elkaar trouw te zijn. Zijn hart sloeg over. Zijn vooruitziende, vriendelijke God bracht hem op hun trouwdag weer thuis.

Becky wist niets van Davids vrijlating. Ze keek uit het keukenraam terwijl ze de afwas stond te doen en zag een vrachtwagen langskomen. Ze merkte het speciale teken, dat op het portier stond en ze zag dat hij halt hield vlak voor hun huis. Plotseling verstijfde ze van angst. Zouden ze met nog meer problemen komen? vroeg ze zich af.

“God, geef me moed,” bad ze, terwijl ze haar handen afdroogde en naar de deur liep. Terwijl ze de buitendeur opende zag ze een vreemde man uit de vrachtwagen stappen. Wauw! Wat is die mager, vreselijk mager, dacht ze, terwijl ze zag dat hij langzaam de oprit opliep. Het leek alsof hij langzaam bewoog en kleine stappen nam.

Plotseling realiseerde ze zich wie die man was. Naar buiten rennend riep ze uit: “David!”

Hij opende zijn armen en zij viel er in. Ze hielden elkaar vast en huilden. Tenslotte fluisterde David: “Gefeliciteerd met de trouwdag, liefste!”

Arm in arm liepen ze naar het huis. De kinderen hoorden het geluid toen ze de woonkamer binnenkwamen.

“Papa, Papa”, riepen ze, terwijl ze naar hem toerenden. David ervaarde de blijdschap om in liefde te worden verstikt. Gods liefde en die van zijn kostbaar gezin.

“Kom, kinderen, laten we in een kring neerknielen en Jezus bedanken voor het openen van de gevangensdeuren en het naar huis brengen van papa.” Becky nam hen in haar armen.

“Ik wist dat Hij het zou doen. Hij verhoorde onze gebeden. Papa is thuis. Hij is thuis!” riepen Katrina en Lina steeds weer in koor. Toen bogen zij hun hoofden en hielpen Carlos om zijn handjes te vouwen terwijl David zijn dankbaarheid uitstortte voor hun Vader in de hemel.

DE ZENDINGSPILOOT

Nadat ze de kinderen die avond naar bed hadden gebracht spraken David en Becky nog lange tijd met elkaar.

“Liefste, ik heb in de gevangenis zo veel geleerd. Ik ben een andere man. Ik heb mij uiteindelijk gerealiseerd dat ik in deze wereld niets bezit. Alles behoort aan God. In die gevangenis had ik geen thuis, geen gezin om van te genieten, geen auto, geen vliegtuig, geen boeken om van te genieten, geen computer. Ik had niets dan God alleen en de vrede die Hij gaf toen ik alles aan Hem toevertrouwde. Hij alleen gaf mij vrijheid. Hij opende de gevangenisdeuren en stond mij toe om naar mijn kostbaar gezin terug te keren. Vanwege Zijn medelijdende liefde kan ik nu alle dingen waarin Hij voorziet en die ons leven geriefelijker maken gebruiken. Ik dank mijn leven, mijn gezondheid, mijn adem- alles dank ik aan Hem. Alles wat ik ben en heb behoort voor altijd aan Hem.”

Becky voegde er haar lofprijzing aan toe.

“Toen ik worstelde met angst en depressie, leerde ik ook opnieuw op Hem te vertrouwen. Toen mijn geloof wankelde, riep ik Hem aan en vrede kwam over mij. Welke kostbare lessen van totale overgave gaf God ons in deze tien dagen. Ik ben zo blij dat we op Hem kunnen vertrouwen, want Hij hoort en beantwoordt niet alleen onze gebeden, maar Hij geeft ons ook moed wanneer alles hopeloos en somber lijkt.”

De situatie in Zuid-Mexico bleef gespannen. De leiders van de Zuid-Mexicaanse Unie, en de administratieve hoofdkwartieren van de Zevende-dags Adventisten drongen er bij de regering op aan, het vliegtuig terug te geven. De militaire instanties realiseerden zich dat zij dit waardevolle vliegtuig wellicht kwijt zouden raken, want ze hadden een gerechtelijk bevel gekregen van de Mexicaanse regering om het vliegtuig terug te geven. Omdat het niet de bedoeling was hieraan gehoor te geven, bedachten ze een ander plan. Ze besloten om David, een onschuldig man, weer in de gevangenis op te sluiten. Om dat te doen, slaagden ze er in om een heel dorp een papier te laten tekenen, waarin stond dat ze David het vliegtuig hadden zien gebruiken voor illegale doelen, hoewel hij in dat dorp

WEER THUIS!

nooit was geland. Daarna stuurden ze een arrestatiebevel om hem aan te houden.

Toen een administrateur van de kerk bij het plaatselijke hoofdbureau van politie kwam om een wettelijk document op te halen zei de baliebeambte: “We hebben een arrestatiebevel voor uw Capitán. We weten dat hij onschuldig is en stellen voor dat u hem zo snel mogelijk weghaalt, want wij willen hem hier helemaal niet zien. Als we hem zien, moeten we hem opnieuw arresteren. En ditmaal zullen ze hem niet uit de gevangenis laten gaan.”

Onmiddellijk gaven de conferentieleiders David de raad: “Maak u gereed om zo snel mogelijk te vertrekken. Pak uw zaken bij elkaar, maar blijf in huis. Vertel niemand van uw plannen. Neem contact met ons op, zodra u kunt vertrekken en wij zullen ervoor zorgen dat u en uw gezin het land verlaten. We stellen voor, dat u ’s nachts weggaat, zodat uw vertrek niet bekend wordt. Later, als u weg bent, zullen wij uw bezittingen verschepen.”

Met gemengde gevoelens van dankbaarheid en droefenis verliet het gezin Gates het land, waarvan ze waren gaan houden. Ze vertrouwden op de belofte: *“Heb Ik u niet geboden: wees sterk en moedig? Sidder niet en word niet verschrikt, want de Here uw God, is met u, overal waar gij gaat.”* (Jozua 1:9). In geloof gaven zij Gods werk in Zuid-Mexico over in andere handen, die God zou kiezen. Geestdriftig wachtten ze af om te zien waar God hen vervolgens heen zou zenden om Hem te dienen.

9. ENGELEN AAN ZIJN ZIJDE

Na een korte rustpauze, waarin ze hun ouders in de Verenigde Staten bezochten, ontvingen David en Becky een oproep van de Inca Unie van de Zevende-dags Adventisten om naar Peru terug te keren. “We hebben iemand nodig als directeur van de computerdienst in de gehele Unie. Komt u alstublieft en werk met ons mee in Lima.”

Voor David betekende deze benoeming bijna een voortdurend reizen. Dringende oproepen voor zijn deskundige computerkennis kwamen zonder ophouden. Hij was de ene maand ver weg van huis, een andere maand op kantoor, dan weer een maand weg en dan weer terug naar kantoor. Deze veeleisende race van dienstverlening nam veel kostbare tijd in beslag van zijn gezin en van zijn gemeenschap met God.

Had God nog meer lessen in petto om David meer bij te brengen over geloof en vertrouwen? Was David totaal afhankelijk van Hem en waardeerde hij een nauwere relatie met Hem? Had hij geleerd om zijn gehele leven aan God over te laten?

Toen hij op een dag door Lima reed, kwam David met zijn auto in zeer druk verkeer terecht, vijf wegstroken bumper aan bumper. Hij keek naar links en zag een pistool dat op zijn hoofd werd gericht. Hij snakte naar adem terwijl hij langs de loop van het pistool naar beneden keek, op een afstand van ongeveer dertig centimeter. Hij verwachtte een schot en dat zouden zijn laatste ogenblikken zijn. Hij trapte op zijn rem en dat deden ook de auto's achter hem. De man met het pistool ging verder.

Later ontdekte hij dat hij het pad had gekruist van bankrovers die probeerden weg te komen. Terwijl ze zich door het verkeer

ENGELEN AAN ZIJN ZIJDE

worstelden richtte één man zijn pistool op een andere bestuurder. Elke auto ging hetzij langzamer rijden of stopte en zo konden de rovers weggelopen en in het verkeer verdwijnen. David voelde de aanwezigheid van God en dankte Hem voor zijn engel.

Op een andere middag kreeg David, toen hij in het centrum van Lima was, een boodschap: "Er is een lading computers aangekomen in de haven van Callao. Haal ze alstublieft op."

Hij had zijn oude stationcar naar de stad gereden hoewel zijn startmotor niet werkte. In Lima is een nieuw auto-onderdeel vaak moeilijk te krijgen. De manier om het probleem op te lossen was om het te laten repareren. Hij had het naar een elektricien gebracht, die de startmotor opnieuw zou wikkelen. Dat zou tijd kosten en omdat hij geen andere auto had, moest hij rijden zonder startmotor, vertrouwend op anderen, die hem een duwtje zouden willen geven om op gang te komen. De lange afstand terug naar de universiteit kennende en de nabijheid van de haven van Callao, besloot hij het erop te wagen. Iemand zou hem zeker wel helpen om de auto weer te starten, nadat hij de computers had geladen.

Zonder moeite kwam hij bij de haven. Zo vlug als hij kon vulde hij alle formulieren in, ging door de douane en laadde de stationcar met computers ter waarde van 70.000 dollar. Deze hoognodige apparaten zouden worden verdeeld over de zending, de universiteit, andere scholen en de ziekenhuizen. Hij vroeg zich af hoeveel mensen hadden geofferd om het geld te geven voor deze hoognodige computers.

Terwijl hij aan het laden was, hoorde hij toevallig de taal van de kinderen rondom hem – onfatsoenlijk, obscene, ongeschikt voor kinderen en volwassenen. Zorgelijke gedachten vervulden zijn geest. *Als de kinderen al zo spraken, wat zal dan de moraal zijn van de volwassenen? Callao is altijd een ruig gebied geweest. En dit gedeelte van de stad is nog slechter, zoals ik onderweg merkte, op weg naar de universiteit.*

Om de zwaar beladen auto op gang te krijgen vond hij drie mannen om te duwen. Terwijl hij de straat uitreed herinnerde hij zich dat God beloofde: *"des Heren engel legt zich rondom degenen, die Hem vrezen en rukken hen uit."* Hij voegde er luid aan toe: "Dank U

DE ZENDINGSPILOOT

wel, God, dat ik in een auto zit terwijl ik door deze achterbuurt rij.”

Enkele ogenblikken later keek hij naar zijn dashboard waar een rood lichtje knipperde, wat betekende, dat de motor buitengewoon heet was geworden. Toen sputterde de motor wat en hield er mee op. Hij reed van de weg af en parkeerde op het grind, naast de weg. Om zich heen kijkend, ontdekte hij, dat hij geparkeerd stond op een heuvel, bij een oude verlaten bus zonder wielen. Waarschijnlijk stond die daar al gedurende twintig jaar, een verblijfplaats voor drugsverslaafden. Hij keek op zijn horloge – tien minuten voor zes en tegen zonsondergang.

Hij trok snel zijn colbertjasje uit en deed zijn stropdas af en zei luid: “God, ik had wel overal elders liever willen zijn dan hier. Sta me bij.” Hij rende de dichtstbijzijnde winkel binnen. De winkelier keek hem aan alsof hij gek was, zich afvragend wat een man als hij, bij zonsondergang, hier op straat deed. “Geeft u mij, alstublieft, wat water voor mijn auto,” vroeg David haastig.

De man nam een emmer en vulde die. David goot het in de radiator. Hij kwam terug met nog een emmer en goot dat water er ook in. Maar de radiator werd niet vol. Hij keek onder de auto en zag dat het water er uitstroomde door het gat van de vriesstop. Toen wist hij dat hij in grote moeilijkheden was. Hij zag geen kans om water in de motor te krijgen en hij had geen startmotor en alle winkels sluiten in Lima precies om zes uur.

Terwijl hij zich afvroeg wat hem te doen stond hoorde hij het geratel van het scherm, dat de winkelier liet zakken, waarmee hij gedurende de nacht de winkel afsloot. Hij keek langs de straat en merkte op dat alle winkels gesloten waren. In de verte zag hij een man achter een blok huizen verdwijnen. Daar stond hij, moederziel alleen.

Hij had maar één oplossing. “Alstublieft God, U weet dat ik in grote moeilijkheden verkeer. Ik zie geen kans om deze auto te starten en er zit voor 70.000 dollar aan computers in die voor Uw werk gebruikt moeten worden. Ik heb heel hard Uw hulp nodig.”

Op dat moment kwamen twee mannen de bus uit. David zag

ENGELEN AAN ZIJN ZIJDE

dat ze twee grote hoekige stenen opraapten. Eén man liep langs de ene kant van de auto, de andere langs de andere kant. David wist hoe vaak er in Lima overvallen plaatsvonden. Pas enkele weken geleden was hij bij een groep vrienden toen enkele mannen met een pijp, een ketting en een pistool hen benaderden. Toen gooide één een steen naar hem. David zag het op tijd en ontweek hem terwijl deze langs zijn hoofd suisde.

Nu, naast zijn stationcar staande, wist hij dat wanneer een hoekige steen hem aan de slaap zou treffen, deze enorme schade zou kunnen veroorzaken. Hij begreep hun bedoelingen. Zij wachtten af of hij een wapen zou trekken.

Terwijl ze langzaam op hem afkwamen, dacht David: *Heer, U zei ons om ons leven te geven voor onze vrienden, maar U zei niets over geschonken computers. Deze apparaten zijn mijn gezin niet waard. Ik hoef mijn leven niet te geven voor alleen maar computers. Moet ik ze achterlaten? Ik waardeer uw bezittingen, maar ik verkies niet om mijn leven te geven voor deze spullen. Indien U Uw apparatuur wilt beschermen, doet U het dan. Ik kan het niet.*

Hij deed een stap terug en botste tegen een andere man. *Waar kwam die vandaan?* dacht David. Enkele ogenblikken daarvoor had hij slechts deze twee vechtersbazen gezien met stenen. David voelde dat de man zijn hand op zijn schouder legde. Snel draaide David zich om. Het gezicht van de man verbijsterde hem. Een gezicht als dat, had hij nog nooit gezien, een volmaakt gezicht, zonder gebreken. Hij vergat helemaal de aanval en staarde gefascineerd naar het gezicht dat naar hem keek. “Uw leven is in gevaar. U moet hier vandaan.”

“Weet ik, u hebt gelijk,” riep David uit, “maar ik kan niet weg. M'n motor is geblokkeerd, ik heb geen startmotor en er is niemand die me kan duwen.”

“Ik zal je duwen. Ga in je auto.”

“U kunt me nooit duwen. De stationwagen is buitengewoon zwaar en gevuld met apparatuur. Ik had bij de pier drie man nodig om weg te komen. Bovendien sta ik in het grint en het gaat

DE ZENDINGSPILOOT

omhoog. Er is geen mogelijkheid dat u dat kan doen. Ik ben bang dat die kerels stenen naar u zullen gooien.”

David keek naar de twee mannen die bewegingsloos stonden, alsof ze bevroren waren. Vreemd dacht hij, *Waarom bewegen ze niet? Hebben ze wat met de vrouw van Lot te maken?*

De man sprak opnieuw. “Ga zitten. Ik zal duwen. Ik ken die kerels. Ze zijn erg gevaarlijk. Vier van hen wonen in die oude bus. Ze hebben juist een aanval gedaan op een volle bus. Zodra ze terugkwamen zagen ze jou hier stranden en ze willen je apparatuur. Ik kwam om je wagen te duwen.”

Verward over het feit dat hij zoveel wist, stemde David toe. “O.K., maar hij zal niet starten.” Vrezend voor het leven van de man, zag David dat hij naar de achterkant van de wagen ging. Maar de twee mannen bewogen niet, stonden alleen maar stil met de stenen in de hand. David herinnerde zich de gebruikelijke procedure met de zakkenrollers en dieven in Lima. Als iemand bij een beroving tussenbeide komt en schreeuwt: “Pas op, iemand pakt uw spullen,” komt iemand anders van achteren met drie scheermesjes tussen zijn vingers geplakt. Ze snijden het gezicht van degene die probeerde te helpen aan flarden, zodat de huid er in repen bij hangt. Deze vreselijke gedachte ging door Davids hoofd. *Zullen ze dat volmaakte, mooie gezicht aan stukken snijden?*

Zelfs al wist hij dat de man de wagen niet voort zou kunnen duwen, toch draaide hij de contactsleutel om. Hij voelde dat de wagen bewoog, dus zette hij hem in de tweede versnelling. Nog steeds sceptisch en pessimistisch, dacht David: *Hij kan niet starten. De motor zit vast.* Op dat moment liet hij de koppelingspedaal los en de motor bromde alsof hij prima liep.

Hij liet de rem los en de man riep: “Maak dat je weg komt. Schiet op, alsjeblieft, alsjeblieft!”

David draaide het raampje naar beneden. “Het is hier in Lima gebruikelijk voor een gunst iets te betalen. Ik kan pas weggaan als ik u een fooi gegeven heb. “Ik heb je fooi niet nodig,” zei de man resoluut. “Ga nu. Vertrek, zeg ik.”

ENGELN AAN ZIJN ZIJDE

Koppig drong David aan: “Nee, ik moet u een fooi geven.”

Hij kwam aanlopen en David gaf hem enkele *soles*. “Alsjeblieft,” smeekte de man, “maak dat je wekomt. Ga nu!”

Ditmaal gehoorzaamde David en draaide de weg op en reed de heuvel af. Hij reed ongeveer twee huizenblokken voorbij toen de motor weer begon te sputteren en er weer mee ophield. Hij kreeg het voor elkaar om bij een benzinstation te stoppen. Daar stond de wagen op een goed verlichte plaats en hij begon na te denken over de persoon die gekomen was om hem te helpen.

Hij zette de feiten op een rijtje. De man met het volmaakte gezicht was uit het niets opgedoken; hij begreep de moeilijkheden van David en kende de twee misdadigers en hun verschrikkelijke lijst van misdaden en wat ze van plan waren om te doen. Waarom stonden die twee mannen daar als bevroren, met stenen in hun handen? Alleen bovennatuurlijke kracht kon één man in staat stellen, zo realiseerde David zich, om de zwaar beladen stationcar, door het grint, tegen de heuvel op, voort te duwen.

Elk detail paste samen als een prachtige puzzel.

De woorden van Psalm 139:5 vulden zijn gedachten en schokten hem. “*Gij omgeeft mij van achteren en van voren en Gij legt uw hand op mij.*”

Een engel had zijn hand op Davids schouder gelegd.

Dankbaar en beschaamd om zijn matheid, dankte David zijn hemelse Vader voor het zenden van een machtige engel om te zorgen voor Zijn langzaam handelend kind, dat niet scheen te kunnen opschieten, zelfs toen het om hulp had gevraagd. Wat een God!

David deed enig zelfonderzoek terwijl hij naar huis reed. *Waarom schijnen mijn leefomstandigheden mijn engel problemen te geven? Ik vrees dat ik mijn engelen nauwelijks rust geef. Indien engelen slapen, krijgt die van mij maar erg weinig slaap. Zou het kunnen dat God mij heeft gekozen om mij in de frontlinie in te zetten, waar meer gevaar bestaat? In Zijn liefde zendt Hij engelen om in te grijpen om mijn leven te redden. Ik zoek niet zelf het gevaar op, maar ik aarzel zelden om een gevaarlijke missie te aanvaarden.*

Zou God me willen zeggen om moed te vatten in een groter geloof? Hij stuurt mij extra hulp zelfs als ik het niet verdien. Maar wat houdt mij tegen

DE ZENDINGSPILOOT

om Zijn goddelijke aanwezigheid te erkennen en direct op Zijn suggesties in te gaan zonder tegenwerping? God, toon mij wat mij nog ontbreekt.

Twee weken later arriveerde David bij het busstation in Lima na een tocht naar de Noord-Peruviaanse zending. Hij had een boekhoudsysteem geïnstalleerd, dat hij voor hun computers geschreven had. Na de hele nacht in de bus te hebben gereisd, kwam hij rond het middaguur bij het station aan. Het busstation van Lima is gelegen in het midden van de stad in een heel gevaarlijke buurt. Helaas moest hij langs drie à vier huizenblokken van dit gevaarlijke stadsdeel lopen om bij de taxistandplaats te komen. Zijn diplomatenkoffertje dragend begon hij zijn tocht, zich ten volle bewust van een probleem. Terwijl hij gedurende vele uren in de bus zat, had hij niet de gelegenheid gehad om naar het toilet te gaan. Wat te doen?

Naar beide zijden van de straat kijkend, ontdekte hij in een achterafsteeg een openbaar toilet. Hij wist dat hij door een gevaarlijk, onbeschermd buurt moest lopen. Omdat hij niemand zag dacht hij, *Ik ren even naar binnen en naar buiten en niemand zal me opmerken.* Terzelfde tijd realiseerde hij zich dat een risico nemen als dit hetzelfde was als een bloedende man te zijn in een vijver met haaien.

Hij liep snel naar de steeg en gaf de portier de gebruikelijke fooi van tien cent. Hij rende naar binnen en dacht, *ik ben hier slechts vijftien seconden en dan weer weg.*

Maar iemand had hem opgemerkt, en hij hoorde buiten een opschudding. Precies op dat moment, terwijl hij in een hulpeloze houding stond, kwam er een man achter hem naar binnen rennen met een rode halsdoek om het hoofd en een zelfgemaakt zwaard in de hand. David kon zich niet verdedigen. Hij wist dat de man zijn koffertje, zijn horloge en alles wat hij in zijn zakken had, wilde hebben.

Op het moment dat hij met het uitgestrekte zwaard op David afkwam, stopte de zogenaamde rover. Hij had gedacht dat David alleen was. Ook David dacht, dat hij alleen naar binnen was gegaan. Nu zag hij, dat de dief naar iets keek dat veel groter was dan David. Zijn gezicht werd wit en zijn mond viel open. Hij liet

ENGELEN AAN ZIJN ZIJDE

zijn zwaard zakken en hield het achter z'n rug. Hij liep achteruit tot hij in de hoek van die ruimte beschaamd bleef staan.

Zodra David klaar was, pakte hij zijn koffertje en ging naar buiten. De portier gaapte hem verwonderd aan. Hij had niet verwacht dat David er levend uit zou komen. Terwijl hij zich door de hoofdstraat haastte realiseerde hij zich opnieuw dat hij de aanwezigheid had ervaren van zijn beschermengel. Hoewel hij hem niet had gezien, wist hij, dat de rover hem wel had gezien. "Dank U Vader," bad hij, terwijl hij liep, "voor het voorrecht om te leven in de aanwezigheid van Iemand die Zijn goddelijke boodschappers zendt om in mijn noden te voorzien. Dank U voor het zenden van mijn engel 'om zich rond mij te legeren en mij uit te redden.'"

Terwijl een taxi hem naar huis reed, bleef David denken aan alle dingen die zijn relatie met God konden vernietigen. *Ben ik met het zendingswerk zo druk bezig dat ik niet voldoende de tijd neem om iedere dag Gods Woord te bestuderen en te bidden? Besteed ik mijn rustpauzes met het lezen van tijdschriften, dagbladen, of boeken, of met TV kijken of het kijken naar video's, dingen die mijn verlangen naar geestelijke dingen kunnen bederven? Sta ik vrienden toe om mij van Jezus weg te trekken? Is mijn keuze van eten en drinken van dien aard dat mijn geest helder blijft en ik waakzaam blijf voor de pogingen van Satan om mij geestelijk aan te vallen? Geniet ik van die kostbare relatie, die mij altijd in Gods liefhebbende armen sluit?* Hij bad luid: "Help mij om U de eer te geven in alles wat ik doe."

10. TEVEEL SPANNING

In 1990 benoemde de kerkelijke administratie van de Inca-Unie in Peru David tot afgevaardigde bij de zakelijke zitting van de Generale Conferentie in Indianapolis. Ze hadden iemand nodig die goed was in het vertalen van Engels naar Spaans. Hoewel de talenkennis van David hem in staat stelde om te converseren in Portugees, Duits en Frans, kon hij een snelle en accurate, woord-voor-woord-vertaling geven in het Spaans. De Spaanse afgevaardigden in de zaal apprecieerden zijn diensten omdat hij de preken en zakelijke zittingen in hun koptelefoons vertaalde. Dit hield hem van de vroege morgen tot de late avond bezig. Hij verbleef acht weken in de Verenigde Staten, voortdurend werkend onder gespannen condities.

Toen hij naar zijn huis in Lima terugkeerde ervoer hij een vermoeidheid die hij niet kwijt raakte. Zijn zenuwen, zijn negatieve mentale houding, zijn gebrek aan vermogen om er mee om te gaan schenen zo ongebruikelijk voor de optimistische David. Er was iets fout gegaan. Hij leek een veranderde man te zijn. Zijn pessimistische kijk op de zaak bracht Becky en de kinderen in verwarring. Gedurende de eerstvolgende drie maanden vonden ze het moeilijk met hem te leven. Hij scheen alles te haten. Hij had er een hekel aan om thuis te zijn en hij had er een hekel aan om op zijn werk te zijn. Hij bezorgde iedereen een moeilijke tijd.

Becky vermoedde dat zijn overwerk de oorzaak was van een 'burnout' en dat hij op het punt stond om in te storten. Ze bad om inzicht om haar, in moeilijkheden verkerende echtgenoot, te begrijpen en vroeg God om een oplossing.

Iets wat hen beiden erg deed schrikken was de plotselinge

TEVEEL SPANNING

breuk van het huwelijk van hun beste vrienden, een ander zendingenechtpaar, dat verkoos om te scheiden.

David werd erg gevoelig en beschermend ten opzichte van Becky. Hij vreesde dat de Peruviaanse studenten het idee hadden dat Amerikaanse vrouwen een gemakkelijke prooi waren. Op een dag hoorde hij een student Becky bij haar voornaam noemen. In een formele Spaanse gemeenschap noemen studenten nooit de voornamen van leden van een faculteit. Het is niet gepast tenzij de betrokken personen nauwe vrienden zijn geworden. De verwarde en gespannen geest van David begon deze jonge student te verdenken. Was hij bezig om Becky te verleiden?

Becky had de theologiestudent geholpen met het uittypen van zijn eindwerk. Op een avond, toen de student langs kwam, hoorde David dat hij haar aansprak als Becky. Dit maakte David kwaad. Hoe kon een student het gebruik overtreden door een lid van de faculteit zo aan te spreken?

Opnieuw kwam de gedachte bij hem op, dat deze student een oogje op Becky had laten vallen. Hij vergat zijn gebruikelijke gewoonte om in elke situatie te bidden. In plaats van uit te kijken naar een oplossing, maakte David het leven voor Becky moeilijk. "Gooi hem het huis uit en zeg tegen hem dat niet meer te doen," dreigde hij.

Becky was van mening dat David, als haar echtgenoot, de student diende aan te spreken en te zeggen: "Dat moet u niet meer doen want als u dat doet, komt u niet meer terug." Toen ze haar gevoelens aan David kenbaar maakte, reageerde hij woedend: "Je moet die student nooit toestaan om je voornaam te gebruiken!"

Nooit tevoren had hij zo tot haar gesproken. Ze begreep dat zijn onder druk staande conditie, hem verblindde en hem tot deze onredelijke eisen bracht. Meer en meer behandelde hij haar ongeduldig. Zelfs een ideaal huwelijk als dat van hen, scheen in gevaar te komen.

Vrezend dat David op het punt stond om totaal in te storten, bad Becky tot God om hem een voorstel van haar te doen aanvaarden. "David, we hebben gedurende een heel lange tijd geen vakan-

DE ZENDINGSPILOOT

tie gehad. We moeten eens weggaan. Kun je, alsjeblieft, een rustige plaats regelen waar we naar toe kunnen gaan om alleen te zijn en een poos uit te rusten?”

Haar plan werkte.

“Ik moet een zakenreis maken om de boekhouding af te sluiten van één van onze kleinere ziekenhuizen, dichtbij de Braziliaanse grens. Als ik met mijn werk klaar ben zouden we in één van de landelijke optrekjes langs de Amazone rivier kunnen blijven. Ik ben er zeker van dat ze ons daar een kano kunnen verhuren. En dat is op de tiende verjaardag van onze trouwdag. Zou je dat willen?”

“Oh, ja! Ik zou het fijn vinden om waar dan ook met je samen te zijn, zelfs in het midden van de Amazone rivier.”

Ze lieten de kinderen bij een betrouwbare jonge vrouw en beiden gingen ze op een zo broodnodige tweede huwelijksreis.

“David, dit is geweldig,” giechelde Becky terwijl ze de boomstamkano voortpeddelden. “Te bedenken dat ik met mijn lange, donkere en knappe man op deze machtige rivier ben. Die moet hier vijf of acht kilometer breed zijn. Uit het droge bruine Lima komend, doen het groene oerwoud en de kleurrijke vogels me aan de hemel denken.”

“Je verbaast me, liefste. Blijkbaar ben je niet het normale, verfijnde, romantische kaarslicht meisje. Er zijn niet veel meisjes die er van houden om in een kano, in het oerwoud over de rivier te peddelen en dat als het meest romantische te verklaren, dat ze kunnen bedenken. Hoe komt het dat je zoveel plezier hebt om te wonen waar geen koelkasten zijn, geen elektriciteit, geen stromend water en waar je op blote voeten kunt rondlopen?”

“Dat is waar we elkaar ontmoetten, David, toen we kinderen waren. Het samen doen van dit soort dingen bond onze vriendschap samen. Wat een kostbare herinneringen! Maar ik stel de verrassingen van de beschaving ook op prijs. Ik ben blij dat je mij parfum geeft en rozen en andere bloemen voor me meebrengt. Je bent zo attent om bijzondere kleine geschenken uit te zoeken voor mijn verjaardag en gedenkdagen.”

TEVEEL SPANNING

“Maar één keer ben ik het vergeten. Dat was het jaar dat we van Mexico naar Peru verhuisden.”

“Je voelde je ellendig toen je je realiseerde dat de dag voorbij gleed zonder een woord van jou. Maar een paar dagen later kwam je vroeg naar huis en je deed zo vreemd. Je bleef maar uit het raam kijken, rondlopen, en op straat kijken.

David glimlachte. “En toen je vroeg, ‘Wat is er aan de hand?’ zei ik, ‘Oh, niets.’”

“Ja en een paar minuten later zag ik een grote vrachtauto vlak voor ons huis stoppen. En toen laadden die mannen een piano uit. Wat een opwinding! Je maakte het vergeten van mijn verjaardag meer dan goed.”

“God heeft ons samen zoveel blijdschap gegeven,” zei David nadenkend. “Herinner je je nog die sabbat, kort voor ons trouwen, toen we samen in een hangmat lagen en een verbond met God maakten. “We zullen gaan waarheen U ons zendt. Laat ons U trouw blijven. Als het uw wil is, laat ons bij elkaar blijven, hand in hand, wachtend tot Jezus komt op de wolken.”

“Ja, David, en God heeft mij vrede gegeven. Waarheen Hij ons ook heeft geleid, heeft Hij ons huis tot een kleine hemel gemaakt. We kunnen erop vertrouwen dat Hij ons zal bewaren tot Hij komt.”

Tijdens deze korte vakantie aan de Amazone, kwam David weer helemaal tot zichzelf. Pas toen realiseerde hij zich dat hij had geleden aan een ernstige oververmoeidheid. Met zijn armen rond Becky bad hij: “God, maak mij attent op mijn zwakheid. Vergeef mij dat ik mijzelf heb overwerkt. Houd mij dicht bij U, zodat ik nooit meer in die ellendige toestand terechtkom.”

Na bijna vijf jaar van voortdurend reizen, besloten Becky en David dat hij niet langer de sleur kon dragen, die zulke lange uren van afwezigheid van huis vergden. Hun gezin was groter geworden. Ze hadden nog twee kinderen geadopteerd – Katia, een lief Peruviaans meisje, vijf jaar ouder dan hun dochter Lina en de kleine Christopher, ook een Peruviaan, vier jaar jonger dan Carlos.

DE ZENDINGSPILOOT

In 1992 vroeg David een onderhoud aan om de kerkleiders van de Inca Unie te ontmoeten.

“Ik heb ten eerste het voorrecht op prijs gesteld om met u te mogen samenwerken,” vertelde hij hen. “Ik hou van mijn werk, maar ik ben er zeker van, dat ik aan een verandering toe ben. We zijn nu een gezin met vijf kinderen. Deze kinderen hebben behoefte aan een vader die thuis is, in het bijzonder de twee jongste, beide jongens. We moeten het geestelijke aspect van onze kinderen niet aan mijn baan opofferen. Ik heb een verandering nodig. Ik zou onderricht kunnen geven aan een universiteit. Ik ben blij met hetgeen God van mij vraagt, maar ik heb meer tijd nodig om thuis te zijn, bij mijn gezin.”

“Het spijt ons, maar op het moment moeten we bezuinigen op personeel. Van de negentig salarissen, die ons door de Divisie zijn toegewezen, zijn we gedwongen tot tweeëntwintig te bezuinigen. Ergens anders hebben we geen salarisbudget meer. We hebben uw vakkennis en expertise nodig in de baan die u nu hebt. Computerdeskundigen zijn moeilijk te krijgen.”

“Ik begrijp uw probleem,” verzekerde David hen. “Na veel gebed voelen we echter dat God ons de indruk heeft gegeven dat ik met dit inspannende werk niet door kan gaan, hoewel ik het gedurende vijf jaar met veel plezier heb gedaan. Onze kinderen zien hun vader nauwelijks. Ze hebben hun beide ouders nodig. Ik geloof dat het voor ons het beste is, dat ik verzoek om een blijvende terugkeer naar de Verenigde Staten. Ik heb behoefte aan een voltooiing van mijn opleiding als computer software specialist.”

Nadat ze dit besluit hadden genomen, voelden Becky en David zich bevrijd en gemotiveerd. Die avond, nadat de kinderen naar bed waren gebracht, spraken ze nog vele uren met elkaar.

“Ik ben er zeker van dat God voor de toekomst van ons gezin nog bijzondere plannen heeft. Ik weet dat hij ons in staat zal stellen, door het geloof dingen te zien waar anderen het eerst met eigen ogen moeten zien. Ik vertrouw erop dat onder Zijn leiding en raad wij Zijn macht en leiding zullen zien. Het is aan ons om ons te richten naar Zijn wil en niet naar wat mensen ons vertellen.

TEVEEL SPANNING

Ben jij gewillig te leren om uitsluitend te vertrouwen op Zijn goddelijke almacht?”

Becky legde haar hoofd op de schouder van David. “Ik wil overal heengaan waar God ons zendt. Ik geloof dat Hij ons inzicht zal geven van de dienst die ons in staat zal stellen de oneindige mogelijkheden te zien in plaats van de talrijke problemen. Zou het niet opwindend zijn om te zien hoe Hij mogelijkheden opent en zorgt voor de obstakels? Ik kan nauwelijks wachten om te zien wat God met ons van plan is.”

11. ONDER NIEUW BEHEER

Terwijl David in 1993 afstudeerde als software deskundige, werd er met hem contact opgenomen door Dr. Sylvan Lashley, voorzitter van het Caribische-Unie-College in Port-of-Spain, Trinidad.

“We hebben heel hard een directeur nodig voor de computerdiensten, maar we hebben een probleem,” zei de president, “we hebben geen overzees budget voor u.”

“Kunt u iemand anders vinden, die het werk kan doen?” vroeg David.

“We hebben niemand die zoveel ervaring en zo’n goede opleiding heeft gehad als u.”

“Zou ik als een AVW-er (Adventistische Vrijwillige Werker) kunnen komen? Zou u kunnen zorgen voor een huis voor zeven personen en een vergoeding zodat we kunnen eten? Zo ja, dan zijn we blij om uw uitnodiging aan te nemen. We werken voor God en niet voor geld. We weten dat God zal voorzien als we voortgaan.”

En God maakte het weer waar. Nadat hij drie maanden aan het werk was, kwam er plotseling een overzees budget beschikbaar en het college bestemde dat voor hem. Zodoende begon David met het in deeltijd les geven aan het Caribische Unie College in Trinidad en werkte ook als directeur van de computerdienst voor het gebied van de Caribische-Unie-Conferentie van de Zevendedags Adventisten. Vaak nam hij zijn informaticastudenten mee op reis om hem te helpen bij het installeren van software in de diverse landen van de Unie.

Soms hielden zijn verplichtingen in dat hij een vlucht moest maken naar Georgetown, Guyana. Terwijl hij de bestuurders van

ONDER NIEUW BEHEER

de Guyana conferentie begeleidde bij een bezoek aan het oerwoud, werd David zich bewust van de grote noden onder de Amerikaanse indianen, in het bijzonder de Akawayo en Arecuna stammen, die rond Mount Roraima wonen. Dit deel van zuidwest Guyana ligt overal ver vandaan, omringd door dichte oerwouden en verraderlijke rivieren, steile bergen en talrijke watervallen. Hier komen de grenzen van drie landen bijeen, Venezuela, Brazilië en Guyana.

Op die plaats ontdekte David de Davis indianen. Deze mensen, nakomelingen van de oude hoofdman Owkwa, die in visioenen vele malen met een engel had gesproken, schenen edeler dan de andere indianen. Dankzij de aanwijzingen van de engel had de hoofdman hen veel bijbelse waarheden geleerd, die de Davis indianen nog steeds volgen. In 1911 werd de belofte van de engel vervuld door de moedige zendeling O.E. Davis, de witte man met het 'zwarte boek' die hen meer over God en de hemel zou leren. Hoewel hij slechts korte tijd leefde, hielden ze van Davis en aanvaardden ze zijn onderwijzingen.

In tegenstelling tot andere indianenstammen waarmee David in andere landen had gewerkt, bedelden de Davis indianen niet, maar ze gaven. Ze gaven aan anderen vrijwillig van hetgeen ze zelf hadden.

David kwam te weten dat in het dorp Kaikan nog nooit een zendeling had gewoond. Toen hij naar huis terugkwam, zei hij tot Becky en de kinderen: "Ik vraag me af hoeveel van deze lieve indianen sterven door gebrek aan medicijnen en geestelijke hulp. Welk een grote zegen zou een vliegtuig kunnen zijn in het bereiken van vele van deze ontoegankelijke dorpen."

"Oh liefste," riep Becky uit, "ik wil daar zo graag naar toe gaan. We zouden die lieve mensen zo goed kunnen helpen!" Na diverse dienstjaren bij het Caribische Unie college vond David deze regels, geschreven door een onbekende auteur:

DE ZENDINGSPILOOT

O bid niet om een gemakkelijk leven,
bid om sterk te zijn!
Bid niet om taken, die gelijk zijn aan uw krachten,
bid om kracht die gelijk is aan uw taken;
dan zal het verrichten van uw werk geen wonder zijn,
maar u zult een wonder zijn tot eer van Hem,
die u heeft gemaakt zoals u bent.

“Becky, lees dit eens, alsjeblieft, en laten we dan eens praten. Ik heb een idee.” De intense aandacht van David wekte bij Becky de gedachte dat hij iets heel bijzonders had mee te delen.

“We hebben nu gedurende bijna zestien jaar in het buitenland gewerkt. We zijn als vrijwilligers begonnen. Later speelden we het klaar om gedurende bijna vier jaar rond te komen met een inlands salaris. Nu zijn we gezegend met een geriefelijk overzees salaris en andere voordelen. God heeft ons gezegend met vijf kinderen die weldra een middelbare en hogere opleiding nodig hebben. Zij zijn onze eerste verantwoordelijkheid.”

Hij pauzeerde. Becky's hart begon sneller te kloppen terwijl ze wachtte tot hij verder zou gaan. “God heeft mij op het hart gelegd een zending te worden onder de Davis indianen in het binnenland van Guyana in het dorp van Kaikan. De conferentie van Guyana heeft voor dat gebied geen budget. Ik voel mij door de Heilige Geest gedrongen weer vrijwilligers te worden. Maar hoe spelen we dat klaar met vijf kinderen?”

“Meen je werkelijk dat we ons grote gezin meenemen het binnenland in, zonder middelen om te overleven, naar een oerwoud-dorp, precies zoals mijn ouders dat deden in Peru en later in Afrika? Mijn zusters en hun gezinnen volgden hun voorbeeld. Wij zouden het ook kunnen doen.”

“We hebben reeds besloten om volgend jaar naar huis te gaan in de Verenigde Staten. Waarom stellen we onze terugtocht naar de Verenigde Staten niet een jaar uit en maken met God een experiment? Ik geloof dat dit de tijd is om ons leven in totale overgave aan Hem te geven. Laten we dit eens met onze kinderen bespre-

ONDER NIEUW BEHEER

ken. God kan in al onze noden voorzien, ook driehonderdvijftig kilometer diep het oerwoud in. Zijn we gewillig om dit risico te nemen en totaal van Hem afhankelijk te zijn? We vertellen niemand iets van onze behoeften en zien wat God kan doen. We zullen weldra zien of God de waarheid vertelt. Is het nu niet de tijd om dat persoonlijk te ervaren?”

“Ik wil wel, liefste. Onze God die het universum controleert kan zeker zorgen voor een gezin van zeven personen. Onze kinderen moeten uit eerste hand weten dat God echt is, voordat ze het huis verlaten en naar de universiteit gaan,” voegde Becky eraan toe. “Ze zullen leren om eenvoudig te leven, zoals jij en ik dat als kinderen deden. En zoals wij zullen ze waar geluk vinden in dienstbetoon.”

David sprak met zijn baas, de voorzitter van de Unie.” We hebben definitief besloten om naar de Verenigde Staten terug te gaan. Maar eerst zouden we graag toestemming krijgen om gedurende een jaar naar Guyana te gaan op basis van vrijwilligers om Gods boodschap te brengen aan de Davis indianen in het dorp Kaikan.”

“Waarom blijft u niet nog een jaar hier? Ik heb geen idee waar we een competente computerdeskundige als leraar vandaan moeten halen,” zei de president.

“Ik ben er zeker van dat God in uw behoefte van een leraar zal voorzien. We zouden rechtstreeks naar de Verenigde Staten kunnen terugkeren, maar we zouden liever een jaar als vrijwilligers willen werken voor Guyana.”

Met tegenzin ging de voorzitter akkoord. “Het is een goed werk. Ze hebben het nodig. We zijn genegen u te laten gaan.” Onder het avondeten, bracht David het grote nieuws over aan de kinderen. “Klinkt goed, papa, lijkt een echt avontuur.” Katrina zag altijd uit naar iets nieuws.

Eén van de meisjes voegde er sceptisch aan toe: “Geen elektriciteit, geen stromend water, geen badkamer, kunnen we zo leven?”

Haar negerend, riepen de anderen in koor: “Wanneer beginnen we met pakken, papa?”

DE ZENDINGSPILOOT

“Hoe eerder, hoe beter. Ik zal het zien te regelen dat we via Georgetown vliegen. Omdat er geen wegen zijn naar Kaikan, moeten we een vlucht zien te krijgen van een oerwoudpiloot om in het binnenland te komen.”

Via e-mail deelde David zijn droom mee aan zijn relaties in de Verenigde Staten. “We zijn van plan om een vrijwillige medische zendingspost te vestigen onder de Davis indianen.” schreef hij. Becky’s zuster, Betsy, en zijn zwager, Ted Burgdorff, die in Chowchilla, Californië, woonden, besloten zich voor een korte tijd bij hen aan te sluiten.

Op de dag dat hij zijn laatste looncheque ontving, stegen de emoties van David naar een hoogtepunt. Sprong hij van een rots af? Was dit onbezonnenheid of geloof? Salaris zou er niet meer komen. Hij bad: “God, alstublieft, geef mij zekerheid, vrede en vertrouwen.” Ogenblikkelijk flitste Jeremia 33:3 door zijn hoofd, *“Roep tot Mij en Ik zal u antwoorden en u grote, ondoorgrondelijke dingen verkondigen, waarvan gij niet weet.”*

Hij hield al hun vliegtickets voor ‘de vlucht terug naar huis’ bij zich, voor het geval dat ze zouden ontdekken dat dit niet Gods plan voor hen was. “We stellen U op de proef God,” zei hij luid, “als U ons niet kunt voeden en ons financieel niet kunt helpen, zullen we naar huis terug moeten vliegen. Maar in mijn hart denk ik dat ik deze tickets wellicht eens zal gebruiken voor een kort bezoek aan huis.”

De mensen van Kaikan hoorden dat er misschien een zendelingengezin zou komen, maar ze geloofden het goede nieuws niet. Toen het Gates gezin echter in Georgetown arriveerde riepen ze het dorp via de korte-golf-radio op. “We komen er aan! En een ander gezin met hun drie dochters komt ook.”

Na de landing in Kaikan kregen ze een overweldigende begroeting. De mensen van het dorp hadden vanaf de landingsbaan tot aan de kerk paaltjes geslagen met bloemen uit het oerwoud versierd. Boven de deur van de kerk hadden ze een groot bord gemaakt waarop stond: “WELKOM IN KAIKAN”. De gehele bevolking van Kaikan, 150 personen, wachtte bij de landingsbaan

ONDER NIEUW BEHEER

om hen te ontmoeten. Een koor zong toen het Gates gezin naar de kerk liep.

Adventkerk bij de landingsbaan kaikan.

“Ik voel me als Koning David die met de ark des verbonds in Jeruzalem komt,” fluisterde David tot Becky. “Ze zouden de president van het land niet beter kunnen ontvangen. Deze mensen willen werkelijk een zending. Wat zijn we gezegend! Ik heb van zendingen gehoord die werden gedood of die met stenen werden bekogeld door de mensen die ze wilden bedie-

nen. Dit is werkelijk de rode looper die wordt uitgelegd.” Becky en David begonnen te huilen toen zij en hun kinderen en relaties naar speciaal klaargemaakte zetels werden geleid. Gedurende twee uur luisterden ze naar een goed georganiseerd concert.

Daarna namen de dorpingen de familie mee naar een klein huis dichtbij de rivier, gelijkend op hun eigen huizen. Glimlachend zei één van de dorpingen, “We hebben het voor u klaar gemaakt. We hopen dat het u bevalt.”

Wetend dat oerwoudmensen vaak diverse gezinnen samen stoppen in één huis, persten ze zich naar binnen. De volwassenen glimlachten terwijl ze rondkeken in de nauwe kamertjes, maar de kinderen hadden grote pret om samen op de grond te hurken. De kleine kast bevatte geen voedsel, dus gingen ze enigszins hongerig naar bed.

De volgende dag realiseerde de dorpsbevolking zich dat hun zendingen voor hun ontbijt weinig te eten hadden. Van alle kanten kwamen mensen met pakken op hun rug, gevuld met bananen, papaya's, wortelgewassen en allerlei voedsel dat ze hadden.

Van degenen die voedsel naar het huis brachten was er één een apart type, Claude Anselmo genaamd, die onmiddellijk zijn dien-

DE ZENDINGSPILOOT

sten aanbod. In goed Engels zei hij: “Ik was in Georgetown een politieagent, maar vanwege problemen thuis, ben ik teruggekeerd naar mijn echte tehuis, Kaikan. Ik zal blij zijn als ik u kan helpen met de aanpassingen aan het dorpsleven. Als er iets is dat ik kan doen, laat het mij, alstublieft, weten.”

Spoedig werd Claude Davids rechterhand, die voor allerlei details zorgde, die anders, zonder hem, zouden vergeten zijn.

De zendelingen, die verplegers waren, merkten onmiddellijk de medische behoeften van de mensen op. Hoewel de regering in het dorp een kleine kliniek onderhield, had de openbare gezondheidswerker slechts enkele maanden van training gehad en ontbraken hem nog veel medicijnen. “We moeten beginnen om plannen te maken om de gezondheidswerker te assisteren om de dorpingen van gezondheidszorg te voorzien,” besloten ze.

Een prachtige rivier met zuiver, helder water stroomde langs hun kleine huis. Dit diende om te koken, te baden en voor het wassen van kleren. Een dichtbijzijnde bron zorgde voor goed drinkwater, hoewel ze toch nog de voorzorg namen om chloor toe te voegen. Een geriefelijk bijgebouwtje diende als toilet. In het begin kookten ze precies zoals de dorpingen, hakten hun brandhout en gebruikten buiten een vuur als kachel. Ze realiseerden zich weldra dat de vrouwen heel wat tijd spendeerden aan deze primitieve methode en daarom fabriceerde David een gaskachel, die het koken bespoedigde en meer tijd overliet om de dorpingen van dienst te zijn. Zonnepanelen laadden de 12-voltsaccu op waarop de korte-golf-radio werkte en 's avonds het licht. Een transformator zorgde voor de elektriciteit voor de notebook computer en de naaimachine van Becky. De kinderen hadden een groot speelveld – het oerwoud en de rivier .

Nadat ze een paar maanden in Kaikan waren, zei Becky tegen David, “Ik hou van deze plek. Mijn blijdschap komt doordat mijn kinderen de waarde zien van dit belangrijke feit – ze hebben ontdekt dat geluk niet komt door materiële dingen, maar door het dienen van de Heer. Ze stralen vreugde en tevredenheid uit door deze eenvoudige manier van leven.”

ONDER NIEUW BEHEER

“Ik ben moeder en lerares, boen kleren op een wasbord aan de rivier, navigeer met een aluminium boot, die we gebruiken om de rivier over te steken naar de kleine winkel – dit alles geeft vreugde en plezier terwijl we samen werken.”

Zowel de zendelingen als de dorpsbevolking realiseerden zich de behoefte om een groter huis te bouwen. Onder leiding van Claude sloten de mensen uit de naburige dorpen zich aan bij de dorpelingen van Kaikan om bomen te kappen, om met hun kettingzagen te zorgen voor timmerhout en om te helpen met de bouw. De benedenverdieping van het huis, met twee etages, bestond uit een grote keuken en een eetkamer, plus een kamer die als kliniek kon worden gebruikt om patiënten te ontvangen. Boven was een ruime woonkamer met een groot hoekraam, zonder glas en vier slaapkamers. De mannen takelden, speciaal voor Becky, een douche cabine naar boven.

De zwager van David, Ted, fabriceerde de bedden, kasten, toiletten, banken en een tafel. Hij plaatste ook vaten om het regenwater op te vangen en leidde dat via pijpen regelrecht naar de afwasbak in de keuken.

Alle kinderen van het Gates en Burgdorff gezin droegen bij aan het project. Ze hielpen mee in de sabbatschool en hadden de leiding waar ze nodig waren bij activiteiten in de kerk. De oudere meisjes gebruikten hun muzikale talenten om een jeugdkoor te organiseren. De kinderen uit het dorp hielden van zingen.

Tijdens het eerste jaar moest één van de leraren van de Kaikan basisschool weg voordat het schooljaar voorbij was. De dorpsbevolking kwam naar Davids en Becky's dochter, Lina, en haar nichtje Heidi, die beiden veertien jaar waren. “Wilt u ons les geven,” vroegen ze. Lina en haar nichtje namen de uitdaging aan. Elke dag droegen ze de kostbare leerlingen op aan God en vroegen om wijsheid. Hij zegende hun inspanningen. Toen het schooljaar eindigde vertelde de directrice van de school aan Becky:

“De basisschool van Kaikan kwam in de examens op de eerste plaats, dankzij de uitstekende manier van lesgeven van uw meisjes.” Later hielpen ook de tweede dochter Katrina, haar nicht

DE ZENDINGSPILOOT

Kristen en hun vriendin Sarah Eirich met het lesgeven in de school.

“We moeten de dorpsbevolking een praktische manier bijbrengen om voor hun lichamen te zorgen,” stelde Becky voor aan haar zuster Betsy.

“Ja, ze hebben geen idee van gezondheidregels en van het voorkomen van ziekten. Laten we cursussen organiseren voor de duur van zes maanden. Laten we een team van leraren vormen. Daar Ted ook een verpleger is, kan hij zich bij ons aansluiten.”

De cursussen bleken een succes te zijn. Andere dorpen uit de buurt hoorden van de E.H.B.O.- cursus, die de zendelingen aanboden. Gedurende vele weken liepen ze elke zondag een lange weg om deze training te krijgen.

Bovendien gaf Betsy muziekonderricht en begon met een padvindersclub. ADRA zorgde voor enkele trapnaaimachines die Becky gebruikte om de vrouwen van het dorp te leren naaien. Naast hun eigen kleding, leerden de vrouwen ook om de uniformen te naaien voor de padvinders.

“Het is zo opwindend om de blijdschap te zien in de ogen van deze beste mensen als hun leven meer betekenis krijgt met deze nieuwe vaardigheden!” riep Becky op een dag naar David.

Enkele maanden later kwamen de ouders van David helpen. Davids vader begon direct met de bewerking van de grond en het aanleggen van een tuin. De velen jaren van medische ervaring die zijn moeder had, kwamen van pas bij het helpen in de kliniek.

Op een sabbat, nadat de vader van David had gepredikt, kwam

Huis gebouwd voor familie Gates in Kaikan
van links naar rechts: Jay Lantry, Carlos, Kris, Becky.

ONDER NIEUW BEHEER

Claude Anselmo naar hem toe. “Als u vandaag een oproep had gedaan, zou ik mijn leven aan God hebben gegeven.” Voor dit

Doop in kaikan met predikant Bacchus.

moment had het gezin van Gates gebeden en ze verheugden zich zeer toen ze enkele dagen later zagen hoe de vader van David Claude doopte in de rivier. Vanaf die dag was Claude een krachtige invloed ten goede in het dorp. Hij werd ook ten zeerste gerespecteerd door de militairen en de overheid.

Wanneer dan ook de Gates Kaikan verlieten, zorgde hij voor hun huis en zorgde voor vele zaken in het dorp.

Omdat over de aanwezigheid van de zendelingen gesproken werd, kwamen mensen uit andere dorpen met verzoeken. “Kunt u ook naar ons dorp komen en ons les geven?”

“Waar woont u?” vroeg David.

“Niet erg ver weg. Maar vier dagen lopen die kant uit,” zeiden ze en ze wezen over de met oerwoud bedekte bergen. David kon het zich niet voorstellen om gedurende vier dagen te lopen, te klimmen en rivieren over te steken, één dag daar te zijn en weer vier dagen terug te lopen. Acht dagen zonder iets te kunnen doen!

Dit was precies de soort van behoefte die David en Becky hadden voorzien, voordat ze naar Guyana verhuisden. Zonder wegen of bevaarbare rivieren, was een vliegplan zo goed als onmisbaar. Ze hadden gedroomd van een vliegtuig en erom gebeden en als resultaat had God hen een duwtje gegeven om in geloof verder te gaan en grotere visioenen te dromen.

12. **GAMAS** WORDT GEBOREN

Becky, er is maar één oplossing – een vliegtuig.” Haar echtgenoot sprak met overtuiging. “Maar op dit moment hebben we nauwelijks genoeg geld om medicijnen en voedsel te kopen.”

Becky en David baden om Gods leiding. Moesten ze in geloof voorwaarts gaan?

“God zal de weg openen,” besloot David. “Allereerst moet ik de regering benaderen en de basis leggen voor een vliegprogramma.”

Vanaf het begin werkten de ambtenaren zijn oproepen tegen. Maar hij negeerde hun “Nee” en vroeg, “Welk formulier moet ik invullen?”

“Dit formulier,” en ze gaven hem een stuk papier. Snel vulde hij het in.

“Welk examen moet ik afleggen?” Hij legde het examen af. Hij deed alles wat ze vroegen en had tenslotte een vergunning van Guyana als zakelijk piloot, hoewel het hem bijna een jaar kostte en niemand het scheen te willen dat hij er één had.

“Wel Becky,” meldde hij, “Ik heb het basiswerk gedaan. Maar we hebben geen geld om een zendingsvliegdiens in Guyana op te zetten. Toch klinkt in mijn oor de belofte, ‘Hij die u roept is getrouw, Hij zal het ook doen.’ (1Tess.5:24)

“We hebben vele malen eerder op die belofte vertrouwd. We kunnen hem niet uitputten door hem teveel te gebruiken,” zei Becky glimlachend tegen David.

“Ik had de indruk dat je, voordat we ons in Guyana zouden vestigen, naar de Verenigde Staten zou gaan om een vliegtuig te

GAMAS WORDT GEBOREN

kopen. We hebben 5000 dollar aan spaargeld in de Verenigde Staten. Je weet, het geld dat de Generale Conferentie ons gaf om al onze spullen uit Trinidad en Tobago terug te verhuizen naar de Verenigde Staten. Laten we een paar dingen terugsturen en de rest besteden aan het kopen van een vliegtuig, hoewel we hadden besloten om dat geld op de bank te laten staan in geval van nood.”

“Je hebt gelijk, liefste. Als ik hoor dat er vele zieken in de dorpen overlijden omdat er geen middel van vervoer is om hen naar een ziekenhuis te brengen, zie ik dit als een noodgeval. Zelfs als 5000 dollar nog niet in de buurt komt om een vliegtuig te kopen, weet ik dat God het kan vermenigvuldigen. Ja, ik ga.”

Ze omarmde hem stevig. “Jij en God hebben zulk een fantastische relatie, ik weet dat Hij er van houdt om je gebeden te verhooren.”

Op Gods beloften voortgaande, ging David op weg naar de Verenigde Staten. Toen hij bij het huis van zijn ouders aankwam, kocht David een nummer van een tijdschrift met de naam *Trade-a-Plane*, dat een lijst bevatte van duizenden vliegtuigen die te koop waren. Hij bestudeerde het nauwkeurig, elk vliegtuig beoordelend naar zijn droom van een ideaal vliegtuig voor het oerwoud.

“Wat zoek je, David?” vroeg zijn vader. “Ik zoek een vliegtuig om te kopen.”

“Met slechts 5000 dollar. Daarmee kun je geen vliegtuig kopen.”

“Dat is mijn probleem niet, pa. Eerst moet ik het vliegtuig vinden. Daarna is God verantwoordelijk om in het geld te voorzien. Ik denk dat ik precies heb gevonden wat ik wilde. Ik ga de eigenaar nu opbellen.”

David legde uit wat hij nodig had en waarom. De man antwoordde: “Als je komt en het bekijkt en je denkt dat het van dienst kan zijn voor je zending, dan laat ik de prijs enkele duizenden dollars vallen en verkoop het aan je.”

Toen David de hoorn neerlegde, kondigde hij aan: “Ik ga het vliegtuig bekijken.”

DE ZENDINGSPILOOT

“Met hoeveel geld ga je er heen om het te kopen?” vroeg zijn vader opnieuw.

“Pa, dat is niet mijn probleem. Mijn taak is het om eerst het goede vliegtuig te vinden voordat ik van God verwacht om mij het geld te geven. Wanneer ik het nodig heb, zal God Zijn belofte waar maken, ‘Mijn God zal in al uw behoeften naar Zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus.’ (Fil.4:19)

Zijn vaders gezicht had nog een vragende blik.

“O.K., pa. Ik moet het je toch maar uitleggen. Ik weet dat dit niet de gebruikelijke manier is van zaken doen. De normale, aanvaarde manier is om het geld bij de hand te hebben alvorens een vliegtuig wordt gekocht. En ook de piloot heeft maar één baan, om het vliegtuig te vliegen. Andere verplichtingen neemt hij niet op zich.”

“Hoe denk je dan te gaan handelen?” vroeg zijn vader zich verwonderd af.

“We hebben besloten om geheel en al vanuit het geloof te leven, erop vertrouwend dat God weet hoe in onze geldelijke noden te voorzien. Hij weet beter wat we nodig hebben dan wijzelf. Nu heb ik er niets op tegen dat anderen hun zaken doen met een gezond operationeel budget alvorens ze verder gaan. Maar omdat wij er voor kozen om als vrijwilligers te gaan, hebben we geen maandelijkse looncheque waarop we ons budget kunnen baseren. We hebben besloten dat God heel wat meer weet over financiën dan wij. Hij is in staat om Zijn werk te leiden. Hij houdt ervan om voor Zijn kinderen te zorgen. Hij heeft reeds een groot werk gedaan. We hebben gelezen wat Hij deed voor George Müller, Hudson Taylor en anderen en wij vertrouwen erop dat Hij hetzelfde voor ons zal doen. Zodoende baseren wij onze beslissingen op Zijn beloften. Het is de bedoeling dat we doorgaan in het geloof om te zien welk nieuw gebied God zal openen.”

“Ik begrijp het, mijn zoon. Moeder en ik zijn het er mee eens dat we in geloof absoluut God geheel toegewijd moeten zijn en voor Hem ook alles moeten riskeren.”

GAMAS WORDT GEBOREN

Davids zwager, Bill Norton, zat erbij en hoorde het gesprek. David vroeg hem: “Zou je met me mee willen gaan om het vliegtuig te onderzoeken? Het is een heel eind van Californië naar North Carolina. Ik zou je gezelschap op prijs stellen.”

“Ja, zeker, dat doe ik graag,” antwoordde hij.

Op de dag dat ze naar North-Carolina vertrokken, vertelden de ouders van Davids zwager: “We hebben wat geld op de bank. We willen je een lening geven, zonde rente, om dat vliegtuig te kopen. Je kunt ons terugbetalen als God je het geld geeft.”

David vertrok zodoende met geld in zijn zak. Hij kocht het vliegtuig. “Dit vliegtuig moet hoognodig worden gerepareerd,” besloot hij. “Hoewel bijna alles moet worden vernieuwd, is de prijs terecht. Ik kan zien dat het grote mogelijkheden heeft. Ik zal het naar Kentucky vliegen. Daar zullen we de motor reviseren. Wanneer het totaal gereviseerd is, geven we het vliegtuig een nieuwe verflaag, werken we wat aan de metaalplaten en installeren de radio’s.” Terwijl het vliegtuig in Kentucky onder handen werd genomen, bracht David zijn gezin en de Burgdorffs naar het dorp Kaikan en ging zelf naar de Verenigde Staten terug om te helpen met het onderhoud van het vliegtuig.

Na enige tijd was David bezig om zelf de gereviseerde motor weer in te bouwen in het vliegtuig. De koude decemberwind maakte de onverwarmde hangar koud, terwijl David de laatste hand legde aan de installatie van de motor. Vreselijk eenzaam door de maandenlange afwezigheid van huis en ongemakkelijk door de kou, voelde David een diepe depressie over zich komen. De gehele avond worstelde hij tegen de duisternis terwijl hij moeizaam kabels verbond en moeren vastdraaide.

Dit is niet normaal voor mij, dacht David bij zichzelf. Ik zou me willen oprollen als een embryo en me onder een deken verbergen. Zich zijn machtige Toevlucht herinnerend, legde hij zijn zaak voor aan de Heer: “Dierbare Jezus,” kreunde hij inwendig, “indien deze duisternis op de één of andere manier door de vijand wordt veroorzaakt, neem deze dan, alstublieft, van me weg.” Zestig seconden later was hij aan het fluiten en vol van normaal enthousiasme. Na de duisternis van de depressie

DE ZENDINGSPILOOT

te hebben ervaren, realiseerde David zich dat zijn optimisme en blijdschap dagelijkse gaven waren van de Heer.

De volgende morgen, nog steeds bruisend van blijdschap, kreeg David plotseling een idee. Waarom zijn gezin niet eens verrassen en Kerstmis bij hen doorbrengen in Kaikan? Ja, het zou hem een financieel offer kosten, maar zijn gezin was het zeker waard. Een paar snelle telefoontjes en alles was geregeld. Hij had de laatste plaats op de wekelijkse chartervlucht naar Kaikan. Hij vertelde niemand van zijn komst.

Becky liep naar de landingsbaan om wat post voor David te versturen. Dit zou de tweede kerst worden, in twintig jaar, dat ze niet bij elkaar waren, ze zou hem verschrikkelijk missen. Terwijl het toestel landde en langzaam verder taxiede, vroeg één van de indiaanse vrouwen aan Becky: "Is dat niet ouderling Gates, die daar in het vliegtuig zit?" Haar hart sloeg over, maar Becky antwoordde snel: "Oh, dat kan niet. Hij zou dit jaar niet thuis zijn met Kerstmis. Hij is nog in de Verenigde Staten om aan het vliegtuig te werken." Een traan rolde over haar wang terwijl ze hoopvol naar het vliegtuig staarde.

Toen haar lange, donkere en knappe man uitstapte, rende ze naar hem toe en wierp zich in zijn armen. Ze liep hand in hand met hem naar huis om de verrassing aan de kinderen mee te delen.

Een maand later keerde David naar de Verenigde Staten terug om het vliegtuig in Kentucky op te halen en vloog het naar de Andrews-Universiteit in Berrien Springs, Michigan. Daar werkte de directeur van Andrews-Airpark, Brooks Payne, met studenten in vliegtuigmechanica, aan het vliegtuig om de laatste voorbereidingen te maken voor het vertrek. Brooks voelde zich in het bijzonder opgewonden omdat hij deel uitmaakte van deze zendingsonderneming en besteedde lange uren aan overwerk om er zeker van te zijn dat het werk eerste klas was. De toewijding van David doordrong hen van de wens voor zendingsvluchtvaart, terwijl ze nieuwe bekleding aanbrachten in het interieur, nieuwe remmen, nieuwe wielen, een nieuw instrumenten paneel, nieuwe kabels en de corrosie verwijderden. Ook werkten ze aan de korte-golf-radio.

GAMAS WORDT GEBOREN

Iemand die van het project van David had gehoord, kwam langs bij de hangar. David legde hem uit: “Deze tweezitter Cessna 150 is ten zeerste gemodificeerd, en ideaal voor gebruik bij landingsoperaties in het oerwoud.” Het vliegtuig had een STOL-uitrusting, geschikt voor een korte stijg- en landingsbaan en wijzigingen aan de vleugeltips die de stijgkracht zouden doen toenemen. Grote ballonvormige banden zouden het in staat stellen om op vele soorten terrein te landen.

“Mag ik uw project steunen?” vroeg de man terwijl hij zijn chequeboekje te voorschijn haalde. Fondsen kwamen binnen uit vele andere bronnen. Drie maanden na de aankoop van het vliegtuig was de lening van Teds familie geheel en al afbetaald. David riep uit: “God heeft het opnieuw gedaan! We gingen voorwaarts in geloof en het water scheidde zich!” De medische-advent-luchtdienst van Guyana (GAMAS, Guyana Adventist Medical Aviation Service) zou spoedig werkelijkheid zijn.

Tenslotte waren alle reparaties klaar. David glimlachte terwijl hij het prachtige witte vliegtuig bekeek met zijn gele en rode strepen, zwarte registratie nummers en groene letters (de kleuren van de vlag van Guyana). “Jullie hebben een enorm karwei gedaan, mannen,” zei hij tot de studenten. “De nieuwe krachtige motor en de vleugel met een sterk stijgingsvermogen maken dit tot een ideaal vliegtuig om er medisch evacuatie werk mee te beginnen.”

“Is alles in orde met de ambtenaren van Guyana?” vroeg de bemanning van Andrews.

“Nee. De toekomstige vooruitgang ligt in Gods handen. We zien ons geplaatst tegenover grote hindernissen om in Guyana een luchtvaartproject op te zetten. De seculiere overheid schijnt niet erg gesteld te zijn op een zendingsvliegtuig in het binnenland. Tot nu toe zien ze nog niet wat voor goeds de kerk kan doen om de kwaliteit van het leven in het oerwoud te verbeteren. Tot nu toe is hun antwoord geweest: “Nee, nee, nee.” Ik vertrouw erop dat God grote dingen gaat doen.”

“Vertel ons uw operatieplan nadat God de problemen heeft opgelost.” De studenten toonden een grote interesse.

DE ZENDINGSPILOOT

“We hebben drie doelen. In de eerste plaats een gratis medische evacuatie dienst. We zullen elke medische hulpaanvraag beantwoorden en de patiënt naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis brengen. In de tweede plaats willen we gezondheidsopvoeding aanbieden. Weinigen kennen de beginselen van een gezond leven. Ten derde geloven we dat de sleutel voor ons succes is gelegen in communicatie. Elk dorp met een landingsbaan heeft een radio, dus de patiënten weten wanneer we komen.

“Welk soort landingsbaan gebruikt u om te landen?”

“De lengte varieert van 270 tot 450 meter. Alle vereisen de vaste hand van een ervaren oerwoudpiloot. Sommige zijn gevaarlijk als ze nat zijn. Andere hebben windomstandigheden die in de ochtend veilig zijn, maar gevaarlijk in de avond.”

“Waw, u staat tegenover heel wat uitdagingen. We zijn blij dat u en God in deze dingen samen gaan. We hebben er te hard aan gewerkt om dit vliegtuig te laten neerstorten.”

“Dank jullie heel hartelijk, mannen. Ik heb jullie gebeden nodig voor wijsheid en veiligheid. De tijd is aangebroken dat ik dit vliegtuig naar Guyana moet vliegen. Ik neem twee dagen om het logboek in te vullen en al het FAA-papierwerk (Federal Aviation Administration) voor elkaar te krijgen. Leif Aaen (een onlangs afgestudeerde student van de Andrews-Aviation-Maintenance-School) zal gedurende de tocht mijn copiloot zijn. Hij is van plan om als vrijwilliger te blijven. Ik maak een tussenstop om het weekend met mijn familie in Illinois door te brengen en daarna zullen we op weg zijn naar Zuid-Amerika.”

13. VAN MIAMI NAAR KAIKAN

Familieleden, buren en vrienden verzamelden zich rond het vliegtuig op de grasbaan van de boerderij van het gezin Gates in Illinois. De stem van Davids vader, die gewoonlijk vast en sterk was beefde toen hij bad. “Dank u God voor dit zendingsvliegtuig. Zend uw engelen om David en Leif te beschermen gedurende de vele uren van vliegen naar Zuid-Amerika. We dragen hen en het vliegtuig aan u op voor het werk van God in Guyana.”

Taxiënd naar het einde van de startbaan, stegen David en Leif op om 18.00 uur. Bij de eerste brandstofstop in Chattanooga om 22.30 uur, vulden ze niet alleen de vleugeltanks, maar ook hun reservetank van zestig liter. Prachtig weer maakte de lange nachtvlucht naar Orlando, Florida, tot een genoegen. Zij landden om 5.00 uur in de morgen, sliepen gedurende vijf uur in de verduisterde foyer voor piloten en gingen toen weer verder naar de internationale luchthaven van Opa Locka in Miami. Zaken in Miami hielden hen de gehele maandagmiddag bezig.

Dinsdagmorgen vroeg vulden ze het vliegtuig weer met brandstof. Vanwege een stroomstoring, was het in de kantoren donker zodat David zijn vluchtplan bij schemerlicht invulde en voor de brandstof betaalde. Om 7.00 uur in de morgen stegen ze op, op weg naar Stella Maris, een klein eiland van de Bahama's.

Terwijl ze over Nassau vlogen, klonk er een stem over de radio van de verkeerscontrole, “U hebt uw paspoorten in Miami laten liggen.” Onmiddellijk controleerde David zijn buiktas en vond de paspoorten. Hij raakte door de boodschap in verwarring. Wat waren ze kwijt?

DE ZENDINGSPILOOT

Toen ze in Stella Maris brandstof tankten, leende Leif David het geld voor de betaling zodat hij in de lading niet naar zijn portefeuille behoefde te zoeken. Later in de nacht, toen ze op het eiland van Grand Turk geland waren, haalde David de bagage eruit om naar de portefeuille te zoeken, waarin zijn geld zat. Hij raakte in paniek terwijl hij uitriep: “Leif, ik heb mijn portefeuille in dat verduisterde kantoor laten liggen met tweeduizend dollar erin! De meeste plaatsen waar we moeten tanken zullen geen creditcards accepteren.”

David voelde zich misselijk terwijl hij opsteeg voor de vlucht naar Puerto Rico. Hij sprak heel veel tot God gedurende die vijf uur durende eenzame nachtvlucht.

“Hemelse Vader, U hebt de controle over dit gehele project ondanks mijn menselijke mislukkingen en tekortkomingen. Als ik mijn geld in Miami heb laten liggen, zult U ons door dit probleem heen helpen. U weet of het gevonden is en het geld nog op z'n plaats zit. Ik stel mij in Uw handen.”

Opnieuw kreeg hij een verzekering uit Gods Woord. “Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij verlostte hen uit hun angsten.” (Psalm 107:13).

Zodra David uit het vliegtuig stapte op de internationale luchthaven van San Juan, liep hij naar een telefoon. Hij wist dat de Miami Luchtvaart Corporatie vierentwintig uur per dag open was. Op zijn vraag antwoordde de man, die dienst had, “Ja, de manager liet dit briefje achter. Het zegt: “Heb de portefeuille van David op de balie gevonden, waar hij voor de brandstof betaalde. Ik opende hem en zag het geld en heb het direct in de brandkast gelegd. Zeg tegen Gates om in de ochtend te bellen om een regeling te treffen.”

Vervuld van dankbaarheid en lof voor een hemelse Vader, die voortgaat met te zorgen voor Zijn onvolmaakte kinderen, sliep David die nacht goed.

De volgende morgen sprak David met de manager in Miami. Ze zei hem dat ze het geld direct zou omwisselen in postwissels. “Ik stuur het pakje onmiddellijk naar Puerto Rico,” zei ze en voeg-

VAN MIAMI NAAR KAIKAN

de eraan toe, “we doen dit zonder kosten voor u. We behandelen al onze klanten op dezelfde manier.”

Hoewel hij een dag verloor met het wachten op het pakje, was David blij met Gods zegeningen en besteedde de tijd met het verzamelen van voorraden en voedsel voor de tocht. Hij wist dat hij enkele lange vluchten voor de boeg had vooraleer op vrijdag Guyana te bereiken.

Het vliegtuig met de pakketpost had vertraging en arriveerde pas om 11.00 uur donderdagmorgen, zodoende konden David en Leif niet eerder starten dan 12.30 uur, op weg naar Martinique. Een grote wolk as, van de recente uitbarsting van de vulkaan op Montserrat, dwong hen om hun vluchtplan te veranderen in een vijf uur durende vlucht die eindigde met een prachtige zonsondergang in Fort-de-France. Hier moest David opnieuw tanken, het weerbericht nagaan en zijn vluchtplan indienen, terwijl hij Frans sprak met een Spaans accent.

De volgende halteplaats was het eiland St. Lucia, dat twee hoge vulkanen heeft. Adrenaline golfde door Davids zenuwstelsel toen hij op bijna duizend meter hoogte over de toppen vloog. Het vliegtuig werd door turbulente luchtstromingen van de vulkanen omhoog en omlaag geworpen. “Dank U wel, God, voor Uw machtige engelen die met ons mee vliegen,” bad hij dankbaar.

Later verschenen uit het duister geruststellende lichtvlekken langs de kust van St. Vincent. Tenslotte zag David door de mist en laaghangende bewolking een glimp van Grenada. Hij was opgewonden toen de kustlijn van Trinidad aan de horizon verscheen.

“Ik woonde hier gedurende drie jaar en gaf vlieglessen op deze luchthaven,” vertelde David aan Leif. “Hier beneden ligt de Maracas-Vallei, waar ik onderricht gaf aan het Caribische-Unie-College.” Ze landden om 21.30 uur. Terwijl ze wachtten op de afhandeling van de douane en de immigratiedienst, belde David zijn oude baas en vriend, Roland Thomson, de penningmeester van de Unie, die onmiddellijk kwam om naar het vliegtuig te kijken en hem te helpen bij het tanken. Hij nodigde de twee piloten

DE ZENDINGSPILOOT

uit om de enkele resterende uren van de nacht in zijn huis door te brengen.

Ze stegen de volgende morgen om 6.30 uur weer op en landden drie-en-een-half-uur later in Guyana. Juist vóór de landing op de kleine landingsbaan in Georgetown verklaarde David aan Leif, “De toestemming voor ons om naar Kaikan te vliegen zal van God een wonder vragen. Gewoonlijk duurt dit weken of zelfs maanden nadat het vliegtuig is aangekomen. Ik zou zo graag bij de achtste diploma-uitreiking van mijn dochter Katrina zijn. En mijn nichtje Kristen zal ook haar diploma ontvangen. Laten we bidden.”

Nadat David in Georgetown was geland, zagen verschillende piloten en mecaniciens hem naderbij taxiën. De directeur van de luchthaven beval: “Parkeer je vliegtuig maar helemaal achter in de hoek. Gedurende een heel, heel lange tijd zul je niet met dat vliegtuig vliegen.”

“U kunt wel gelijk hebben, maar ik geloof niet dat dit het geval zal zijn,” zei David hem, “ik geloof dat ik met dat vliegtuig direct weer wegvlieg. Mag ik hier parkeren, terwijl ik met de directeur van de burgerluchtvaart spreek?”

“Waarom?”

“Ik wil vandaag het binnenland invliegen.” Iedereen lachte.

“Zoiets hebben we nog nooit gehoord. Zelfs als we vliegtuigen invoeren in het land moeten we twee tot drie maanden wachten. U vliegt vandaag zeker nergens meer heen!”

Onderweg naar het kantoor van de burgerluchtvaart, deed David een beroep op Gods belofte, “Met God zullen we kloeke daden doen.” (Psalm 108:14). In het kantoor diende hij zijn verzoek in bij de assistent directeur.

“Ik kan u werkelijk niet laten vliegen,” zei de assistent directeur. “U hebt meer ervaring nodig.”

“Ik vlieg reeds sedert tien jaar in het oerwoud.”

“Nee, nee, ik bedoel u hebt meer ervaring nodig in Guyana.”

“Ik heb in het dorp Kaikan op z'n minst tien landingen gemaakt, zowel in Islanders als in Cessna 206 vliegtuigen, als copi-

VAN MIAMI NAAR KAIKAN

loot met luchttaxipiloten. Ik ben zeer vertrouwd met zowel de route als het vliegveld zelf. Waarom zou ik meer dan tien tochten nodig hebben?”

“U hebt er op z'n minst twintig nodig om er aan gewend te zijn.”

“Ik ben bang dat wanneer ik er twintig heb gevlogen, u zult zeggen, u hebt er veertig nodig. Mag ik, alstublieft, met de directeur zelf spreken?”

“Nou, u hebt geluk. De directeur is vandaag aanwezig, maar hij zal u evenmin laten vliegen.”

“Mag ik toch naar hem toe gaan, alstublieft?”

David bad terwijl hij naar het kantoor van de directeur liep. De eerste woorden van de directeur klonken hetzelfde: “Nee, het spijt me, ik kan u daar niet heen laten vliegen. U hebt meer ervaring nodig. Ik moet uw verzoek afwijzen omdat de vlucht te gevaarlijk is. U hebt op z'n minst twintig tochten nodig.”

David voelde zich enigszins ontmoedigd en bad nog een gebed tot God om leiding en pleitte: “Wordt niet boos op mij, maar ik heb nog een argument in mijn voordeel. Ziet u, mijn gezin woont in Kaikan en mijn dochter en mijn nichtje gradueren aanstaande maandag in de achtste graad. Ik ben enige tijd in de Verenigde Staten geweest. Alstublieft, ik zou zo gelukkig zijn om mijn gezin te bezoeken en de diploma-uitreiking te kunnen bijwonen.”

“U bedoelt dat uw gezin niet hier in Georgetown woont?”

“Nee, mijn gezin woont in Kaikan, dat is ons thuisdorp. De landingsbaan ligt vlak bij mijn huis. Ik ken het heel goed.”

“Oh, dat verandert alles. Ik had geen idee dat uw

Onderhoudswerken aan de Cessna 150.
David, Joe Alexander en Cloude.

DE ZENDINGSPILOOT

gezin daar woonde. Uw vertrouwen is duidelijk en aanstekelijk. U hebt mijn toestemming om de vlucht te maken. Wees, alstublieft, voorzichtig. Hier, laat ik het formulier ondertekenen. U kunt vandaag vertrekken.” David ging naar buiten met het toestemmingsformulier in de hand en een gebed van lofprijzing in zijn hart.

De mond van de luchthavendirecteur viel open van verbazing toen David hem vroeg: “Laat u dit vliegtuig, alstublieft, voltanken, terwijl ik mijn vliegplan indien.” Hij gaf zijn toestemmingsformulier, getekend door de directeur van de burgerluchtvaart, aan de luchtverkeerscontroleur. Niemand kon geloven dat hij toestemming zou krijgen om op dezelfde dag, dat hij in Guyana aankwam, naar het binnenland te mogen vertrekken. Maar David wist dat alleen God harten kon veranderen. Terwijl zijn vliegtuig opsteeg, riep zijn stem hemelwaarts: “Want bij God zijn alle dingen mogelijk.” (Lucas1:37)

David vloog gedurende twee uur over het oerwoud en herkende mijlpalen langs de weg. Toen hij aan zijn afdaling naar Kaikan begon, vulden zijn ogen zich met tranen. Terwijl ze aan het taxiën waren, zag hij, dat het hele dorp stond te wachten. Vóóordat hij zelfs maar zijn gordel kon losmaken en uit het vliegtuig kon stappen, waren de meeste van de mannen van het dorp al dichterbij gekomen, en allen probeerden hem tegelijk als eerste te omhelzen. De dorpeelingen vormden een kring om het vliegtuig voor een bijzondere dankzeggingdienst aan God die al deze dingen mogelijk had gemaakt.

De stem van David begaf het diverse malen toen hij zijn dank en blijdschap betuigde aan God, dat het medische vliegtuig uiteindelijk was geland op zijn thuisbasis in Kaikan. Het oerwoud weerklonk van de lofprijzingen tot de wonderbaarlijke God, die deze indianen dienden. Becky stelde zich voor dat ze ook de engelen hoorde zingen bij deze dierbare thuiskomst. Juist twintig minuten voordat de sabbat begon duwden ze het vliegtuig naar zijn standplaats, naast de mangobomen.

14. HET 'DAVIS INDIAANS INDUSTRIEEL COLLEGE'

Het kopen van een vliegtuig door David bewees dat God er nog steeds van houdt om wonderen te verrichten. Maar hoe nu het vliegtuig te gebruiken? Brandstof is in Guyana buitengewoon duur, in het bijzonder in het binnenland. Maar in geloof begon de GAMAS (de Medische Advent Luchtvaartdienst in Guyana) met het vervoeren van patiënten naar de ziekenhuizen en weer terug.

Elke keer als David geld uitgaf voor voedsel, medicijnen of brandstof, vloog er iemand langs en liet een gift achter, zeggende: "Ik voel me gedrongen om dit aan u te geven voor uw uitgaven."

De procedure van geven en zelfs meer ontvangen, werd David steeds duidelijker: *Geven is in werkelijkheid ontvangen! D.w.z., wanneer God uw Financier is.*

Op een keer werd er een grote som geld ontvangen. "Doen we iets verkeerd?" vroeg hij Becky. "We geven blijkbaar niet genoeg uit met betrekking tot de behoeften hier. Zou God ons willen zeggen, dat Hij wil dat we groter moeten denken en handelen, om meer voor deze mensen te doen?"

"Lijkt me zo. Ik heb opgemerkt dat de tieners een school nodig hebben die verder gaat dan de basisschool en middelbare school. Ik zie in dit gebied een behoefte aan een school die de jeugd opleidt voor dienstbetoon. Ze lopen rond zonder werk. Sommige komen in moeilijkheden." Becky zwaaide haar armen in het rond. "Te veel van onze jeugd in dit dorp dwalen af van Gods kerk."

"Precies! Ze hebben een opleidingsacademie nodig. Laten we er een bouwen." Het enthousiasme van David groeide. "Tot 1963 hadden zendelingen een opleidingsschool in de buurt van

DE ZENDINGSPILOOT

Paruima. Toen er een nieuwe regering kwam, werd alles gesloten. De familie Toll, die werd gedwongen om te evacueren, sloot de school in 1964. We moeten die plek eens gaan bekijken. Hij ligt iets meer dan een kilometer buiten het dorp. Ik begrijp, dat de grond daar buitengewoon vruchtbaar is. Alles groeit er.”

Altijd een man van de daad, regelde David een vlucht naar de landingsbaan van Paruima, die vele jaren daarvoor was aangelegd door William Toll. Hij cirkelde diverse malen rond het dorp om de mensen te alarmeren om hem bij de landingsbaan te ontmoeten, aan de andere kant van de Kamarang rivier. Hij merkte het prachtige landschap daar beneden op – het dorp gebouwd op een schiereiland, aan drie kanten omringd door de zwarte maar heldere Kamarang. Het water was donker vanwege de bomen en wortels langs zijn oevers. Daarna cirkelde hij over wat eens het terrein van een school was. Hij kon verschillende vervallen gebouwen zien en een wat groter gebouw, dat het huis was geweest van de zending. Als achtergrond van het terrein stond daar de majestueuze *Mount Rain* en verder het ongerepte regenwoud.

Terwijl hij landde sprak hij met God: “Geef de mensen een visie. Nu zien we slechts verlatenheid en ruïnen. Geen jonge mensen, alleen oerwoud. Maar U kunt dat alles veranderen.”

Op de grond organiseerde David een vergadering met de stadsraad van Paruima. Omdat ze een dialect spraken dat hij niet kende, had hij een vriend uit Kaikan meegebracht, Albert Anthon, om voor hem te vertalen. “Zou u hier een bijbelopleidingsschool willen hebben?” vroeg hij aan de raad.

“Ja, dat zouden we willen. Maar waar vinden we leraren?”

“Van dezelfde plaats waar ook het geld vandaan komt. God zal een wonder moeten verrichten. Maar mijn vraag is, bent u bereid om te doen wat daarvoor nodig is? Bent u bereid om hard te werken?”

Ze dachten een ogenblik na. “We zullen de bomen die we omhakken en de planken die we zagen in rekening brengen,” zei de woordvoerder en hij noemde een bedrag.

“Ho! Wacht even,” onderbrak David, “dit is uw project, niet het

HET 'DAVIS INDIAANS INDUSTRIEEL COLLEGE'

mijne. Ik kom hier niet met geld. Als u een school wilt, gaat u haar bouwen! Ik zal zorgen voor brandstof en kettingzagen, maar bouwen moet u doen. God zal in onze behoeften voorzien.”

“Wel, we brengen onze arbeid in rekening en.....”

“Nee, nee, nee. We praten hier niet over het in rekening brengen van werk en over geld verdienen. De vraag is of u deze school wel of niet wilt.”

De raadsleden begonnen onder elkaar te praten. De vertaler van David hield hem op de hoogte van de conversatie. Ze hielden een discussie welke maatstaven elk dorp handhaafde voor geleverde diensten en hoe ieder betaald moest worden. Opnieuw kwam David tussen beiden.

“Kijk, mensen, als we werkelijk een school willen bouwen, moeten we ons allen inzetten en zullen we daar ook allen van profiteren. U geeft de arbeid en de planken. Ik geef de brandstof en de uitrusting. Eerlijk gezegd heb ik nu het geld nog niet. Ik weet dat God in al onze behoeften zal voorzien. Dat doet Hij altijd. Maar als u het werk niet wilt leveren, ga ik naar een ander dorp.”

De vrouwen, jonge mensen en kinderen die rond het dorps huis stonden, hadden aandachtig geluisterd. David hoorde dat degenen die buiten stonden iets door de ramen riepen naar de leden van de raad. Hij vroeg Albert: “Wat zeggen ze?”

“De vrouwen blijven tot de mannen zeggen: ‘Wees niet dom’, we hebben hier in dertig jaar geen school gehad. Als jullie niet je deel doen, zullen we hier nooit weer een school krijgen.”

Met aanmoediging van de mensen buiten, duurde het niet lang tot de mannen tot een besluit kwamen. “Wij zullen onze arbeidskrachten inzetten. Wij zullen ons deel doen.”

“Geweldig!” riep David uit. “We zullen daar allen van genieten als we met God tesamen werken.” David schudde de handen van de raadsleden, terwijl ze instemmend glimlachten.

“Laten we nu met elkaar een plan maken. Allereerst moeten we het oude, grote huis restaureren dat in de vijftiger jaren werd gebouwd. Dat zal geschikt zijn als slaapplek voor de meisjes en de leraressen. Daarna kunnen de kleinere huizen tijdelijke slaap-

DE ZENDINGSPILOOT

plaatsen worden voor de jongens, leraren en gezinnen. Het ziet er naar uit dat de daken lekken en de vloeren verrot zijn, maar met jullie vaardigheid om ze te repareren, kunnen ze voor een tijdje worden gebruikt totdat we een groter gebouw kunnen bouwen.”

Gestimuleerd door Davids visie en geloof, baden ze dat God hen zou leiden om op de juiste wijze te handelen. Na een lange bespreking vatte David de plannen samen die ze besloten hadden.

“Ons eerste gebouw moet twee etages hebben. De bovenste etage moet eerst de slaapzaal voor de jongens worden en de benedenverdieping heeft drie klaslokalen en twee kleine kantoren voor de leraren. Het tweede gebouw moet een godsdienstig centrum worden, met lokalen voor de opleiding van de bijbelwerkers en een kapel. Op de tweede verdieping moet er een bibliotheek en een audiovisueel centrum komen en nog een klaslokaal.”

De beroepsschool van de Davis-indianen in Paruima. Het eerste gebouw met klaslokalen

Een maand voor de grondwerkzaamheden, maakten de arbeiders van het dorp de plaats vrij van struiken en begroeiing en zetten het met touw af. Op 4 oktober 1997 vulde een grote menigte de kerk der Zevende-dags Adventisten op de heuvel boven de rivier. Om 3.00 uur 's middags wandelden enkele mensen ongeveer een kilometer langs het pad van Paruima naar de school terwijl anderen met de kano naar het schoolterrein gingen. Allen waren op weg om de dienst voor het in de grond steken van de eerste spade bij te wonen.

David, die de laatste spreker was in de dienst, kondigde aan: “Deze school zal op Gods plan zijn gericht. Al het werk van de studenten en studies zullen wijzen op de dienst voor Christus door dienst aan anderen. Onthoudt dat dit Gods school is. Hij finan-

HET 'DAVIS INDIAANS INDUSTRIEEL COLLEGE'

ciert het gehele project. Slechts als we in geloof voorwaarts gaan, zal God het waar maken, dat de kruik met olie niet leeg raakt. Vele jongeren uit de omliggende dorpen zullen de kans krijgen om een academische en praktische opleiding te ontvangen in een omgeving die op Christus is gericht. Bidt, alstublieft, elke dag voor dit opwindende project.”

De bouw begon onmiddellijk. Ze hakten in het oerwoud bomen om en zaagden die met kettingzagen tot ruwe planken. Het slepen van de groene planken kilometers ver door het oerwoud, was slopend werk, maar de mensen van Paruima werkten met liefde en in het geloof dat God de middelen zou verschaffen. Alles ging goed, terwijl fondsen bleven binnenkomen.

De adventkerk in Paruima.

Terwijl het werk aan de school vorderde, ging David verder met zijn zware vliegschema. De maatschappij in Georgetown, die hem voorzag van vliegtuigbrandstof stond hem toe zoveel te tanken als hij wilde op voorwaarde dat hij aan het einde van de maand de rekening betaalde.

Gedurende diverse maanden kwamen er voldoende fondsen binnen om de rekening te kunnen betalen. Toen kwam er een maand met een rekening van 1000 dollar, die in twee dagen betaald moest worden. David controleerde zijn bankrekening en ontdekte dat er slechts 200 dollar op stond. Hij haalde alles van de rekening af en zond zijn vader een e-mail ter informatie of er nog aanvullende donaties waren gedaan. Het antwoord was negatief, maar het kwam met het bemoedigende nieuws, dat ze de zaak die avond tot onderwerp van gebed zouden maken. Toen David over de radio Kaikan opriep om te vragen om hun gebeden, stuurde

DE ZENDINGSPILOOT

zijn zwager, Ted, nog 100 dollar. Toch was dat lang niet genoeg om aan de benodigde 1000 dollar te komen.

Verward bad David: "Heer U hebt alle hulpbronnen. U zou nu in alle behoeften kunnen voorzien. U weet dat ik geen toegang heb tot enig fonds, behalve tot deze die U mij zendt. Als ik geen geld heb om de rekening te betalen, ben ik gedwongen het vliegtuig aan de grond te houden en het bouwwerk in Paruima te stoppen. Zou u ons zo ver brengen om dan het werk te stoppen? Wilt U, die het vee bezit op duizenden heuvels, (psalm 50:10) dat het gerucht door de dorpen de ronde doet dat God niet in staat was deze maand te voorzien in de noodzakelijke fondsen?"

Vrede vervulde de geest van David terwijl hij zich herinnerde dat "God duizenden wegen heeft om in onze noden te voorzien waarvan wij niets weten." Die nacht sliep hij goed. Vroeg in de morgen stond hij op en begon met zijn wijding. Opnieuw bad hij: "Heer, geef mij vrede. U weet dat ik graag met het werk zal stoppen als dat Uw wil is. Ik weiger echter te geloven dat U ons tot zover hebt geleid en dan toestaat dat de fondsen stoppen."

Hij koos voor zijn studie 1Koningen 17 en las over Elia en de weduwe en haar hernieuwde dagelijkse hoeveelheid olie. Plotseling kwam er een gedachte bij hem op. *Doe als de weduwe, gebruik wat je hebt. Maar Heer, argumenteerde hij, ik heb geen olie nodig. Ik heb geld nodig.* Hij kon de overweldigende indruk niet weerstaan om ten minste te tellen wat hij had. *Het heeft geen zin*, betoogde hij tegen zichzelf.

Ik weet wat ik heb. Ik heb het pas van de bank gehaald. Maar de overtuiging was zo sterk dat hij besloot die niet te weerstaan. Hij zou gewoonweg zijn geld tellen en aantonen dat dit niet toereikend was.

David opende zijn portefeuille en nam er de bankenveloppe uit. Hij was verbaasd vele 20-dollar biljetten te zien en een paar van 100 dollar, die hij nooit gezien had. Hij telde en hertelde het geld. Hij kon het niet geloven maar er was in totaal 1050 dollar, meer dan genoeg om de rekening te betalen.

HET 'DAVIS INDIAANS INDUSTRIEEL COLLEGE'

David viel op zijn knieën, zijn hart vervuld van dank. “God, dank U dat U uw engelen hebt gezonden om het geld hier te brengen. U hebt er opnieuw in voorzien.” Zijn Bijbel openend las hij luid: “*Loof de Here, mijn ziel, en vergeet niet een van zijn weldaden; die uw ziel verzadigt met het goede, zodat uw jeugd zich vernieuwt als die van een arend. (Psalm 103:2,5) Looft de Here voor zijn goedheid en wonderbaarlijke genadegaven aan de mensenkinderen.*” (Psalm 107:8) Hij vertelde zijn gezin over de radio het nieuws van het geweldige wonder en stuurde zijn vader een e-mail. De jonge vrouw die het geld voor de brandstof in ontvangst nam, merkte op: “Captain Gates, we vinden het fijn om met u zaken te doen, omdat u altijd uw rekeningen betaalt.” *God wordt geëerd wanneer Zijn kinderen in staat zijn om hun rekeningen op tijd te betalen*, dacht David bij zichzelf.

Zes maanden later maakte David een aankondiging tot de omliggende gemeenschappen. “Bereidt u voor om met de school te beginnen. De tijdelijke gebouwen zijn gereed. Hoewel het nieuwe gebouw nog niet klaar is, zal God weldra in leraren voorzien.”

“Hoe kunt u met een school beginnen zonder leraren?” vroegen sceptische ouders.

“Ik leer een les van de Heer. Het doet er niet toe wat u hebt of wat u niet hebt. Wat van belang is, is dat u doet wat God wil dat u doet. Hij is verantwoordelijk voor de consequenties, niet u en niet ik. Laten we de openingsdag afkondigen en zien wat God zal doen.”

“Elke morgen zullen de studenten en de leraren op de boerderij werken, in de tuinen, of het terrein schoonmaken of in de keukens werken. De ouders zorgen voor voedsel totdat de tuinen producten opleveren. In de middag bezoeken de studenten de cursussen om Engels, Spaans, godsdienst en muziek te leren,” besloot David.

Twee weken voordat de school begon, bewoog God twee jonge Franse echtparen, de Gotins en de Mathieus, uit Guadeloupe en Martinique, ertoe om dat eerste jaar, onder tijdelijke condities, als vrijwilligers te komen werken. Toen de mensen zagen hoe God in leraren had voorzien was de opwinding in Paruima groot.

DE ZENDINGSPILOOT

Iedere dorpling wijdde één dag in de week om als vrijwilliger aan de bouw van de school mee te werken. Met het einde in zicht namen ze in april een hele week de tijd om de laatste details van het schoolgebouw met twee verdiepingen af te maken. Toekomstige studenten kwamen vier maanden eerder om de boerderij op te zetten, de velden schoon te maken, bestaande behuizingen te repareren en tijdelijke gebouwtjes met rieten daken neer te zetten als keuken en als bergplaatsen. David haalde met het vliegtuig 100 kg. rijst en 50 kg. spliterwten, 50 kg. meel, alles geschonken voor het middagmaal van de vrijwilligers. God moet glimlachend hebben neergezien op Zijn gelukkige kinderen toen ze zich gereed maakten voor de inwijdingsceremonies van het eerste gebouw.

Een week later vlogen Roland Thomson, de penningmeester van de Caribische Unie en andere bezoekers van de Andrews Universiteit naar Paruima voor het steken van de eerste spade in de grond voor het bouwen van het godsdienstcentrum en de bibliotheek. Als vertegenwoordiger van de afdeling 'Wereldzending' drukte Thomson zijn dankbaarheid uit voor het werk dat was gedaan en overhandigde een grote financiële gift van de Unie om het evangeliewerk te beginnen.

Na achttien maanden werk opende het Davis Indiaanse Industriële College in midden oktober 1998 officieel haar deuren voor éénendertig studenten, de enige Adventistische school in Guyana sinds dertig jaar. Deze toegewijde studenten pioniers, zorgvuldig geselecteerd uit vele

Becky, David en studenten wandelen naar de kerk.

HET 'DAVIS INDIAANS INDUSTRIEEL COLLEGE'

kandidaten, kwamen uit zeven oerwouddorpen. Vier faculteitsleden van overzee en drie lokale stafleden, allen vrijwilligers, wijdden zichzelf aan het geven van een gedegen Christelijke opvoeding aan deze zendelingen in opleiding. Elke student moest 's morgens vier uur werken en in de middag vier uur studeren.

Omdat de school geen schoolgeld in rekening bracht, doemde de vraag op: "Hoe geven we de studenten te eten?" De meeste studenten kwamen uit oerwouddorpen, die in de omgeving lagen en degenen die uit Venezuela kwamen hadden een grote afstand te voet over de bergen afgelegd, dus die konden geen grote hoeveelheden voedsel meebrengen. Evenmin konden hun ouders elke week voedsel brengen. Wetend, dat God een plan moest hebben, baden de zendelingen.

Toen David de volgende morgen wakker werd, herinnerde hij zich een vrouw te hebben ontmoet die Norma Thomas heette. Zij was het dorpshoofd van Kamarang en ook de regionale vertegenwoordigster voor SIMAP, een particuliere organisatie die voorzag in voedsel voor de Amerikaans indiaanse werkers die hun dorpen verbeterden. David ging haar bezoeken. Toen hij de problemen van de school met haar besprak, glimlachte ze.

"Captain Gates, vorige week ontvingen we meer dan honderd ton voedsel uit Noorwegen, een groot assortiment van producten. We zijn wanhopig op zoek naar projecten waar we deze grote voedselvoorraad kunnen uitladen. Ik ben er zeker van dat onze organisatie die voor het eerste schooljaar aan u zal willen toewijzen, voordat de boerderij begint met opleveren. Ik zal vragen om voor elke student voor voedsel te zorgen en ook om de chartervlucht te betalen die nodig is om alles naar Paruima te vliegen.

Voordat de beloofde voorraden binnen kwamen, werd het voedsel op de school schaars. Studenten en staf baden en vroegen aan God om voor het nodige te zorgen. Dezelfde dag

Sylvelio Reuben kookt voor de studenten.

DE ZENDINGSPILOOT

arriveerden diverse kano's met voedsel, gestuurd door bezorgde ouders. Zonder de toegewijde ouders, hadden de studenten mogelijk honger geleden. De week daarop arriveerde er een vliegtuig met driehonderdvijftig kilo voedsel. God hoorde en beantwoordde de gebeden.

Tijdens dat eerste jaar maakte David bijna duizend vliegreun. Slecht weer hield hem gedurende enkele dagen aan de grond. Op sabbat vloog hij alleen voor uiterst ernstige medische hulp of om een predikbeurt in een dorp te vervullen. Op de dagen dat hij vloog was hij zo'n vijf tot acht uur in de lucht, soms tot zeventien vluchten op een dag. 's Avonds viel hij dan uitgeput in slaap.

Wie betaalde de rekeningen voor de brandstof? God bewoog veel mensen ertoe om te voorzien in de behoeften die nodig waren.

Hoe gebruikte God dit kleine vliegtuig om deuren voor het evangelie te openen? Veel dorpen koesterden vijandige gevoelens tegenover de Zevende-dags Adventisten. In één van de dorpen gooiden de mensen stenen naar adventistische bezoekers totdat ze het dorp verlieten. David voelde diezelfde vijandige houding toen hij bij dat dorp landde om een patiënt naar de dokter te brengen. Op een dag kwam de predikant van de methodistenkerk in het dorp op het vliegtuig af.

Voordat hij opsteeg, riep David naar hem: "Predikant, zou u zo vriendelijk willen zijn om voor te gaan in gebed alvorens ik opstijg?"

"Ik?"

"Ja, u bent toch predikant, is het niet?"

"Dat ben ik," bevestigde hij. "Zullen we onze hoofden buigen in gebed als ik God vraag om broeder Gates, zijn vliegtuig en de patiënt te bewaren."

Hierna kwam de predikant regelmatig terug. Steeds vroeg David hem om te bidden.

Later was de predikant van de hallelujakerk zo vrij om dichterbij te komen. Ook hem vroeg David om te bidden. Deze voortdurende contacten werden steeds vriendelijker. Tenslotte vroeg

HET 'DAVIS INDIAANS INDUSTRIEEL COLLEGE'

David of hij samen zou kunnen komen met de stadsraad van dit eens zo vijandige dorp.

“Kan ik voor u een serie videobanden meebrengen? We noemen ze NET '95. Onze bijbelarbeider, ook een indiaan, zal een videoprojector brengen, een groot scherm en een generator. De spreker, Mark Finley, presenteert op fascinerende wijze bijbelwaarden. Gedurende vijf weken zullen we u een serie van evangelische preken tonen.”

In het verleden zouden de dorpingen waarschijnlijk stenen hebben gegooid naar David, maar nu stemde de gemeenteraad unaniem met “ja”. Naderhand stak de methodistenpredikant zijn hand op. “Ik ben bereid al de stoelen uit mijn kerk te brengen, zodat ze deze vergadering kunnen houden,” kondigde hij aan.

Elke avond vulden de dorpingen de zaal van het stadhuis. Aan het einde van de videoserie werd ongeveer een derde van de mensen gedoopt. Velen van hen kwamen uit de methodistenkerk en de predikant scheen het niet erg te vinden. Hij vroeg David: “Denk je dat ik weleens uw videoprojector zou kunnen lenen?”

“Het zou me een genoegen zijn om hem, wanneer dan ook, aan u te lenen.” Zo gebruikte God respect, liefde, vriendelijkheid en het medische werk van het vliegtuig om deuren te openen.

Thuis, tijdens de avondwijding, zei Becky tegen David: “God heeft reeds grote mogelijkheden geopend en veel hindernissen uit de weg geruimd. We besloten om Hem te beproeven en te zien of Hij werkelijk Zijn beloften houdt. Ons gezin kan volledig instemmen met wat Paulus zegt in Romeinen 4:21, ‘in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen.’”

15. MOEILIKHEDEN IN HET DUISTER

Verschillende weken later vlogen David en zijn oudste dochter Katie naar Georgetown met een lange lijst van dingen die ‘gedaan’ moesten worden. Toen de zaken geregeld waren gingen ze op weg naar het administratiekantoor van de Guyana Conferentie om gedurende enkele uren de e-mail te beantwoorden. Nadat het donker geworden was, namen ze een taxi naar het Davis Memorial ziekenhuis, waar ze gelegenheid hadden om te slapen.

“Zet ons, alstublieft, af bij de winkel enkele blokken van het ziekenhuis verwijderd, we moeten het één en ander kopen voor het avondeten,” zei David tegen de chauffeur.

Met kleine pakjes voedsel en Davids koffertje stevig onder de arm vastgeklemd, haastten ze zich voort om de kleine afstand naar het ziekenhuis af te leggen. David had die straat vaak gelopen, maar nu voelde hij zich buitengewoon ongemakkelijk. Wilde zijn engel hem iets zeggen? In de verte zag hij drie jonge mannen, die hij eerder gezien had, van het soort dat voorbijgangers verbaal lastig valt. Terwijl ze vlug doorstapten keek David achterom, maar zag niemand die hen volgde.

Terwijl ze de hoek omgingen zagen ze de lichten van het ziekenhuis. David ontspande zich en zei tegen Katie: “We zijn ongeveer vijftien meter van het hek van het ziekenhuis. Ik ben zo dankbaar voor onze beschermengelen die door het donker met ons meegaan. Ik hou van de belofte: ‘Des Heren engel legt zich rondom degenen die Hem vrezen en redt hen.’ (Psalm 34:8)

Enkele seconden later troffen zware slagen van een knuppel Davids achterhoofd. Hij verloor zijn evenwicht en struikelde naar

MOELIJKHEDEN IN HET DUISTER'

voren. Katie gilde terwijl iemand haar van achteren beetpakte en haar op het hoofd sloeg. David hield het koffertje nog steviger vast, toen iemand anders het uit zijn hand wilde rukken. Het voedsel uit de zakken kwam op straat terecht. Opkijkend zag David een man, die Katie vasthield met één hand en in de andere hand een knuppel had. Een andere slag trof hem op de rechterkant van zijn gezicht. Hij herkende een andere man die ze hadden gezien toen ze liepen. Katie gilde steeds weer. Met z'n vrije hand greep David haar bij haar voet. Hij vond dat ze niet van hem gescheiden mocht worden. Hij begon om hulp te schreeuwen, in de hoop, dat de bewakers van het ziekenhuis hem zouden horen.

Niet in staat om het koffertje te pakken te krijgen begon de tweede man zijn broekzakken te onderzoeken. Gelukkig had David ze leeg gemaakt voordat hij door de donkere straat liep. Op dat moment kwam er een auto aan en de koplampen zetten hen in het volle licht. Beide mannen verdwenen onmiddellijk. Twee bewakers van het ziekenhuis en enkele verpleegsters hoorden de herrie en kwamen aanrennen.

“Oh, u bent het, dokter Gates en uw dochter! Wat spijt ons dat heel erg.” De titel van ‘dokter’ had hij overgehouden van zijn onderricht aan het Caribische Unie College in Trinidad.

Ze hielpen David en Katie naar binnen en gaven ze een eerste hulp behandeling en belden de politie. Tegen de tijd dat er drie agenten kwamen, was de hoofdpijn van David al aan het verminderen. Dr. Lara vulde doktersformulieren in.

“Bent u in staat met ons in de auto mee te gaan om aan te geven waar u het voedsel kocht en de weg die u hebt gelopen?” vroeg een agent.

“Ja, dat denk ik wel.”

Terwijl de politieauto de weg opreed, zag David, een blok verder, dezelfde drie jonge mannen staan alsof er niets was gebeurd.

Naar hen wijzend, zei David: “dat zijn de knapen die ons aanvielen.”

De politieauto stopte snel en beval hen achterin in te stappen en reed naar het politiebureau. In het licht identificeerde David

DE ZENDINGSPILOOT

twee van hen als zijn aanvallers. Hoewel ze ontkenen er iets mee te maken te hebben, gaf David een volledige beschrijving van alles wat er was gebeurd. De derde verdachte werd vrijgelaten en de andere twee werden in verzekerde bewaring gesteld.

“Ik ben erg moe en voel me niet goed. Het is 1.00 in de morgen. Breng me alstublieft naar het ziekenhuis zodat ik kan slapen.”

“We willen dat met alle plezier doen als u morgenochtend met uw dochter wilt terugkomen voor verder onderzoek.”

De volgende morgen, na het ontbijt, nam de bewaker die de mannen had gezien in het licht van zijn koplampen, David en Katie in een taxi mee naar het politiebureau. De politie nam elk van hen afzonderlijk mee naar de kamer waar de aanvallers zaten. De wet in Guyana vereist dat de beschuldiger de schuldige identificeert door naar voren te stappen en de persoon aan te raken. Deze procedure maakte Katie bang, die instortte onder de spanning. Ze begon te huilen en kon de vele vragen niet beantwoorden. David bad: “Geef haar moed, Heer.”

De politieagent stond David toe om ook de kamer binnen te komen en haar te helpen. Na enkele minuten herstelde ze zich, beëindigde haar verklaring en ondertekende deze.

Na alle ellende gingen ze naar een sapbar voor frisdranken, ploften in een paar stoelen en herwonnen hun energie door ananas- en kersensap te drinken.

“Papa, waarom kwamen onze engelen gisteravond niet tussenbeide?” vroeg Katie.

“Liefje, soms laat God pijn en verlies toe. Ik kan je vraag van waarom niet beantwoorden. Maar op een dag zullen wij begrijpen, net zoals Job, dat Gods ondersteunende kracht nooit faalt wanneer we Hem eenvoudig vertrouwen. Hij verliet ons niet noch liet Hij ons in de steek, hoewel we beiden de slagen op ons hoofd voelden en kneuzingen kregen. Laten we bidden zoals Jeremia deed: “Genees mij, Here, dan zal ik genezen zijn; help mij, dan zal ik geholpen zijn; want Gij zijt mijn lof.” (Jeremia 17:14).

16. HET LEVEN IN EEN OERWOUDDORP

David en Becky werden voortdurend geconfronteerd met de ergste parasitische ziekte in de tropen – malaria. Deze vreselijke ziekte was in Kaikan bijna tot een epidemie geworden. Wat de zaak nog ingewikkelder maakte was het feit dat bepaald moest worden aan welk type malaria de patiënt leed om hem de juiste behandeling te kunnen geven. Plasmodium vivax reageert op chloroquine en primaquine, maar Plasmodium falciparum, een veel ernstiger en vaak dodelijk soort, vroeg om kinine en andere medicijnen.

Op een avond, zo tegen middernacht, werden ze gewekt door iemand die op de deur bonste. Een bezorgde stem riep: “Ingrid geeft opnieuw over.”

“Ik kom direct,” antwoordde Becky’s moeder.

“Ik ga met u mee, mam.” De twee trokken hun broeken en schoenen aan als bescherming tegen slangen.

Een nieuwe dorpling, Errol, en zijn nog ongehuwde vrouw, Ingrid, de ouders van de één jaar oude Tyza en de twee maanden oude baby Nicoltta, waren enkele maanden eerder naar het dorp Kaikan gekomen om bij Errol’s zuster, Lucita, en haar echtgenoot, Freeman, en hun drie kinderen te verblijven. Zij allen woonden in een klein huisje van drie bij vier meter. Ingrid leed aan een gevaarlijke vorm van malaria. Ze was zo ziek dat ze haar baby niet kon verzorgen. Al spoedig was de kleine Tyza gestoken en geïnfecteerd en daarna Freeman, de echtgenoot van Lucita. Daarvóór was Freeman gedurende maanden ziek geweest. Hij was zo zwak geworden door geelzucht dat David hem naar het regeringszieken-

DE ZENDINGSPILOOT

Ingrid in coma, veroorzaakt door malaria.

huis in Georgetown gevlogen had. Freeman leed nu weer aan een terugval en beefde als een blad van de koude rillingen.

Met zoveel zieken leek het huisje van Lucita op een ziekenhuis. Telkens weer gaf Ingrid over. De kleine Tyza gloeide van de koorts. Omdat Ingrid de medicijnen niet binnen kon houden, begonnen Becky en haar moeder, Patty, met intraveneuze vloeistoffen.

De volgende morgen leek Ingrid wat beter, maar de zwakte van Freeman stelde hem niet in staat om naar de landingsbaan te lopen. Omdat niemand wist hoe laat David zou terugkeren van de vlucht die hij maakte, bonden twee mannen een hangmat aan een lange stok en droegen Freeman naar het medische gebouw, vlakbij de landingsbaan. David kwam te laat terug om hem die avond nog naar Georgetown te vliegen. Florencia Peters, de plaatselijke gezondheidsmedewerkster, maakte een plaats voor hem klaar om

HET LEVEN IN EEN OERWOUDDORP

te rusten en Lucita bleef die nacht bij hem. Errol bleef met Ingrid en de kinderen in het huis.

Toen Ingrid opnieuw begon over te geven, verliet Errol haar in wanhoop en rende naar het huis van de Gates, daar niet ver vandaan. Het was een donkere nacht en zonder zaklantaarn slaagde hij erin het pad te volgen zonder op een slang te trappen.

De moeder van Becky rende met Errol terug naar het huis. Terwijl Ingrid zich omdraaide voor de injectie, hijgde ze: "Ik voel me zo ziek, ik denk niet dat ik het haal."

De volgende morgen vroeg vertrok David met Freeman naar Georgetown. Ongeveer een uur later ging Becky Ingrid controleren. Omdat ze niet overgegeven had, gaf Becky haar pillen. Ze vroeg zich af waarom ze zo ongewoon slaperig was.

Vanwege de vele malariagevallen in Kaikan, had David een gezondheidswerker meegenomen om van iedereen het bloed te testen. De gezondheidswerker stond onder de mangoboom bij hun huis te praten met Becky en haar moeder toen de kleine jongen van Lucita aan kwam rennen. Enkele ogenblikken later hoorden ze klaaglijke geluiden. Een angstscheut ging door Becky's hart. Niet de tijd nemend om haar sandalen aan te trekken rende ze blootsvoets weg, terwijl ze bad. Haar moeder kwam vlak achter haar aan. De mensen die zich voor de deur verdrongen lieten Becky door. Errol schreeuwde hysterisch: "Ze gaat dood! Ze gaat dood! Oh, Ingrid, ga niet dood, alsjeblieft! Ik zal met je trouwen, Ingrid, als je toch maar weer beter wordt."

"Haar vitale tekenen en kleur zijn goed," fluisterde Becky's moeder. Een snelle blik vertelde hen dat Ingrid bewusteloos in haar hangmat lag. Haar armen rond Errols schouder leggend, vroeg Becky: "Ik weet niet of u een Christen bent, maar mag ik tot God bidden voor Ingrid?"

"Oh, ja," stemde hij vlug toe. Tijdens het gebed kwam hij tot rust.

Becky rende naar huis en deed via de radio een dringende oproep: "David, kom direct terug als je Freeman hebt afgegeven."

DE ZENDINGSPILOOT

We hebben nog een patiënt in kritieke toestand.” Twee-ën-een-half-uur later hoorde ze hem op de landingsbaan taxiën.

Errol en een andere man bonden opnieuw een hangmat aan een stok. Terwijl ze deze naar het vliegtuig droegen, liep Becky mee met een parasol om het gezicht van Ingrid te beschermen. David schoof de passagiersstoel helemaal naar achteren, bond Errol vast met de stoelgordel en bedekte de vloer met een slaapzak. Ze legden Ingrid met haar hoofd op Errols schoot en bonden haar vast met een passagiersgordel. De hangmat maakte hij vast aan een haak in het plafond.

De kleine groep verzamelde zich rond het vliegtuig en vroeg God om leiding en genezing. Nadat David was vertrokken riep Becky via de radio een vriend op om naar het vliegtuig te komen om de bewusteloze passagier naar het ziekenhuis te brengen. Daarna namen zij en haar dochters de twee baby's mee naar huis totdat Lucita, die elke morgen les gaf op school, thuis zou komen en voor hen zou kunnen zorgen.

Het gezin was blij toen ze die vrijdagavond het vliegtuig, vlak voor zonsondergang, hoorden terugkomen. Terwijl ze samenkwamen voor de sabbatopening, bad Becky: “Hoe kunnen wij U danken, God, voor dit kleine vliegtuig dat leven en hulp betekent voor deze beste mensen. We hebben grote blijdschap, zoals Jezus had, met het helpen van hun lichamelijke problemen. God, mogen zij nu Uw grote liefde voor hen leren kennen.”

Twee dagen later kwam er een radiobericht binnen dat meldde, dat Ingrid wat beter was, maar nu had Errol hoge koorts door malaria.

Gedurende de volgende paar weken schenen de boze engelen er genoeg in te scheppen om een serie problemen voor de zendingen te maken. David en Becky boden enkele dorpelingen hun hulp aan voor het binnenhalen van hun oogst. Terwijl David en Becky de dorpelingen door het oerwoud volgden, zwaaide David met zijn scherpe kapmes. Plotseling trof hij zijn knie, dwars door zijn broek heen. Vijf hechtingen waren nodig om de wond te dichten.

HET LEVEN IN EEN OERWOUDDORP

Diezelfde dag speelde Leif, de student-zending van de Andrews Universiteit, die als copiloot met David het vliegtuig naar Guyana had gevlogen, met de kinderen in de rivier. Hij dook erin en kwam met zijn hoofd op een scherp voorwerp terecht en kreeg een grote snee in zijn voorhoofd.

Korte tijd later, raakte Ted, die een beitel gebruikte bij het bewerken van hout, een knoest in het hout. De beitel schoot uit en ging dwars door twee vingers van zijn linkerhand. Eén van die vingers had al een beet opgelopen van onbekende oorsprong, waardoor hij opgezet en geïnfecteerd leek. De vinger, die was opgezwollen tot tweemaal de normale grootte, reageerde niet op antibiotische zalf of watertherapie. Op de derde dag waren er rode strepen te zien die op zijn arm naar boven liepen. Zijn lymfeklieren voelden hard aan. Heel erg bezorgd bad Betsy, zijn vrouw, terwijl ze voortdurend houtskoolkompresen toepaste. Toch werd de vinger erger. Op de vierde dag begon de vinger vocht te verliezen en de rode strepen trokken zich terug. Drie weken later was de zwelling verminderd, maar de huid was nog paars. Er gingen nog enkele weken voorbij eer de vinger er weer normaal uitzag. De inlandse bevolking dacht dat een schorpioen, een duizendpoot of een spin de oorzaak van het euvel was geweest.

Het hoogtepunt van deze serie ongelukken kwam, toen een groep op vrijdagavond van huis ging om de avonddienst in de kerk bij te wonen. Leif, die op enige afstand achter de hoofdgroep liep, merkte een stuk grijze stof op, toen hij de heuvel opklom. *Ik wil dat weggooien*, dacht hij. *Het ziet er uit als een slang en het zou iemand bang kunnen maken*. Hij raapte het stuk stof op, deed enkele passen naast het pad, en gooide het weg. Met slechts san-

Ted Burgdorff behandelt de slangenbeet van Leif Aaen, een student-zending.

DE ZENDINGSPILOOT

dalen aan, trapte hij op een gifslang, een soort adder, die verborgen zat in het gras en voelde een beet in zijn teen.

Bij het horen van Leifs schreeuw, rende Ted terug en begon direct aan de wond te zuigen. Eén van de kinderen rende naar huis om houtskool en een speciaal verband te halen, dat als een drukverband kon worden gebruikt. De volwassenen in de groep paktten Leif op en droegen hem naar huis terug. Het is zeker een voorziening van God geweest dat Ted enkele dagen eerder op internet een nieuwsbulletin las, over het gebruik van een schoktherapie bij slangenbeten. Een vriend had hem dat gestuurd. Hij had er met zijn gezin over gesproken en ze hadden er uitgebreid over gediscussieerd. Nadenkend over hetgeen hij had gelezen, bond Ted een kabel aan de elektrische ontsteking van de op gas werkende grasmaaimachine en begon Leif kleine schokken te geven met tussenpauzes van vijftien minuten, te beginnen bij de plek van de beet en verder er vandaan naarmate de tijd vorderde. Omdat er nergens in Guyana tegengif is te verkrijgen tegen slangenbeten, was een behandeling met houtskool alles wat ze konden doen. Leif leed vreselijke pijn, maar iedere keer dat ze houtskool aanbrachten, voelde hij verlichting. Wanneer de pijn terugkwam, legden ze een nieuw houtskoolverband aan en de pijn verminderde. Steeds weer opnieuw herhaalden ze die nacht de houtskoolcompressen.

Het nieuws deed in het oerwoud snel de ronde. Weldra had de halve kerk zich rond Leif verzameld om uit de eerste hand te zien hoe slangenbeten behandeld moesten worden. De mensen baden God om het leven van Leif te sparen. In de loop van die avond, terwijl ze de jongeman behandelden, werden vier slangen gedood en naar het huis gebracht. Het leek erop of de duivel Gods volk wilde krijgen, evenals bij de Israëlieten in de woestijn. Maar God is groter dan de vijand in deze wereld.

Sabbatmorgen liep Leif, met enige pijn, op de gebeten voet. Dit was nog nooit voorgekomen. Als slachtoffers van adderbeten in leven blijven hebben ze gewoonlijk gedurende diverse maanden erna nog last van pijn en zwellingen. Leif had zelfs geen opgezwollen voet. God zond Zijn energie, Zijn kracht en Zijn wijsheid

HET LEVEN IN EEN OERWOUDDORP

aan diegenen die voor een snelle behandeling zorgden. Natuurlijke middelen hadden het meest opmerkelijke herstel van een giftige slangenbeet opgeleverd, die ze ooit hadden gezien.

Satan was echter nog niet klaar met het treiteren. Een vakbekwame en ervaren jager begon in Kaikan achter de honden aan te zitten. In een korte tijd had de jager, een jaguar, negentien van hen gedood. Niemand voelde zich veilig, in het bijzonder de kinderen niet. Buitengewoon brutaal was de jaguar de keuken binnengedrongen van een dorps huis en had de waakhond weggesleurd na deze te hebben verdoofd met een haal van zijn klauw. Schoolkinderen die 's morgens vroeg bij de school aankwamen zagen de jaguar het schoolgebouw uitrennen, waar hij had liggen slapen. Blijkbaar had de grote kat zijn angst voor menselijke wezens verloren. De kinderen liepen nu een risico.

De dorpingen vonden een hond die door de jaguar half was opgegeten. Ze spoorden de dorps politieagent aan om hen te helpen, omdat hij een pistool had.

“Ik ga die jaguar pakken,” beloofde hij. “Ik neem die half opgegeten hond mee en bouw dichtbij een gecamoufleerde hut in een boom. Ik heb één van de dorpingen nodig.”

De twee mannen bleven de gehele dag in de hut. Tegen zes uur in de avond hoorden de dorpingen een schot en enkele seconden later nog een schot. Iemand kwam aanrennen.

“Hij is dood, kom kijken, het is een grote,” kondigde de boodschapper aan.

De kinderen deden laarzen en lange broeken aan om zich tegen slangen te beschermen, grepen hun zaklantaarns en hun vaders en moeders en renden naar buiten om het schepsel te zien. Oud, maar toch nog mooi, waren zijn tanden versleten, wat het onmogelijk maakte om grotere dieren aan te vallen. Nadat de dorpingen het dier hadden gestroopt, gaven ze het vlees aan de overgebleven honden, die zijn jacht hadden overleefd. Enkele nachten later hoorden ze een andere jaguar roepen, mogelijk zijn vrouwtje of een jong. Na die nacht hoorde of zag niemand nog een jaguar.

Enkele dagen later brachten een paar jongens een drie meter

DE ZENDINGSPILOOT

lange boa constructor, zo dik als de dij van een man. Hij blies zichzelf op en liet onheilspellende sissgeluiden horen als iemand te dichtbij kwam. Ze bonden “Meneer Sis” vast aan de wastafel van Becky. Ze weigerde om nog maar iets van kleren te wassen totdat ze dat grote schepsel hadden verwijderd. David deed de slang in een zak in het bagageruim van het vliegtuig om hem mee te nemen naar de dierentuin in Georgetown.

Becky keek bezorgd. “David ben je niet bang dat die slang uit de zak komt, je grijpt en je wurgt terwijl je in de lucht bent?”

David kwam dichterbij en omhelsde haar stevig. “Ik ben zo blij, liefste, dat je je zorgen maakt om deze piloot. Ik doe hem in een dubbele zak en doe een extra touw om de bovenkant van de zak. Ik wil mijn engel geen extra uitdagingen geven.”

In Georgetown verbleef David gewoonlijk in het huis van de directrice van het ziekenhuis – Dr. Faye Whiting-Jensen en haar echtgenoot Steve. Toen David bij het appartement arriveerde was er niemand thuis, daarom liet hij de slang, die in een dubbele zak zat, achter op de veranda en ging weg. Toen hij na een uur terugkwam hoorde hij bij de veranda schreeuwen en er was een grote opschudding. Steve en de hoofdchirurg van het ziekenhuis, Dr. Arsenio Gonzalez, stonden op de sofa en probeerden met stokken de grote slang in bedwang te houden.

“Oh, daar is Meneer Sis, mijn slang, die ik naar de dierentuin moet brengen,” riep David uit. Hij bukte zich, geep de slang vlak achter de kop beet en deponeerde hem veilig in de zak. “Zo kwam die slang dus hier,” riep Steve, “we begrepen al niet hoe zo’n grote slang de trappen op kon komen naar de veranda.”

Enkele dagen later klopte een man aan de deur van het huis van de Gates, in Kaikan. Hij had ’s nachts vanuit het

Patient met een voetwond.

HET LEVEN IN EEN OERWOUDDORP

dorp Arau zeven uur door het oerwoud gelopen.

“Help, alstublieft. De acht jaar oude Daniël is erg ziek omdat een slang hem gebeten heeft.”

“Ik ben zo blij dat ze daar de landingsbaan hebben klaar gemaakt,” riep David toen hij naar het vliegtuig rende. Waar zeven uur voor nodig waren in het oerwoud, vergde dit slechts zeven minuten met het vliegtuig. David rende het huis in waar de jongen lag, maar de moed zonk hem in zijn schoenen toen hij zag hoe sterk het been van de kleine Daniël was gezwollen. Hij merkte ook op dat zijn tandvlees al was begonnen te bloeden. Hij twijfelde er aan of die kleine Daniël het zou overleven.

David verzamelde de dorpelingen voor gebed. Hij wijdde de kleine Daniël aan God, opdat zijn leven gespaard mocht worden. Hij bleef bidden terwijl hij hem naar de kliniek vloog in Kamarang die door de regering werd gerund. Ze hadden geen medicijnen maar hadden direct een vliegtuig om Daniël naar Georgetown te vliegen.

God verhoorde die gebeden. Daniël overleefde het en keerde naar huis, in Arau, terug. Maar hij bleef zwellingen houden en een akelige wond en daarom vloog David hem ditmaal van Arau naar Kaikan naar de goede medische zorg van Becky. Herhaaldelijk depte ze zijn voet, smeerde hem in met antibiotische zalf en verbond de voet. Tenslotte werd zijn voet weer normaal.

Vaak loofde Becky haar goddelijke Helper: “Dank u wel, Jezus. Hier in deze jungledorpen is Uw helende kracht duidelijk aanwezig. Steeds weer ervaren wij Uw belofte, ‘Die al uw ongerechtigheden vergeeft; die al uw krankheden geneest.’ ” (Psalm 103:3).

17. DE RIVIER DE JORDAAN SPLIJT ZICH

Gedurende twee weken had David in nauw contact gestaan met het ministerie van Gezondheid in Guyana. De tijdelijke vergunning om zijn vliegtuig in het binnenland te mogen gebruiken liep op 31 oktober 1997 af. Hij bezocht de directeur van de regionale diensten en sprak met de arts die verantwoordelijk was voor alle medische zorg in het binnenland van Guyana.

De arts zei hem: “Ik heb veel gehoord over het werk dat u doet voor de mensen in de dorpen. Ik beloof u binnen drie dagen de benodigde aanbevelingsbrief te verzenden naar het ministerie van Gezondheid.”

Dagelijkse telefoontjes met zijn secretaris en bezoeken aan het ministerie van Gezondheid onthulden dat hij zijn belofte niet waargemaakt had. In feite scheen hij zowel David als de vriend van David, Winston, te ontlopen. Winston James was directeur van de afdeling opvoeding van de Guyana Conferentie van de Zevendegs Adventisten, en hij was ook Davids assistent in het vliegprogramma in Georgetown.

“Ik ben bang dat het vliegtuig aan de grond moet blijven totdat de brief is ontvangen,” zei Winston ontmoedigd.

“Winston, bel alsjeblieft de DCA (directeur van de burgerluchtvaart) en vertel hem alles wat we hebben gedaan, om aan zijn verzoek gehoor te geven. Mogelijk dat hij het begrijpt en toestaat om het vliegtuig te laten vliegen,” zei David. “Ik weet dat God heeft gehandeld terwijl onze gebeden tijdens deze twee weken opstegen. Ik ben er zeker van dat Hij een machtig leger van engelen heeft gestuurd om Zijn werk te doen. Hij heeft beloofd Zijn engelen te zenden, *‘de krachtige helden die Zijn woord volvoeren, luisterend naar de*

DE RIVIER DE JORDAAN SPLIJT ZICH

klank van Zijn woord. Looft de Here, al Zijn beerscharen, gij Zijn dienaren, die Zijn wil volbrengen' (Psalm 103:20,21). Het vliegprogramma is van Hem. Ik koos om Hem te vertrouwen voor Zijn oplossing."

De volgende dag, 31 oktober, belde David Winston om naar de uitslag te vragen. Zijn stem klonk opgetogen. "De directeur kon niet geloven dat al onze inspanningen niets hadden opgeleverd. Hij moedigde ons aan om te blijven vliegen en ons geen zorgen te maken. Hij voegde er zelfs aan toe: "Als het ministerie van Gezondheid u niet wil helpen dan ken ik toevallig iemand die veel hoger staat, die u zeker zal steunen. U moet een afspraak regelen met de minster-president, Janet Jagan, zelf. Ik weet dat ze uw werk zal steunen."

"Heb je hem verteld dat er volgende week zeven bezoekers komen uit de Verenigde Staten? Weet hij van hun plan om gezondheid- en opvoedingsprojecten te ontwikkelen in het binnenland door middel van ADRA? (Adventist Development and Relief Agency). Heb je vermeld dat de arts uit Michigan die over het Davis Memorial ziekenhuis gaat, onze uitnodiging heeft aanvaard om gedurende vier dagen in de dorpen medisch werk te verrichten voordat hij naar de Verenigde Staten terugkeert?"

"Ja, dat heb ik hem allemaal verteld. Hij stelde zelfs voor om te blijven vliegen, hoewel de vergunning, formeel, vandaag vervalt. Hij wil dat je de bezoekers meeneemt naar de dorpen. Maar hij benadrukte de noodzaak om spoedig een afspraak te maken met de minister-president, zodat ze in de toekomst steun kan blijven geven."

"Winston, dat is geweldig," zei David. "Gods plannen gaan de onze verre te boven. De minister-president doet volgend jaar mee aan de verkiezingen tot president. Stel je voor dat de toekomstige president van Guyana ons programma ondersteunt. Het is zeker iets groots om met God samen te werken."

Om 3.00 uur in de morgen, op 4 november, waren alle zeven bezoekers veilig gearriveerd en lagen om 4.30 uur in bed. Enkele uren later, na het ontbijt, haastte David zich naar de bank om een cheque te verzilveren om het gecharterde vliegtuig te betalen dat

DE ZENDINGSPILOOT

vijf van de bezoekers naar de school in Paruima zou brengen. Dan nam hij een taxi naar het conferentie kantoor om Winston James te ontmoeten. Samen zouden ze naar het ministerie van Amerikaans -Indiaanse Zaken gaan om een vergunning te krijgen voor de bezoekers om in het binnenland te mogen reizen.

Toen hij het kantoor binnenkwam, ving hij het telefoongesprek op dat Winston voerde met de directeur van de burgerluchtvaart. Zinnen als “het vliegtuig moet aan de grond blijven” troffen David hard. De beloofde brief van het ministerie van Gezondheid was zo goed als nietszeggend. Zonder de aanbeveling van het ministerie kon de DCA de vergunning niet vernieuwen. Het zendingsvliegtuig moest aan de grond blijven.

“Mag ik hem even spreken,” vroeg David. Winston overhandigde hem de hoorn.

“Ik kan de moeilijke positie begrijpen waarin u verkeert. Mag ik u echter verklaren dat ons doel dit laatste jaar tot een climax is gestegen? Deze bezoekers zijn uitgenodigd om het werk te bekijken dat is verricht en om tastbare hulp in gezondheid, opvoeding en verbeterde levensstijl en voordelen aan te bieden aan de mensen die in het binnenland leven. Ze vertegenwoordigen een wereldwijde organisatie, ADRA genaamd. Zij geven hulp bij het boren naar goed drinkwater en leren de mensen industriële vaardigheden. De projecten die ze voorstellen zullen worden doorgestuurd naar het ADRA internationale hoofdkwartier voor financiering. Kan het zijn dat het probleem, dat ons vliegtuig aan de grond houdt, wordt veroorzaakt door de vijand die het goeddoen aan behoeftige mensen, haat? Ons vliegtuig is het enige middel om de verafgelegen gemeenschappen te bereiken.”

De directeur van de DCA gaf hem gelijk. In zijn hart biddend, ging David verder: “Zou u bereid zijn de vergunning zeven dagen te verlengen, lang genoeg om deze bezoekers te vervoeren?”

“Nee, dat kan ik niet.” De stille gebeden van David gingen verder.

“Zou u bereid willen zijn ons verzoek te overhandigen aan het Verkeerscomité?”

DE RIVIER DE JORDAAN SPLIJT ZICH

“Vreemd dat u dit vermeld, omdat ze maar eens per maand samenkomen. Toevallig komen ze vanmiddag bijeen.”

Davids hart begon te kloppen van hoop. “Meneer, ik ben ervan overtuigd dat dit geen toeval is. Klaarblijkelijk heeft God de controle. Wij zullen bidden dat wanneer u de grote behoefte voor het gebruik van dit vliegtuig overbrengt, zij hun toestemming zullen geven.”

De directeur antwoordde: “Blijf bidden. Het zal alle kracht van God vergen om deze mannen te overtuigen een uitzondering te maken.”

Na te hebben opgehangen, vroegen David en Winston de ADRA bezoekers hen te vergezellen naar het kantoor van de conferentiepresident. “Ik heb slecht nieuws,” zei David. “Het vliegtuig staat aan de grond. Maar het goede nieuws is dat onze God, die ons duidelijk in het verleden heeft geleid, in staat is om dit ook nu te doen. Laat ons in gebed nederknien en vragen of ze ons zelfs meer geven dan de zeven dagen verlenging, waarom we hebben gevraagd.”

Ernstige gebeden stegen op naar God om Hem te vragen Zijn sterke arm van bevrijding te gebruiken. Vrede vervulde ieders hart. “Laten we verder gaan met onze oorspronkelijke plannen,” zei David na het bidden. “Het gecharterde vliegtuig staat klaar om u nu naar het binnenland te brengen. Ik weet dat God onze gebeden reeds heeft verhoord. Door Zijn genade zullen we ons morgen bij u voegen.”

Nadat ze waren vertrokken, gingen David en Winston naar het kantoor van de minister-president om regelingen te treffen voor een zo spoedig mogelijke afspraak. Vervolgens bezochten ze de minister van Amerikaans- Indiaanse zaken.

“Onze dorpschouwen uit het binnenland hebben ons gunstige rapporten gegeven van uw werk. Ik ben van plan om zowel brieven te schrijven aan de minister van Gezondheid als aan de DCA die onze goedkeuring bevatten voor uw gezondheid- en opvoedingsprojecten. Ik ben blij om een reisvergunning te geven voor uw bezoekers uit de Verenigde Staten.”

DE ZENDINGSPILOOT

David en Winston bedankten de minister en vertrokken. Om 15.45 uur belden ze de directeur van de DCA, die juist in zijn kantoor was teruggekeerd van de raadsvergadering. “Het geluk was weer aan jouw zijde,” zei hij. “Na een lange discussie hebben we besloten de tijd van uw vergunning met tien dagen te verlengen.”

Davids stem klonk triomfantelijk. “Dank u zeer. God heeft duidelijk de controle. Hij gebruikte u om onze gebeden te beantwoorden.”

Toen ze de volgende morgen opstegen, zongen David en Winston samen: “Loof God, van wie alle zegeningen komen.”

“Vanwege Zijn overvloedige genade zijn we steeds weer opnieuw gezegend,” riep Winston uit.

God gebruikte het kleine vliegtuig om de bezoekers een indruk te geven van de noden van de Amerikaanse indianen. Verschillende geïsoleerde gemeenschappen profiteerden ervan. Arau had een basisschool nodig. ADRA bood hulp en hielp de school klaarmaken. ADRA zorgde ook voor enkele materialen voor het ‘Davis Indiaanse Industriële College’ in Paruima en regelde de aanvoer van voedsel voor de dorpen die vrijwilligerswerk hadden geleverd voor de school. Door de jaren heen hebben christelijke vriendelijkheid, gecombineerd met gezondheidszorg en opvoeding nauwe vriendschappen doen ontstaan met de dorpen die vroeger vijandig stonden tegenover de adventisten.

Tegen het einde van de tiendaagse vliegvergunning, ontving David een aantal radioboodschappen van de militaire basis van Guyana, ongeveer veertig kilometer ten noorden van Kaikan. Negentien soldaten leden aan malaria. David bracht bloedmonsters naar Kamarang voor microscopische analyse om voor iedere soldaat de juiste medicatie te bepalen. Vier extra hulpvluchten reddden de levens van ernstig zieke patiënten in andere dorpen. Vermoeid maar gezegend, vloog David die maand bijna 100 uur.

Tijdens het droge seizoen was het altijd moeilijk geweest om zuiver drinkwater te vinden. Eén patiënt die David had vervoerd, was getroffen door tyfus door het drinken van vervuild bronwater.

DE RIVIER DE JORDAAN SPLIJT ZICH

David dankte God voor de ADRA projecten die in de toekomst konden zorgen voor schoon, zuiver drinkwater.

Hij dacht aan een andere zegening die dankzij hun programma zou komen – de gezondheidsvoordrachten. Om deze uitdagende taak te volbrengen, zouden ze de moderne technologie gebruiken om de dorpingen voor zich in te nemen – een videoprojector, een videorecorder, een kleine generator en een groot scherm. Video's op het gebied van gezondheidsopvoeding, in het Engels, begeleid door indianen, die het vertalen in het Akawayo of Arcuna dialect, zouden het gehele dorp aantrekken.

Nadat David de ADRA bezoekers naar Georgetown teruggevlogen had, dachten hij en Becky na over Gods vermogen om met het onbekende om te gaan. Een jaar eerder hadden ze in geloof een stap gedaan in een onzekere toekomst zonder geld van henzelf. Wat was er gebeurd toen ze uitsluitend afhankelijk waren van God? Huisvesting, een evenwichtig dieet voor hun gezin, een klein oerwoudvliegtuig, werkvergunningen en fondsen, nieuwe landingsbanen in geïsoleerde dorpen, wonderbaarlijke vermenigvuldiging van fondsen om rekeningen te betalen, en een industriële kostschool, waren allen geschonken. Bovendien hadden ze zojuist vernomen dat hun dochters volledige beurzen hadden gekregen aan een uitstekende kostschoolacademie in de Verenigde Staten.

Kunnen we erop vertrouwen dat God voor Zijn kinderen zorgt? Absoluut!

* * *

Te snel verliepen de tien dagen van de vliegvergunning.

“Becky, laten we even gaan zitten en praten.” Zijn arm om haar heen legend, kondigde David aan: “Ik moet weg, liefste. Het vliegtuig, dat aan de grond moet blijven, moet worden geparkeerd op het vliegveld in Georgetown. Ik maak een onderhoudsschema voor het vliegtuig, voor de tijd dat het aan de grond moet blijven. Ik ben gevraagd als vrijwillig directeur voor ADRA in Guyana om

DE ZENDINGSPILOOT

deel te nemen aan een seminar van een week over rampenbestrijding.

“Waar en voor wie?” vroeg ze.

”Op het eiland Antigua. Ze hebben de ADRA leiders uitgenodigd uit de Caribische, West-Indische en Frans-Antilliaanse-Unie’s. Ik heb er een hekel aan om je zo lang alleen te laten met Carlos en Kris, maar ik zal proberen om door middel van de radio in contact te blijven.”

Gedurende die tijd gebruikte hij een acculader die werkte op zonnepanelen en een draagbare accu, om dagelijks tweemaal contact te hebben met Becky. Ver weg, in het oerwoud van Guyana, had ze te maken met ernstig zieke dorpskinderen, die leden aan ver gevorderde malaria. Ze merkte dat de medicijnen tegen malaria bijna op waren.

De volgende keer dat David contact met haar opnam, zei ze: “Ik heb je nodig David. Met de helft van ons gezin afwezig, voelen de jongens en ik ons hier zo alleen. Veel van de patiënten hebben een dokter nodig, niet alleen maar een verpleegster. Ik ben dankbaar dat we Jezus hier bij ons hebben.”

Zodra hij terug was in Guyana, nam David contact op met de directeur van de burgerluchtvaart. “Neemt u mij niet kwalijk, maar de minister heeft ons meegedeeld dat het vliegtuig aan de grond moet blijven tot verdere mededeling en dat kan een lange tijd duren.”

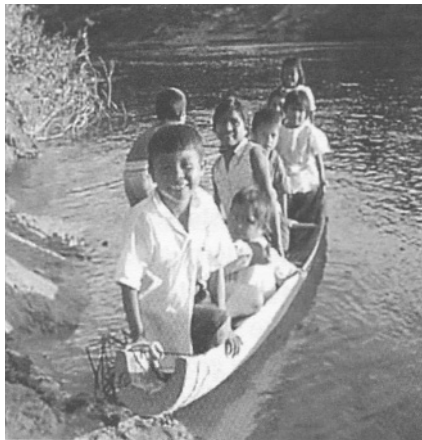
Wanhopig verlangend om naar Becky toe te gaan, hielden David en Winston een nachtwake van gebed. “We hebben hier een machtige belofte gekregen. Luister, Winston. ‘Wij immers zijn niet opgewassen tegen deze grote menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten niet, wat wij doen moeten, maar op U zijn onze ogen gevestigd. Zo zegt de Here tot u: “Weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt voor deze grote menigte, want het is geen strijd van u, maar van God” (2Kron.20:12,15).

Nog steeds resulteerden de dagelijkse bezoeken van David aan de burgerluchtvaart in het ongeïnteresseerde antwoord: “Nog geen ander bericht.”

DE RIVIER DE JORDAAN SPLIJT ZICH

Radiocontact met Becky droeg bij tot zijn bezorgdheid. Ze vertelde: “Gistermiddag kwam het dorpshef van Arau, die zeven uur had gelopen, naar Kaikan om te zien of hij medicijnen tegen malaria kon krijgen voor enkele dorpingen, met inbegrip van onze eigen plaatselijke zendelingen daar. Het enige wat ik kon doen was bidden en tranen storten van frustratie, omdat ik niet in staat was medicijnen te geven om deze mensen, die we liefhebben, naar behoren te behandelen. Ik wilde dat je ze zou kunnen invliegen.”

David deed een beroep op een wonderbaarlijke belofte: “Onze hemelse Vader heeft tal van wegen om voor ons voorzieningen te treffen, waarvan wij niets weten. Wie dit ene beginsel aanvaarden om het dienen en eren van God de eerste plaats te geven, zullen ontdekken dat verwarringen verdwijnen en dat een effen pad voor hen ligt.” (Jezus-de Wens der eeuwen. pag.269)

Kinderen uit Paruima komen per kano om David te begroeten na landing.

De volgende dag, terwijl David en Winston naar de luchthaven reden om wat aan het vliegtuig te werken, baden zij om leiding. “Heer, toont U ons alstublieft wat U wilt dat we doen.”

Plotseling begon het antwoord van God in Davids geest duidelijk te worden:

Bereid je voor op uitbreiding!
“Ik heb de indruk dat deze vertraging Gods oproep moet zijn om meer agressief voorwaarts te gaan. Hij zegt ons

om uit te breiden naar nieuwe gebieden waar verzoeken om bijbelerkers en medische zorg gedurende jaren worden gevraagd.”

“Maar, David, dat betekent een groter vliegtuig en een onbeperkte toegang tot het binnenland van Guyana. Ik weet zeker dat

DE ZENDINGSPILOOT

je begrijpt dat met de toegenomen flexibiliteit en vrijheid, die we daarvoor nodig hebben, onze operatiekosten als een raket zullen stijgen. En wie moet een tweede vliegtuig besturen?”

“Ik ken de problemen. Dat is het mooie van dit gehele plan. De financiering van het plan heeft altijd geheel bij God gelegen. Voortgaan op het bevel van God zal automatisch resulteren in een toename van de beschikbare hulpbronnen. Is dat niet opwindend! Iedere vooruitgang in geloof schijnt altijd de ervaring van de rivier de Jordaan op te leveren, wat ons vertrouwen versterkt, dat het inderdaad de strijd is van God en niet van ons.”

Overweldigd door de Geest van de Heer stopte David de auto. De twee mannen bogen hun hoofden. Met tranen van vreugde, die langs hun gezicht liepen, baden zij: “God, wij geven onze plannen in Uw handen. Geef ons alstublieft succes met de betrokken mensen. Vermeerder onze financiën als een teken dat we in de juiste richting gaan.”

Winston voegde eraan toe: “Dierbare Vader, we voelen ons alsof we aan de oever staan van de Jordaan, en onze voeten op het punt staan het water te raken.”

De volgende morgen vroeg belde David het luchttaxibedrijf en verklaarde zijn plan. “Onmogelijk! De verzekeringsmaatschappij zou het nooit toestaan.”

“Laat me alstublieft met de algemene manager spreken,” vroeg David.

“Nee, nu niet, maar ik zal de boodschap doorgeven.”

Die middag belde er iemand van het luchttaxibedrijf. “Geef ons alstublieft een brief waarin u uw voorstel in detail uiteenzet. Voeg er ook een samenvatting van uw loopbaan als vlieger bij.” David handelde direct. Op de luchthaven ontmoette hij de hoofd-piloot. “Ik hou van uw idee,” zei hij en knikte.

De volgende dag kreeg David een boodschap: “Kom onmiddellijk spreken met de directeur en met de algemene manager.”

De mannen begroetten David met interesse toen hij het kantoor binnenstapte. “We weten iets van uw medische programma, maar we hebben een paar vragen over uw vliegervaringen uit het

DE RIVIER DE JORDAAN SPLIJT ZICH

verleden in het Caribische gebied en daarbuiten. Uw verzoek moet zijn inbegrepen in onze verzekering als bedrijfspiloot en om één van onze Cessna 206 toestellen te gebruiken. Dit is voor ons van belang. We vinden het voorstel aantrekkelijk.”

David's hart ging sneller slaan, terwijl hij luisterde. “We zijn in het bijzonder geïnteresseerd in het feit dat u op uw Guyana commerciële vliegvergunning bent gekwalificeerd voor een Piper Seneca type. Zoals u weet hebben we een Seneca die we niet vaak kunnen laten vliegen, omdat we slechts enkele piloten hebben die gekwalificeerd zijn om te vliegen met het type Seneca vliegtuig. Wij helpen u met de Cessna 206, als u ons helpt om bij incidentele internationale vluchten de Seneca te vliegen. We verzoeken u dat u de kosten betaalt van de proefvlucht naar Kaikan in de 206 met onze chefpiloot. Later zullen we u controleren op de Seneca.”

David kon nauwelijks zijn opgetogenheid onderdrukken toen hij het voorstel samenvatte: “Heb ik het goed dat ik een paar van de plaatselijke vliegtuigen kan toevoegen aan de flexibiliteit van ons medische zendingsprogramma zonder enige restrictie? Zal ik dienstdoen als een tijdelijke bedrijfspiloot van het luchttaxi-agentschap?”

“Ja, u zult overal in het land mogen vliegen, maar eerst moet u uw plannen coördineren met de chefpiloot voor goedkeuring.”

“Dank u wel. Dit zal het zeker gemakkelijker en goedkoper maken om grotere groepen van bezoekers te begeleiden als ik ze meeneem naar het binnenland.”

David voelde zich alsof hij zweefde, toen hij het kantoor verliet. “God, de rivier de Jordaan is begonnen te splijten!”

Toen trof hem de werkelijkheid van de situatie. Zijn fondsen uit de Verenigde Staten voor januari waren reeds binnen gekomen en hij had ze bestemd voor de bouw van de school in Paruima. Hij had geen geld genoeg over om de huur te betalen van de Cessna 206 voor de proefvlucht. *Wat moet ik nu doen, God?* dacht hij. De belofte uit Psalm 46:11 flitste door zijn geest: “Wees stil, en weet dat Ik God ben.”

DE ZENDINGSPILOOT

Ik zal gehoorzamen, God. Ik zal niets zeggen over mijn gebrek aan geld. Maar ik ben een beetje bang om fondsen te bestemmen, die de grenzen van mijn huidige noden te boven gaan. Desondanks zijn Uw geboden machtigingen, daarom zal ik doorgaan en een plan maken voor de vlucht voor zondag.

Hij dacht dat hij ook voordeel kon trekken uit de tocht om de vier leden van het zendingsteam naar het binnenland te vliegen—Katie, zijn oudste dochter; Julie, een leerling-zendingeling; en een Frans echtpaar, die kwamen om in Paruima les te geven. Hij had nieuwe fondsen nodig om de kosten te kunnen dekken omdat er gedurende de eerste drie weken geen nieuwe overschrijvingen te verwachten waren.

Dank U om mij te laten praten over mijn problemen met U, grote God van het universum. Nu laat ik alles in Uw handen.

Onderweg stopte David om zijn e-mail te controleren. Hij las die van zijn vader het eerste.

Beste Zoon,

Gisteravond vertelde Helen Fisher, onze penningmeester van de kerk te Marion, Illinois, dat ze met vakantie ging en daarom regelingen had getroffen om de beschikbare fondsen wat eerder over te maken naar onze Guyana rekening. Ze zijn voor gebruik naar je overgemaakt.

Eerbiedig viel David op zijn knieën. “Welk een wonderbaarlijke God bent U! U regelde dat het gehele fonds van een maand binnen een uur beschikbaar kwam, nadat ik het vluchtplan had gemaakt. *De rivier de Jordaan heeft zich opnieuw gespleten!* “Juicht Gode, gij ganse aarde, psalmzingt de heerlijkheid van zijn naam; maakt zijn lof heerlijk.” (Psalm 66:1.2)

David pauzeerde.

“Maar God, ik weet dat ik U niet kan vermoeien. Ons kleine medische vliegtuig staat nog steeds aan de grond. U bent zich ervan bewust dat onze plannen voor evangelisch werk bijna onmogelijk zijn zonder ons kleine vliegtuig op die landingsbanen in het oerwoud. Veel zieke mensen met levensbedreigende

DE RIVIER DE JORDAAN SPLIJT ZICH

gezondheidsproblemen hebben vervoer nodig. Zonder dat vliegtuig kan ik niet in het binnenland blijven. Onze ogen zijn op U gericht. U zult het doen, dat weet ik.”

18. VERRASSINGEN EN ZIEKTE

Er was een nieuwe minster van gezondheid aangesteld. Zou hij zijn goedkeuring geven waar de vorige minister had geweigerd? Terwijl ze hem gingen bezoeken, vroegen David en Winston aan God of hij hen gunstig mocht ontvangen. Eerst gingen ze langs de minister van regionale ontwikkeling. Winston herkende hem onmiddellijk. Ze waren als kinderen samen opgegroeid. Zijn vriendelijkheid gaf hen hoop.

“Ik heb een grote interesse in de ontwikkeling van het binnenland. U kunt verzekerd zijn van mijn volledige ondersteuning van uw projecten.”

Er ging een gerucht dat de nieuwe minister van gezondheid was opgevoed als een Zevende-dags Adventist, maar dat hij zich jaren geleden tegen de godsdienst had gekeerd. Met nog een gebed, gingen ze zijn kantoor binnen.

Hij zat met de armen over elkaar. Zijn onvriendelijke toon liet ergernis blijken. “Gisteren heb ik in de raadsvergadering ingestemd om uw programma te ondersteunen, maar ik heb geen idee waar het over gaat.”

David glimlachte en zei: “Ik wil u met alle genoegen informeren. We werken in het binnenland om een partnerschap te ontwikkelen met uw ministerie. We willen opgeroepen worden wanneer zich gelegenheden voordoen voor vaccinaties en andere noodgevallen. Ons doel is dat u ons beschouwt als een waardevolle hulp ter bevordering van de gezondheid van de bewoners van het binnenland van Guyana.

De minister glimlachte en scheen zich te ontspannen. “Gebruikt u onze radiofrequentie?” vroeg hij.

VERRASSINGEN EN ZIEKTE

“Nee, we hebben daarvoor geen juiste machtiging ontvangen.” David merkte dat hij iets op een blocnote schreef.

“Ik zal een machtigingsbrief sturen die u in staat stelt om vanuit uw basis en vliegtuig rechtstreeks te communiceren met het regionale ziekenhuis en het ministerie. Ik heb reeds mijn steun gegeven aan de minister die over de burgerluchtvaart gaat. Zou u nog verdere hulp nodig hebben, laat me het dan even weten.”

Verheugd over de opmerkelijke verandering van houding, vroeg David: “Mogen wij met u een dankgebed uitspreken om Gods zegen te vragen over uw leiderschap?” De minister stemde er mee in.

Enkele uren later belde een vertegenwoordiger van het departement van de burgerluchtvaart. “Uw vergunning is vernieuwd. Kom zo spoedig mogelijk de geschreven machtiging maar ophalen. Omdat uw vliegtuig een buitenlands registratienummer heeft, moet u werken met vergunningen die geldig zijn van drie maanden tot maximaal een jaar.”

Met blijdschap vloog David vóór sabbat naar zijn landingsbaan bij zijn huis in Kaikan. Nadat hij de zegeningen van Gods leiding aan zijn gezin had meegedeeld, voegde hij er aan toe: “Nu moeten we bidden, vertrouwen en wachten tot God voorziet in een permanent vliegtuig met vier zitplaatsen dat hier kan worden geregistreerd.”

“Ik denk dat Hij ons reeds het antwoord gegeven heeft,” zei Becky, terwijl ze haar Bijbel opende. *“Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan we bidden en beseffen, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid.” (Efeze 3:20,21).*

In de dorpen deed het bericht de ronde dat het vliegtuig weer operationeel was. Het aantal oproepen voor hulpvluchten uit de geïsoleerde dorpen groeide snel. Het dorp Phillippi, in de buurt van de Braziliaanse grens, had in het verleden een kerk van de adventisten gehad. Deze was in verval geraakt en veel van de dorpingen behoorden tot twee denominaties met vijandige gevoelens tegenover adventisten. Vanwege de droogte en het ontbreken

DE ZENDINGSPILOOT

van vervoer over de rivier, duurde het brengen van een zieke vier dagen. Toen David drie ernstig zieke dorpelingen naar het ziekenhuis bracht, ontving hij een hartverwarmende reactie van de eerder vijandige mensen en hun dorpshef.

“Als ik u een video-installatie breng, zou u dan video’s over gezondheid en over het leven van Christus vertonen?” vroeg hij hen.

“Ja, doet u dat alstublieft.” Een dozijn stemmen achter hem riepen, “Ja, ja.”

Een districtsprekikant bezocht de mensen toen David de video’s vertoonde. Scheidingsmuren brokkelden af. Ze stemden ermee in dat de evangelische campagne van vijf weken, NET ’95 genaamd, werd vertoond. Als reactie bouwden de mensen van Phillippi de kerk weer op, groter dan voorheen.

Nog twee dorpen, Paruima en Waramadong, die reeds enkele adventisten hadden, vroegen om de series van NET ’95. Een totaal van vijftien mensen in Paruima aanvaardde Jezus en vroeg om te worden gedoopt en een andere groep volgde in Waramadong. Phillippi en Chinowieng hadden erg weinig adventisten. Als David in de regio rondvloog voor medische zorg, dan bracht hij brandstof voor de generatoren en voedsel voor het evangelisatieteam in die dorpen.

Arau was pas vijf jaar geleden een dorp geworden. De leden hadden gesmeekt om een basisschool. Het onderricht begon met drie vrijwilligers – Beverly Godette, een Guyanese lerares, Katie, de dochter van David en haar goede vriendin Julie Christman, de studentzendingeling. Maar de oudere dorpsbevolking smeekte: “Laat ons, alstublieft, ook naar school gaan. Ons hele leven al wilden we leren lezen. Mogen wij ook komen?”

“Het spijt me heel erg,” zei David, “maar er is niet genoeg ruimte, noch zijn er leraren beschikbaar voor zovelen.”

In de war door die weigering, baden David en Becky om een idee. Christenen zouden dagcursussen kunnen bezoeken en bijbelarbeiders worden, maar wat te doen met diegenen, die geen Christenen waren? Ook zij hadden hulp nodig.

VERRASSINGEN EN ZIEKTE

“Misschien zouden we plaatselijk een klein TV-station kunnen opzetten dat op zonne-energie werkt. Een vermogen van honderd Watt zou genoeg zijn voor een afstand van ongeveer vijfentwintig kilometer, waarmee drie of vier van de acht dorpen zouden kunnen worden bereikt in het Boven-Mazaruni rivierdistrict. Het gehele dorp zou al hun geld bij elkaar kunnen leggen en een zonnepaneel, een accu en één televisie kunnen kopen. Iedereen zou dan kunnen komen en kijken.

“Klinkt goed. Met geen ander kanaal om naar te kijken dan ons christelijke station, zouden we de duivel met z'n eigen spel kunnen verslaan,” zei Becky met een lach. “De dorpingen zouden blij zijn met programma's zowel in dialect als in Engels door het gebruik van video's over natuur, gezondheid en religie. Maar waar krijg je een vergunning om zoiets te doen?”

“Van de regering, van de nieuwe minister-president, Samuël Hinds zelf. Ik moet naar zijn kantoor gaan om details te vragen aan zijn secretaris.”

De secretaris informeerde David: “U moet handtekeningen verzamelen van alle dorpschoude en bewoners. Tenzij ze zelf willen zien wat u hebt aan te bieden, zal uw verzoek niet in overweging genomen worden.”

Een maand later had David een vergadering georganiseerd voor alle religieuze en politieke leiders van de acht dorpen in het gebied rond Kaikan. Hij verklaarde zijn plan met het TV-station. Ze luisterden aandachtig. “Als u dat wilt, moet u deze papieren tekenen.”

De eerste die opstond, een anglicaanse priester, nam z'n pen en zei: “Ik wil de eerste zijn die tekent om hier een adventistisch televisiestation te krijgen.” De andere predikanten volgden. Weldra sloten de leraren en ook de dorpschoude zich erbij aan. Iedereen die aanwezig was tekende graag de petitie.

David nam de bladzijden met handtekeningen mee naar het kantoor van de minister president. Hij had nooit zo'n éénstemmige goedkeuring verwacht, maar David wist dat de invloed van het medische en opvoedkundige werk vertrouwen had gewekt en een

DE ZENDINGSPILOOT

verandering van houding. De ondertekenaars voegden er echter één voorwaarde aan toe: “We willen dit TV-station alleen toestaan als David Gates de leiding heeft over de gang van zaken of iemand die hij goedkeurt.”

Temidden van al deze zegeningen bij het verspreiden van het evangelie, toonde Satan zijn haat door het afvuren van een dodelijk wapen op de mensen – muggen. Een nieuwe malaria-epidemie trof niet alleen Kaikan maar ook vele omliggende dorpen. In drie weken tijd lag het gezin Gates drie maal in bed met koorts, rillingen, hoofdpijn en misselijkheid. David herstelde van *P. Falciparum*, maar toen kreeg Becky het van één enkele mug die op de één of andere manier door het muskietennet was gekropen. David werd besmet met *P. Vivax*. Na het innemen van medicijnen begon hij te herstellen en toen werd Becky opnieuw ziek. Alle gezinnen van het dorp leden op die manier. Zodra de één zich wat beter voelde, werd een ander familielid ziek. Er moest iets worden gedaan!

Twee malariafunctionarissen waren in Kaikan drie weken bezig met het behandelen van meer dan honderd patiënten. Gezinsleden bleven elkaar echter infecteren. David nam contact op met ADRA voor hulpfondsen. Omdat het moeilijk was om patiënten een meervoudige medicijnbehandeling te geven, kozen ze voor een duurdere maar effectievere behandeling, Mefloquin genaamd, een enkele dosis medicijnen die een veelvoud aan soorten van malaria geneest. ADRA Canada en ADRA Holland keurden het fonds goed, zodat iedereen in het dorp gelijktijdig deze medicatie kon krijgen. Als extra voorzorg kregen ze van het ministerie van Gezondheid twee ladingen behandelde muskietennetten, die speciaal voor hangmatten waren gemaakt. Plaatselijke mensen werden getraind en van materiaal voorzien, zodat hangmat-muskietennetten gemaakt konden worden.

Het ministerie van Amerikaans-Indiaanse-Zaken leende David een sproeimachine om de huizen met insecticiden te bespuiten en plantaardige olie, het laatste om er zeker van te zijn dat de insecticiden op de muren zouden blijven zitten. Na het spuiten vielen

VERRASSINGEN EN ZIEKTE

kakkerlakken, insecten en muggen dood op de grond. Iedere dag vonden de mensen dode insecten op de vloer en de tafel. Vervuld van hoop, baden de dorpelingen dat deze drievoudige aanpak de ernstige malariabedreiging zou wegvagen.

David vloog naar het dorp Arau en kwam tot de ontdekking dat bijna alle inwoners met malaria te bed lagen. Zou de epidemie ooit eindigen? Dr. Faye Whiting-Jensen, medisch directeur van het Davis Memorial ziekenhuis, vloog met David naar Arau en hield persoonlijk toezicht op de massabehandeling van alle inwoners. Het resultaat was een klinkend succes. Arau werd het enige dorp waarvan werd gerapporteerd dat het tijdens de epidemie geen nieuwe gevallen van malaria meer kreeg.

De liefhebbende zorg, besteed aan zoveel zieken, resulteerde ook in een geestelijke groei voor velen. David glimlachte. “We houden God waarlijk bezig met het bewerken van wonderen in menselijke harten. Spoedig zal de driemaandelijke werkvergunning voor ons kleine vliegtuig verlopen zijn. Meer vrijwilligers zullen tegen die tijd naar het binnenland komen.” David pauzeerde en keek naar de hemel. “Here, we wachten op U! Ik ben er zeker van dat U op tijd zult ingrijpen.” Zoals gewoonlijk greep de betrouwbare God in, Hij brengt Zijn kinderen graag vreugde. Op 11 juni ontving David een telefoontje van het Burgerluchtvaartkantoor. “Uw vliegvergunning voor de Cessna is voor nog eens drie maanden verlengd.”

David deelde zijn vreugde met Becky en daarna vertelde hij een wens, die hij in gedachten had. “Ik hoop dat God de juiste mensen aanzet om als vrijwilliger te werken. We hebben een vliegtuigmecanici en een beroespiloot nodig om me met het werk te

Studenten van de beroepsschool bij de bereiding van de maaltijd.

DE ZENDINGSPILOOT

helpen.”

“God zal op Zijn tijd voorzien,” verzekerde Becky hem. Ze sprak altijd met geloof. “Zou het kunnen dat God ons in de wachtkamer van de hemel laat wachten om ons geloof te vervolmaken? Maar ik ben vooral blij dat het Davis Indiaanse Industriële College vrij is van schulden. En de volgende week gaat de eerste spade de grond in voor het godsdienstcentrum en de bibliotheek. Onze beker vloeit over.” (Psalm 23:5)

“Inderdaad, dat doet hij,” zei David. “Iedere dag staan we tegenover nieuwe uitdagingen terwijl God ons nieuwe plannen voor Guyana voor ogen stelt. Ik vraag me af, wat het volgende is, dat op Zijn agenda staat.”

19. GOD DUWT VOORWAARTS

Toen David uit Georgetown terugkwam, haastte hij zich van de landingsbaan naar zijn huis. Hij rende het glooiende pad op en riep bij de deur: “Becky, waar zit je? God heeft weer opwindende dingen gedaan.”

Becky kwam de trap af en begroette hem met een omarming en een kus. “Ga zitten, alsjeblieft, voordat je erbij neervalt,” zei ze, “ik luister.”

“Herinner je je nog dat ik vertelde van die grote verkeerstoren, vlakbij de snelweg in Kamarang, die eigendom is van de Burgerluchtvaart? Wel, ze willen ons een plaats op de toren verhuuren om een TV-zendmast te plaatsen. God gaf me de ingeving om een aanvraagformulier in te dienen en te vragen om een ontmoeting met de minister-president voor het bespreken van een vergunning voor een TV-station voor Kamarang.”

“En wat gebeurde er?”

“De minister president arriveerde drie kwartier te laat. De veiligheidsdienst onderzocht ons met hun metaaldetector op wapens. Tenslotte begeleidden ze Winston en mij naar het kantoor van de minister-president. Wij stonden bij zijn bureau terwijl hij boos door wat papieren bladerde. Zonder op te kijken vroeg hij: “Waarom bent u hier?” Driemaal herhaalde hij zijn vraag op een steeds luidere toon. We hielden onze mond totdat hij pauzeerde.”

“We willen u ten zeerste bedanken voor het voorrecht u te mogen bezoeken,” waagde ik te zeggen.

Hij zei: “Hou op met kletsen. Zeg wat u wilt.”

Ik fluisterde tot Winston: “Jij praat, terwijl ik bid.” Tenslotte

DE ZENDINGSPILOOT

keek de minister-president op, wees naar de stoelen en zei: “Ga zitten!”

Abrupt liep hij tussen ons door en riep naar zijn bewakers: “Stuur nu de minister van Buitenlandse Zaken naar binnen.” In die paar momenten baden we: “God we verkeren in moeilijkheden. Komt U, alstublieft, tussenbeide. Stuur Gabriël, Uw machtige Heilige Geest of wat er ook nodig is om deze harde houding te veranderen.”

“Waw, wat een ontvangst!” gaf Becky als commentaar.

Toen de minister van Buitenlandse Zaken binnenkwam, keek hij naar Winston en vroeg: “Wat is uw nationaliteit?”

“Ik ben Guyanees.”

“En de uwe?” Hij keek naar mij.

“Ik kom uit de Verenigde Staten.”

“Wat is op het moment uw immigratiestatus?” “Zijn commanderende toon was dezelfde als van de minister president.

“Ik ben nu bijna twee jaar in Guyana,” zei ik, “op een werkvergunning van één jaar, die verlengd is voor een tweede jaar.” Ik keerde mij toen naar de minister-president en zei: “Ik veronderstel dat u weet, meneer, dat we met uw vrouw hebben samengewerkt om een afgebrand huis in Arau te vervangen, waarvan de bewoners alles hadden verloren.” Toen ik dat zei, kalmeerden de beide mannen.

“Gods Geest en de engelen moeten in die kamer hard hebben gewerkt om vrede te brengen,” onderbrak Becky. “Je hebt gelijk, Becky. Het was alsof iemand het licht had aangedaan. Hij ging zitten, nam zijn hoofd in zijn handen en zat zeker gedurende een minuut bewegingsloos. Toen hij opkeek, zei hij: ‘Heren, ik ben erg blij dat u vandaag bent gekomen. Ik heb veel over uw werk gehoord. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ Hij was niet dezelfde man. Jezus beantwoordde ons gebed. Vanaf dat moment kletsten we alle vier over Guyana, het binnenland en zijn noden en welk soort van TV-station voor dat gebied zou kunnen werken. Ze wezen op enkele technische problemen en toonden belangstelling toen ik enkele ervaringen mededeelde over ons werk in Guyana.

GOD DUWT VOORWAARTS

Het voelde alsof vier oude vrienden bij elkaar waren gekomen voor een praatje.”

“Wat een wonder van veranderde houdingen! Slechts de aanwezigheid van God kan de boze engelen verdreven hebben. Sprak de minister-president veel?” vroeg Becky.

“Ja, hij lachte terwijl hij grappen en anekdoten vertelde van zijn kanotocht op de Kamarang rivier naar Waramadong en daarna naar Pamuira. Ik legde er de nadruk op dat wij nauw hadden samengewerkt met alle regeringsinstellingen en verzekerde hem dat onze medische evacuatiedienst er was voor iedereen die in nood verkeert en dat er geen verschil wordt gemaakt tot welke kerk ze behoren. Allen hebben gelijke toegang tot medische zorg. We spraken minstens drie kwartier met elkaar.”

“Zullen ze dit nieuwe TV station ondersteunen?” vroeg Becky.

“Ja, beide mannen spraken hun vertrouwen uit dat vergunning en ondersteuning zouden worden verleend. Hij beloofde om de volgende dag met zijn kabinet bijeen te komen. ‘Morgen krijgt u uw antwoord,’ zei hij.”

David vervolgde: “Voor we weggingen vroeg ik hen of ze het goed vonden even te bidden. Ze stemden toe. Ik vroeg God om hen te zegenen in hun belangrijke verantwoordelijkheden en hen te omringen met Zijn aanwezigheid en bescherming en om hen wijsheid te geven voor hun werk. Ze schenen het op prijs te stellen.”

“David, deze ervaring zegt me, dat de tijd erg kort moet zijn. Ik denk dat God wil dat we sneller voortgaan om andere gebieden van Guyana te bereiken.”

“Je hebt gelijk. Toen we contact opnamen met de Frequentie-Beheer-Eenheid (het Guyanese equivalent van de FCC) zei de man: “Zojuist belde de minister-president. We mogen u vergunning geven voor het TV-station, waar u om vroeg.” Hij vroeg of we bereid zouden zijn om een tweede TV-station te bouwen in Lethen, een stad vlakbij de Braziliaanse grens. Dit zijn dan de enige twee religieuze TV-stations in Guyana en deze omroepzending kan duizenden huizen bereiken.”

DE ZENDINGSPILOOT

“God beantwoordt waarlijk gebeden,” zei Becky, terwijl ze omhoog keek. “Ik moet je nog meer vertellen, Becky. Zoals je weet gaf God onze vriend, Dan Peck, de elektrotechnisch ingenieur, de ingeving om vrijwillig met mij mee te werken aan TV-station installaties. Terwijl hij bezig was twee satellietschotels door de douane te krijgen voor de NET '98 serie, ging hij langs bij de Frequentie Beheer Eenheid voor de één of andere technische opheldering die hij nodig had. Hij ontdekte dat ze van het kabinet reeds de instructie hadden ontvangen om ons de vergunning voor het station te verlenen.”

“Verbazingwekkend! Zelden werken in Guyana dingen zo snel.”

“Luister hiernaar! Ze hebben ons gezegd dat we Kanaal 7 mogen gebruiken. We willen dat kanaal vanwege zijn nabijheid van de commerciële TV-zenders.

Heel wat goedkoper ook. En we vonden de betekenis van zeven aardig voor de zevende dag, sabbat.”

“Vertel me wat over NET '98, dat in oktober begint. Waar wil je de twee satellietschotels in Georgetown opstellen?”

“Dan komt me ook helpen om die te installeren. Eén willen we op de Smyrnakerk zetten waar Winston altijd heengaat, de andere op de kerk in Linden. Die beide kerken maken zich klaar om verbindingpunten te zijn voor NET '98. Smyrna heeft bij de kerk een grote tent opgezet om de te verwachten bezoekers te ontvangen. Ze hebben veel geïnteresseerde mensen door de huis-aan-huis bezoeken. Ik weet dat Gods Geest in dit gebied grote dingen zal doen door de NET '98 evangelisatie.”

Vanaf dat moment begon David met een zeer druk vliegschema om de acht dorpen rond Kaikan te voorzien van medicijnen en ontwikkelingshulp. Bedroevend nieuws kwam uit Phillippi. Tijdens zijn afwezigheid waren in dat dorp acht mensen aan malaria gestorven. Hij transporteerde nieuwe voorraden brandstof en olie voor de vier kettingzagen die werden gebruikt om timmerhout te maken voor de bouw van het tweede schoolgebouw in Paruima. Hij zaagde ook timmerhout dat netjes werd opgestapeld om te

GOD DUWT VOORWAARTS

worden gebruikt zodra de bouw kon beginnen van het Kamarang TV station.

Maar David stond voor een groot probleem. Hij ontdekte dat hij slechts genoeg geld had om de houthakkers te betalen voor hun werk in juli. Waar moest hij genoeg geld vandaan halen om hun lonen te betalen in augustus en een deel van september? God, die zo vaak eerder had ingegrepen, zou zeker ook nu in voldoende fondsen voorzien. Hij bad en wachtte af. Er gebeurde niets.

20. Een oproep om te offeren

David moest hoognodig een tocht naar de Verenigde Staten maken. De datum van vertrek kwam steeds naderbij. De giften waren geenszins voldoende. Hij pakte zijn pen en schreef zijn schulden op. Hij had 1500 dollar nodig om de lonen over augustus en september te betalen; 1000 dollar voor vliegtuigbrandstof; 1500 dollar voor dakbedekking en bouwmaterialen voor het TV-station in Kamarang; en 1000 dollar om de tweede NET '98 satellietshotel en ontvanger op te zetten.

Opnieuw wendde hij zich tot Zijn hemelse Financier: "God, ik zit weer in moeilijkheden. Ik heb slechts 2000 dollar in kas en ik heb op z'n minst 2000 dollar meer nodig. Zelfs een aanvullende 1000 dollar zouden het probleem van de salarissen en materialen opheffen. Dat zou me een paar dagen extra geven om in de stad de rekening te betalen van de brandstof en de ontvanger. Het is nu donderdagmorgen. Vrijdag is de laatste dag dat de banken open zijn en mijn vertrek naar de Verenigde Staten staat gepland op zondagavond. Ik heb Uw hulp wanhopig nodig. De ernst van de situatie is Uw grote gelegenheid."

Wetend dat God eerder voor noodfondsen had gezorgd door geld in zijn portefeuille te stoppen, nam David de 2000 dollar in vertrouwen en vloog naar Kaikan, driehonderdvijftig kilometer diep het oerwoud in, waar geen banken en mogelijkheden zijn om diverse duizenden meer in kas te krijgen. Hij twijfelde er absoluut niet aan dat God opnieuw voor de nodige fondsen zou zorgen door een aanvullend bedrag van 2000 dollar in zijn portefeuille te stoppen terwijl hij sliep.

EEN OPROEP OM TE OFFEREN

Kort nadat hij in Kaikan was geland, kwam een mijnwerker naar hem toe.

“Neemt u mij alstublieft mee naar Georgetown. Mijn vrouw is erg ziek en ik moet bij haar zijn.”

“Het spijt me, maar ik ben niet van plan om eerder naar Georgetown te vliegen dan zondag. Maar ik zal je morgenochtend meenemen naar Kamarang, waar u een zakelijke vlucht kunt nemen.”

Hij sliep goed die nacht, zonder zorgen over de nodige fondsen. De volgende morgen begon hij in een goede stemming aan zijn ochtendwijing en was opnieuw opgewekt over de geschiedenis van Elia en de weduwe. In zijn hart loofde hij de Heer omdat Hij in zijn nood had gezorgd voor een extra 2000 dollar die Hij gedurende de nacht in zijn portefeuille had gestopt.

Na een dankgebed en lofprijzing was het moment aangebroken om het bewijs te tellen. Hij herinnerde zich hoe God het vorige jaar op wonderbaarlijke wijze de 200 dollar had vermenigvuldigd in 1050 dollar en David verwachtte in vertrouwen, dat de 2000 dollar van gisteren nu zouden zijn vermeerderd tot 4000 dollar. Hij begon te tellen, 100,200,300,400,500,1000,1500, 2000. Hij telde opnieuw, maar kwam niet verder dan 2000 dollar.

“Hoe kunt U mij dit aandoen, God?” vroeg hij. “U weet dat ik maar de helft heb van wat ik deze maand nodig heb om een minimum aan uitgaven te overbruggen. Hoe word ik verondersteld om 2000 dollar te vermeerderen in 4000 dollar?”

Ontdaan en teleurgesteld voelde David dat God hem in de steek had gelaten.

In zijn geprikkelde geestestoestand vergat hij de belofte, “Onze hemelse Vader heeft tal van wegen om voor ons voorzieningen te treffen, waarvan wij niets weten.” (*Jezus-de Wens der eeuwen. pag.269*).

Precies zoals hij het een jaar geleden had gehoord, herkende David die zachte vriendelijke stem, die tot hem fluisterde, *Gebruik wat je hebt*.

“Dat is juist het probleem. Ik heb het niet!” dacht hij geïrriteerd. Gewend aan de dagelijkse conversatie met God, pauzeerde

DE ZENDINGSPILOOT

hij, wetend dat God hem gehoord had en zou reageren. Terwijl hij wachtte, viel zijn oog op de notebook computer naast hem op het bed.

Kreeg je vorige week geen aanbod om je computer te verkopen voor 2000 dollar? ging de stem in zijn gedachten verder.

David herinnerde zich dat Pam Nickel, de nieuwe vrijwillige onderwijzeres aan de school in Paruima, was aangekomen zonder computer. Ze had hem gevraagd om een soortgelijke computer voor haar te kopen. Ze hadden besloten dat zij zijn computer kon krijgen op de dag van zijn vertrek. Daarna zou hij die van hem vervangen door een nieuwe zodra hij terug was uit de Verenigde Staten. Pam ging akkoord en gaf hem een cheque van 2000 dollar.

Dr. Peter Yesudian helpt Pam Nickel bij het tandentrekken.

“Maar, God,” begon David tegen te werpen, “U weet dat ik gedurende de laatste vijftien jaar notebook computers heb gekocht en verkocht. Het geld heb ik altijd zorgvuldig bewaard, uitsluitend voor vervanging. Ik ben niet in staat om zonder computer te functioneren. Ik gebruik hem voor e-mail, verslagen, digitale beelden, de ontwikkeling van web-

pages, financiële verslagen, van alles. Hoe kan ik werken zonder computer?”

Opnieuw kwam in Davids geest de onwelkome gedachte. *Is God het oneens met mijn veronderstelling?* In wanhoop bad hij luid: “Wacht hier even, God, U kent zeker het belang van een computer in mijn werk. U kunt toch niet suggereren dat ik mijn computergeld moet gebruiken om lonen uit te betalen. Ik zou gehandicapt zijn, totaal verloren, zonder computer. Tenzij U mij duidelijk maakt dat dit het is wat U van mij wilt, dan kan ik deze ‘aparte fondsen’ voor niets anders gebruiken dan het kopen van een computer.”

Ogenblikkelijk schoot hem te binnen: *Hoe kun je van anderen ver-*

EEN OPROEP OM TE OFFEREN

wachten dat ze offers brengen en je fondsen sturen, wanneer je zelf niet bereid bent te geven totdat het pijn doet? Was dat de Heilige Geest die tot hem sprak?

Ter aanvulling van zijn geestelijk dilemma flitste er een reeks van bijbelse beloften in een snelle opeenvolging door zijn gedachten. “Geef en u zal gegeven worden...een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat zal men u in de schoot geven.” (Lukas 6:38). “Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus.” (Filip. 4:19). “Die u roept is getrouw; Hij zal het ook doen.” (1Thess. 5:24). “Maar zij heeft van haar armoede haar ganse levensonderhoud erin geworpen.” (Lukas 21:4). “Want God heeft de blijmoedige gever lief.” (2Korinthe 9:7).

Gedurende enkele ogenblikken werd de worsteling in Davids geest intensief. Daarna kwam de vrede van de overgave. Nog steeds op z'n knieën, gaf hij zichzelf over. “O.K., God, ik ben overtuigd. Ik zal het computerfonds gebruiken om rekeningen te betalen. Het is precies genoeg om aan de meest urgente noden te voldoen. Ik zal op U vertrouwen voor het kopen van een andere computer. Als U wilt, dat ik er een krijg, zal ik er op de één of andere manier een krijgen.”

David voelde zich als Abraham, die werd gevraagd zijn enige zoon te offeren. Zijn overgave bracht zijn emoties in de war. Vrede kwam met de beslissing, maar een kleine depressie ontstond bij de gedachte te moeten werken en leven zonder computer.

Onmiddellijk maakte hij plannen om naar de bank in Georgetown te vliegen om de computercheque te verzilveren. Hij stuurde een bericht naar de mijnwerker om snel naar de landingsbaan te komen. Overgelukkig riep de mijnwerker uit: “Gisteravond bad ik voor de eerste keer in lange tijd tot God. Ik vroeg Hem om op de één of andere manier ervoor te zorgen dat ik in Georgetown kon komen om mijn vrouw te troosten. Ik ben verbaasd dat Hij zo gauw heeft geantwoord.”

“Diezelfde God veranderde vanmorgen mijn gedachten toen ik

DE ZENDINGSPILOOT

bad. Hij gebood me naar de stad te gaan, hoewel ik niet van plan was te gaan.”

Na de landing in Georgetown, baden ze samen op het vliegveld en David gaf de mijnwerker een copie van het boek van Roger Morneau, ‘Ongelooflijke antwoorden op gebed’. God verving het trieste gevoel van David door blijdschap, omdat zijn beslissing om te gehoorzamen een deel was geworden van een antwoord op iemand anders z’n gebed. Mogelijk wilde God zijn voorbeeld gebruiken om andere harten gewillig te maken om soortgelijke offers te brengen voor Gods werk.

Op de bank verzilverde hij de cheque, nam bouwmaterialen mee en spoedde zich naar de luchthaven terug. Twee patiënten stonden bij het vliegtuig te wachten om naar het binnenland terug te keren. Hij vulde het vliegtuig met brandstof, zette de passagiers met gordels vast en herinnerde zich toen, dat hij zijn e-mail nog niet gecontroleerd had.

Omdat hij de notebook computer nog in zijn bezit had (hij zou hem zondag aan Pam geven), rende hij naar het kantoor van het luchttaxibedrijf, schakelde in op het telefoonnet en downloadde zijn e-mail. Hoewel hij haast had, nam hij toch de tijd om de onderwerpen van de achttien boodschappen na te gaan, die binnen gekomen waren. Eén bericht van zijn vader, met als titel “Fondsen” trok zijn aandacht. Hij las deze snel:

Zoon, je moeder en ik kregen gisteravond van God een ingeving met betrekking tot de urgentie van het werk dat in Guyana wordt gedaan. We voelden ons gedrongen om een offer te brengen om Gods werk daar te steunen. We hebben een cheque uitgeschreven voor 4000 dollar, die onmiddellijk op je rekening in Guyana wordt overgemaakt. Pa.

God had het weer gedaan! Hij had ingegrepen om in Zijn werk te voorzien. Ditmaal had Hij geen geld in de portefeuille van David gestopt. In de plaats daarvan, had God een nog groter wonder gedaan. Hij had het hart van David veranderd en de harten van zijn ouders bewogen om “alles op het altaar” te offeren. David wist dat ze het spaargeld nu niet meer hadden, maar hij had het

EEN OPROEP OM TE OFFEREN

geld om de computer te vervangen. God had nu beiden van hen gezegend met de oproep om te offeren. Hij wist dat ze beiden vreugde hadden ontvangen door het geven van een werkelijk offer, zoals hij bij het geven van zijn computer. Gods zegeningen leiden ertoe, dat degene die geeft, ontvangt, wat op zijn beurt weer leidt tot geven. Door te werken door Zijn gehoorzame kinderen, vermenigvuldigt God Zijn hulpbronnen.

Terwijl David naar het vliegtuig terugliep, loofde hij God. “Ik voel mij ten eerste gezegend. U vertrouwd mij genoeg om mij te vragen wat ik het meeste nodig had. Zonder twijfel zult U voorzien in hetgeen ik nodig heb op Uw eigen tijd en wijze. Eens zult U mij ‘de wens van mijn hart’ geven. (Psalm 37:5) Dank U voor het voorrecht om volkomen in geloof te mogen werken. Moge deze eenvoudige daad van vandaag, anderen rond de wereld bemoedigen om ook tot een totale overgave te komen om alles aan U te geven. Mijn dierbare Vader, ik heb U lief en ik ben er zeker van dat U in staat bent te zorgen voor de uwen.”

Enthousiast geworden door Gods geschenk, besloot David om het gehele bedrag van 4000 dollar in de school te investeren en verdubbelde het aantal bouwarbeiders.

Na aankomst in de Verenigde Staten, bracht David enkele dagen door zonder computer.

Hij voelde zich verloren, gehandicapt, naakt, alsof hij ontslagen was. In die tijd ontving hij een e-mail op de computer van zijn vader van de voorzitter van de Inter-Amerikaanse Divisie, Ds. Israël Leito.

“Ik heb wat fondsen verzameld voor u persoonlijk. Ik zou het fijn vinden om een telefoon voor u te kopen, die via een satelliet werkt. Ik weet dat u er een zou kunnen gebruiken.”

Enkele dagen later kwam de gedachte bij hem op: *Misschien zou de president mij kunnen machtigen om iets anders te kopen dan die telefoon.* Hij ontdekte dat de voorzitter niet op kantoor was maar in Brazilië, waar hij een jaarlijkse raadsvergadering bijwoonde. Daarom stuurde David hem deze e-mail:

“Ik stel uw vriendelijk aanbod van een satelliettelefoon zeer op

DE ZENDINGSPILOOT

prijs. Zou u mij echter toe kunnen staan om in plaats daarvan een notebook computer te kopen?”

Het antwoord was: “Mijn beste vriend en inspiratie, het geld is van u. U kunt het gebruiken om elk stuk gereedschap te kopen wat u denkt nodig te hebben.”

Dit deed David dankbaar. God verving zijn gave door een betere, snellere notebook computer, dan welke hij had verkocht. Hij dacht: *We offeren nooit werkelijk aan God, Hij geeft ons altijd iets beters terug!*

21. TELEVISIEWONDEREN

David herinnerde zich nog de exacte gebeurtenis die in 1993 zijn belangstelling opwekte voor uitzenden. Hij liep door de TV afdeling van een winkel in Chattanooga, Tennessee, toen hij plotseling de vertrouwde stem hoorde van Dr. Gordon Bietz, toen de oudste predikant van de Collegedale kerk der Zevende-dags Adventisten. Hij werd op de TV geïnterviewd door Davids beste vriend en schoolkameraad, Stephen Ruf. Het onderwerp ging over de toenmaals aan de gang zijnde belegering door de overheid van David Koresh en het Branch Davidian complex in Waco, Texas. David had de dag daarvoor geluisterd naar de Publieke Nationale Radio, toen ze bij vergissing verkeerde informatie gaven, die de sekte in verband bracht met de kerk. Hoewel de Generale Conferentie onmiddellijk stappen ondernam om de situatie te corrigeren, herinnerde David zich nog het hulpeloze gevoel dat hij in zijn maag had gevoeld. Hij kon zien hoe snel het grote publiek kon worden bevooroordeeld ten opzichte van een groep mensen door een onjuiste reclamecampagne.

Nu kon hij zien hoe Dr Bietz het misverstand uit de weg ruimde. *God was in staat om Stephen te gebruiken vanwege zijn huidige werk bij het TV-station*, overlegde David.

Plotseling trof hem, in zijn geest, een levensveranderende gedachte. *De meest doeltreffende manier om een crisis te beheersen is om ervan tevoren erop voorbereid te zijn. Het is te laat om er mee te beginnen als de crisis uitbreekt.*

Heer, als U mij ooit de gelegenheid geeft om een zendstation op te zetten, zal ik die niet voorbij laten gaan, besloot David in zijn hart.

DE ZENDINGSPILOOT

Aangemoedigd door de steun van de minister-president van Guyana voor het eerste TV-station, besloot David om te proberen toestemming te verkrijgen om er een in Georgetown te bouwen. Het antwoord van de regering? Een krachtig “Neen”. Enkele maanden later vroeg hij het nog eens. Het antwoord was nog steeds : “Neen.” De reden bleef dezelfde: “We willen dat soort van TV-stations niet in deze stad.”

Opnieuw vroeg David God om wijsheid. Weer kwam het antwoord: *Gebruik wat je hebt.*

“Ik heb een serie van NET ’98 videobanden. Maar het gebruik van commerciële TV kost geld. Toon mij alstublieft de weg, die ik moet gaan.”

Spoedig daarna, belde een vrouw uit de Verenigde Staten hem op. “Broeder Gates, u bidt voor een speciale behoefte. God gaf me de ingeving om u te bellen.”

Hij antwoordde: “Ik deel zelden het onderwerp van mijn gebeden mee, maar aangezien God u de ingeving heeft gegeven, vertel ik u het bijzondere verzoek dat ik God heb gevraagd. In twee kerken zenden we per satelliet NET ’98 uit met een goede reactie. Nu heb ik de indruk dat God wil, dat we het uitzenden in het gehele gebied van Georgetown. Regeringsambtenaren hebben geweigerd dat we ons eigen TV-station bouwen, daarom zou ik het graag via de commerciële TV doen.”

“Hoeveel gaat dat kosten?”

“Televisie in Guyana is betrekkelijk goedkoop. In Trinidad zou dat 10.000 dollar kosten, maar hier kost het slechts 3000 dollar.”

“Dat is precies wat ik heb. Morgen stuur ik u 3000 dollar.”

Snel nam David contact op met Kanaal 13 en regelde met hen de uitzending van NET ’98 voor drie dagen per week gedurende een periode van tien weken, te beginnen op 19 maart 1999. Omdat de serie in de Verenigde Staten al was beëindigd vroeg David per e-mail aan iedereen om overgebleven Bijbels, boekjes, antwoordkaarten, enveloppen, bijbelstudies, lesoverzichten en brochures. “Stuur alles naar m’n vader in Anna, Illinois,” schreef hij, “en hij zorgt voor het doorsturen naar Guyana.” David ontving vanuit de

TELEVISIEWONDEREN

gehele Verenigde Staten bijna vijfhonderd kilo aan materiaal. Twee pallets vol kwamen zonder kosten door de douane. Door samenwerking met de administratie van de conferentie, ontvingen alle gemeenten voorraden.

Bijna ieder gemeentelid deed mee met de voorbereidingen. Een directe telefoonverbinding, bezet door de vrouw van de predikant, beantwoordde de vragen van de opbellers. Predikanten en ouderlingen organiseerden gebedsgroepen en groepen ter verwelkoming. Jonge mensen brachten huis aan huis brochures rond en deelden die ook uit aan het publiek. In de kranten van zondag stonden grote advertenties. Gedurende deze tien weken zond Kanaal 13 gratis advertentiespots uit. God zegende ook de aanvullende radio-uitzendingen en die trokken veel luisteraars. Verzoeken stroomden binnen voor gratis materialen.

Baptisten en leden van de pinkstergemeente, mensen van allerlei denominaties, zelfs hindoes en moslims zeiden, dat ze waarheden hadden gevonden, waarnaar ze uitgekeken hadden. Regeringsambtenaren en bankpersoneel, leden van de vooraanstaande klasse en hoogopgeleiden in de stad belden het nummer van de directe lijn om te vragen naar gratis boeken en bijbelstudies. Velen vroegen: "Wie is de sponsor van deze serie? We houden van de stijl van Dwight Nelson."

Ze kregen het antwoord: "Een groep uit de Verenigde Staten."

De gemeenten in Georgetown van de Zevende-dags Adventisten waren gereed toen predikant Nelson het onderwerp over de sabbat presenteerde. Ze verwelkomden vele bezoekers, die de uitnodiging van de TV hadden aangenomen om de plaatselijke kerken te bezoeken. Een predikant van de pinkstergemeente, diep onder de indruk van wat hij had gehoord, zei: "Ik ben veel jaren predikant en heb nooit iets over de sabbat gehoord." Toen hij deze bijbelwaarheden aan zijn gemeente voorlegde, verzochten zij een bezoekende Adventisten evangelist, broeder Osmond Baptist, om het onderwerp van de sabbat persoonlijk te willen brengen. De predikant en een groot aantal van zijn gemeente accepteerden de sabbat-waarheid.

DE ZENDINGSPILOOT

NET '98 maakte op Guyana een enorme indruk. Veel mensen belden op om de leiding van het TV-station te bedanken voor het uitzenden van zulke hoogstaande programma's.

Omstreeks die tijd ontvingen David en Becky een e-mail van een goede vriend in de Verenigde Staten, die hen schokte en pijn deed. Deze was vervuld van kritiek en beschuldigingen. Zou de kritiek waar kunnen zijn? Ze stonden open voor kritiek. Ze realiseerden zich dat God soms goede vrienden gebruikt om, mensen in gevaar, van iets bewust te maken.

Op hun knieën, met tranen in de ogen, beleden David en Becky hun zwakheden tegenover God. David bad:

“Dierbare Vader, U weet dat veel mensen kritiek hebben op de vele projecten van dit zendingswerk. We zijn ook verbaasd over de gelegenheden die U ons in de schoot hebt geworpen. Dit is Uw zendingswerk, niet het onze. Wij openen onze handen en vastberaden laten we alle projecten gaan, die ons zo nauw aan het hart liggen. Wij doen dit niet omdat we ontmoedigd zijn, maar als een daad van geloof. Wij laten al het werk in Guyana aan U over.”

“Ja, dierbare God,” zei Becky, “we weten dat U Uw oproep aan ons kunt bevestigen. Zo niet, dan geloven wij dat U iemand anders kunt vinden die het werk kan doen. In deze twee jaar hebt U ons verbaasd door Uw betrouwbaarheid toen we elke maand een steeds groter risico liepen. We hebben ontdekt dat we U, God, niet kunnen uitputten. Hoe meer we aan anderen geven, des te meer ontvangen wij van U.”

David kwam tussenbeide: “We hoeven U er niet aan te herinneren, God, dat we in dit jaar ons regelmatig hebben gewijd aan projecten die dertig tot veertig maal groter waren dan ons aanvangsbudget van 200 dollar per maand van twee jaar geleden. We hebben de waarheid ervaren dat ‘het weinige dat verstandig en zuinig gebruikt wordt in de dienst van de Heer des hemels zal toenemen naarmate er wordt uitgedeeld.’ ”(*Jezus-de Wens der eeuwen. pag.305*)

Becky besloot haar gebed met: “Wij loven U en danken U, Heer, dat U ons leert ‘om dat uit te delen wat we hebben; en wan-

TELEVISIEWONDEREN

neer wij geven, zal Christus ervoor zorgen dat in ons tekort wordt voorzien' (Uit de schatkamer der getuigenissen-deel twee-pag.603). Tenzij U ons echter duidelijk iets anders openbaart, zullen we naar huis terugkeren in de Verenigde Staten. We nemen deze pijnlijke beslissing omdat we niet tegen Uw wil in willen gaan. Amen."

David en Becky voelden dat de Heilige Geest hen riep voor een hernieuwde toewijding. Arm in arm op hun knieën pleitten ze dat God iets aparts zou doen om hun oproep in Guyana opnieuw te bevestigen. Diezelfde avond belde een predikant van de Zevende-dags Adventisten, Kirk Thomas. "Mijn huisbaas heeft me gevraagd u te bezoeken. Hij is de eigenaar van het TV-kanaal 2. Zijn vrouw, Mevr. Washington, verkoos om te worden gedoopt, voor een deel als gevolg van NET '98. Als kind hadden zij en haar familie de adventboodschap gekend, maar hadden die verlaten. Zij en haar echtgenoot waren in het bijzonder onder de indruk van de wijze waarop Dwight Nelson de bijbelwaarheden verkondigde en ze zonden een boodschap dat ze met u kennis wilden maken."

David, blij met de uitnodiging, hoopte dat ze hem vrije zendtijd zouden aanbieden of een goedkoop alternatief voor toekomstige uitzendingen. Predikant Thomas regelde een bezoek voor David om hen twee dagen later te ontmoeten.

Het gezin Washington verwelkomde predikant Thomas en David in hun prachtige huis. Terwijl ze samen op het open balkon zaten en sinaasappelsap dronken, leunde de heer Washington naar voren.

"We stelden op prijs wat we op Kanaal 13 zagen. Kortgeleden werd mijn vrouw adventist. Op de één of andere dag zal ik haar waarschijnlijk navolgen. Wij hebben ons TV-station opgezet met een geestelijk doel voor ogen. Alleen door Gods toedoen kwamen we in bezit van dit TV-station. We hoorden onlangs van uw werk met ADRA, wat u doet met vliegen en medisch werk, en uw betrokkenheid bij opvoedingswerk in het binnenland. Nu hebben we begrepen dat u onlangs bent begonnen met uitzenden. Mijn vrouw en ik hebben iets speciaals dat we u willen aanbieden. Wij

DE ZENDINGSPILOOT

geloven dat God wil dat we u 50% van ons TV-station in eigendom moeten geven.

Sprakelees ging David langs de jarenlange mislukking om vergunning te krijgen voor de bouw van een TV-station in Georgetown. Heeft God willen zeggen, “wacht op Mij, David. Wanneer de tijd komt is het voor Mij niet moeilijk je een volledig werkend TV-station te geven.”?

De heer Washington vervolgde: “Ik wil het volledige bestuur van het TV-station aan u overdoen, om te gebruiken, zoals u het ziet, geschikt om uw zending verder uit te dragen. Ik blijf er voldoende bij betrokken om er zeker van te zijn dat het TV-station niet in een valkuil geraakt – rechtskundig, politiek of anderszins. Mijn doel is dat dit TV-station in de lucht blijft en uitgroeit tot zijn volle omvang.” De heer en mevrouw Washington namen de twee mannen mee naar het station. U kunt het totale gebouw van twee verdiepingen en de gastenkamers gebruiken, zoals u wilt, misschien als een studio of productiecentrum. Wat is uw financiële strategie om het station te leiden en uit te breiden?”

“Onze filosofie is eenvoudig. Goddelijke ondersteuning. In al onze werkzaamheden zijn we van maand tot maand volledig van God afhankelijk wat betreft het werkkapitaal.”

“Daarmee voel ik me op m'n gemak!” zei hij nadrukkelijk. “Neem het station en werk ermee.”

David kon nauwelijks wachten om het wonderbaarlijke nieuws aan Becky te vertellen. “God heeft zojuist een ander wonder verricht. Je herinnert je ons gebed van twee dagen geleden. Nu, Hij heeft niet alleen onze oproep tot deze bediening duidelijk herbevestigd, maar Hij heeft het ook bevestigd door ons een TV-station te geven.”

“Ik begrijp het niet. Hoe zou dat kunnen?”

“God gaf de heer en mevrouw Washington de ingeving om een volledig werkend TV-station, met inbegrip van alle bezittingen, in onze handen te geven voor de voltooiing van Gods werk hier. Blijkbaar is Hij van plan om uitzendingen te gebruiken om het evangelie te verspreiden.”

TELEVISIEWONDEREN

“Maar wie zal daar dienst doen?”

“Dit vereist een vrijwilligersstaf en hulpbronnen die ver uitgaan boven alles wat we tot nu toe ervaren hebben. Dit is waarlijk een door God gegeven taak, waarvoor alleen God verantwoordelijk is. We moeten afstand nemen van alle eerder getrokken grenzen voor wat Hij wil doen.”

“Waw! Ik krijg er kippenvel van. Heb jij besloten om deze taak te aanvaarden ongeacht hoe duur of onmogelijk het moge schijnen?”

“Ja, Becky. We moeten uit de eerste hand ervaren dat de God die we dienen *geen grenzen* kent. We moeten moedig voorwaarts gaan met de gedachte dat Hij zal helpen in de moeilijke dagen die vóór ons liggen. Alvorens hun voorstel definitief wordt, zullen we nog enkele bijeenkomsten hebben met de Washingtons om de werkzaamheden van het station te bespreken en om de strategie te plannen voor uitvoering en uitbreiding.”

“Ik ben bang dat Satan hierover aardig boos zal zijn, David. Hij zal zijn uiterste best doen om te voorkomen dat dit station door God wordt gebruikt. Als de heer en mevrouw Washington onze filosofie, van afhankelijkheid van God voor alles, gaan begrijpen, ben ik bang dat Satan zijn wapen van de twijfel in de strijd zal gooien. We hebben overal gebedspartners nodig om God te vragen om het gezin Washington te omringen met licht uit de hemel dat hen zal beschermen tegen de boze plannen van Satan.”

22. ZONDER GRENZEN

Het goede nieuws van Gods wonderen van genade in Guyana verspreidde zich van land tot land in het Caribische gebied en Zuid-Amerika. Verzoeken van gemeenteliders en leden stroomden binnen. "Help ons. Toon ons, alstublieft, hoe we kunnen beginnen met wat God doet door middel van u."

"Zou het kunnen dat God ons zegt dat de tijd is gekomen om voort te gaan alsof er geen grenzen zijn?" vroeg David aan Becky.

"We moeten bidden om wijsheid. Mogelijk is dit de oproep van God die ons zegt dat het tijd is om naar de Verenigde Staten te gaan. We kunnen onze ouders vragen om zich bij ons aan te sluiten in bijbelstudie en gebed om Gods bijzondere leiding," stelde ze voor.

Terug in de Verenigde Staten legde David de situatie uit aan de families. "Precies zoals ons kleine tweezit-oerwoudsvliegtuig deuren opende voor de zending in het westen van Guyana, zo zal een sneller en groter vliegtuig, voor de lange afstand, nodig zijn voor het werk in het Caribische gebied en Zuid-Amerika."

Gedurende dagen studeerden, baden en worstelden ze met een grote financiële beslissing. Deze keuze zou in de toekomst van grote invloed zijn op hun werk en risico's. Tenslotte kwam de vrede. God gaf hun de ingeving om fondsen te investeren die werden verkregen door de verkoop van een deel van de boerderij in Illinois om gedeeltelijk de aankoop te financieren van een tweemotorig vliegtuig. Davids ouders, die altijd bereid waren om te helpen, boden aan om ook een naburig stuk land te verkopen en het geld in de aankoop van het vliegtuig te steken. Ze hadden een vliegtuig nodig dat in staat was om snel en veilig personeel en uitrustingen

ZONDER GRENZEN

te vervoeren tussen geïsoleerde gebieden en landen. David ging op zoek naar het juiste vliegtuig dat God zou uitkiezen.

Hij vond een Piper Twin Comanche met een Robertson STOL uitrusting en een speciale Miller aanpassing. (cargo-nose). Tot zijn verbazing was dat vliegtuig identiek met het vliegtuig waarmee hij vele jaren eerder in Kentucky gevlogen had. Tijdens de onderhandelingen leek de aankoop steeds op niets uit te lopen. Op een gegeven moment stopte de familie alles en knielde neer in gebed. "God, U kent de toekomst. Indien dit niet het vliegtuig is, dat U hebt gekozen voor ons doel, laat dan de koop niet doorgaan."

Binnen enkele minuten ging de telefoon en de eigenaar zei: "Ik wil uw aanbod accepteren. U kunt komen om het vliegtuig te inspecteren en er een proefvlucht mee maken."

David, zijn vader en Brooks Payne, de directeur van het onderhoud van het Andrews Aviation Airpark, vlogen naar San Jose, Californië, om het vliegtuig te inspecteren. Alles wat ze eisten kon geregeld worden zonder dat het hun extra geld kostte.

Maar het besluit om dit vliegtuig te kopen betekende een aanmerkelijke schuld. "We ervaren een soortgelijk besluit als toen we ons eerste kleine vliegtuig kochten, maar met een veel hoger risico," legde David aan zijn vader uit. Dit vliegtuig vereist een financiering van 75%. Dit is een stap die we nooit zouden doen als u, moeder, Becky en ik, niet die overtuiging en vrede zouden delen."

In geloof baden zij opnieuw: "We geloven dat het risico voor de benodigde uitrusting Uw wil is, God. Wij vragen U om binnen zes maanden de schuld afbetaald te hebben. U kent het bedrag en weet wat te doen. Slechts U alleen kunt voor de oplossing zorgen."

Ze vlogen het prachtige zespersoonsvliegtuig naar Michigan en namen een kleine driehonderd kilo aan zendapparatuur mee voor het TV-station in Kamarang. David vloog het naar Guyana met Dan Peek, die, met zijn vrouw Cynthia en hun kleine dochter, Hannah, als vrijwilligers naar Georgetown wilden komen om de leiding op het technisch gebied van uitzenden over te nemen.

Bijna een maand was er voorbij gegaan sinds hun laatste bezoek aan de heer en mevrouw Washington.

DE ZENDINGSPILOOT

Na een vriendschappelijke begroeting begon David het gesprek: “Mag ik terugkomen op de filosofie waarover we het eerder eens zijn geworden? De werking van het TV-station zal niet zijn gebaseerd op zakelijke belangen. We zullen op God vertrouwen voor de financiën.”

Door diverse commentaren die werden gemaakt, realiseerde David zich dat zij hun bereidheid om zulk een overeenkomst te aanvaarden heroverwogen hadden. De vijand had hun aandacht teruggebracht op de filosofie van de wereld – op voordeel gericht in plaats van door de zending gedreven. Terwijl David naar hen luisterde, begreep hij dat ze van hem verwachtten dat hij winstgevende programma’s zou uitzenden, die mogelijk in conflict zouden komen met de invloed van het evangelie. Hij kon problemen verwachten van op salaris beluste werkers, die een regelmatig loon zouden verwachten. Ook de huur zou door vrijwillige gaven moeten opgebracht worden.

“Het spijt mij, maar ik geloof dat God met die overeenkomst misnoegd zou zijn,” zei David en verliet het gesprek met een bezwaard hart. Slechts God kon houdingen veranderen en de onzichtbare krachten verslaan die hard aan het werk waren om te voorkomen, dat het station tot eer van God zou worden gebruikt.

Zijn voortdurende gebed was: “Mijn Vader, alles hangt af van Uw kracht en genade. Help de familie Washington om de hemelse filosofie te begrijpen die slechts voortkomt uit een visie van een God, waarop we kunnen vertrouwen dat Hij in alles zal voorzien.”

David maakte een document klaar, waarin hij de geloofsfilosofie uiteenlegde, waarmee hij werkte. Hij verklaarde waarom al zijn voorgaande voorstellen, om fondsen in een project te steken, alleen berustten op het uitvoeren van de zending, niet voor het profijt. Daarna belde hij de heer Washington en maakte een nieuwe afspraak om 16.30 uur de volgende dag. Die gehele dag baden David en zijn vriend Winston samen en afzonderlijk tot God en vroegen om in te grijpen ten behoeve van Zijn werk. David stuurde ook zijn gebedspartners een e-mail met betrekking tot deze crisis.

ZONDER GRENZEN

In vrede kwamen ze aan bij het huis van de Washingtons, wetend dat God nog steeds de leiding had. Toch voelden ze spanning bij het beseft hoeveel belang ermee was gemoeid. Ze zagen zich waarlijk gesteld in een episode van grote strijd tussen Christus en Satan.

Terwijl meneer en mevrouw Washington het document van drie bladzijden lazen, gingen de twee mannen door met stil gebed. Terwijl hij las, onderstreepte de heer Washington bepaalde regels en knikte met zijn hoofd “ja” voor elk ervan.

Toen zijn vrouw klaar was met het lezen, verklaarde ze: “Donderdag j.l. nodigden we Winston uit om hem te vertellen waarom we besloten hadden om het TV-station te houden als een winstbedrijf. Het zou niet alleen inkomen opleveren voor ons, maar ook huur opleveren voor de vrijwillige staf die hier zou verblijven. Maar toen Winston de geschiedenis vertelde achter uw geloofsoperatie, waren we verbaasd, en luisterden naar de geschiedenis van Gods wonderbaarlijke leiding.

“De hele vrijdag voelde ik mij niet op mijn gemak met de stelling die we ingenomen hadden. Vanuit mijn bedrijf belde ik mijn echtgenoot op en vertelde hem over mijn bezorgdheid. Samen besloten we dat God ons moest overtuigen om onze zakelijke belangen in het station terug te trekken. Hij gaf ons de ingeving om er uit te stappen en de geloofsfilosofie van deze operatie te accepteren. Eerlijk gezegd zijn we een beetje bang van het idee om een TV-station alleen door geloof te leiden. We erkennen echter ook dat we ook geloven dat God zal voorzien. We willen Gods kracht in onze levens ervaren.”

De heer Washington voegde er aan toe: We hebben ook besloten dat u geen huur hoeft te betalen. U hoeft slechts minimale onderhoudskosten te betalen. Het TV-station zal uitsluitend worden gebruikt voor een door zending gedreven visie. Ik ben er zeker van dat God geen problemen zal hebben met de financiering. We zullen zien hoe Hij zal zorgen voor de productie. Wij vertrouwen erop dat Hij het signaal van het station zal versterken en het zal uitbreiden door gebruik van doorgeefstations naar steden

DE ZENDINGSPILOOT

verderweg.” David en Winston reden weg en zongen lofliederen. “Winston het programma is terug in het spoor met nog meer toewijding dan daarvoor. God heeft op wonderbaarlijke wijze ingegrepen. Alleen Zijn Geest kan harten en gedachten veranderen. Oh! De kracht van het gebed! Nog een geestelijke slag voor de Heer gewonnen!”

Binnen enkele weken nadat het nieuwe vliegtuig in het Caribische gebied was gearriveerd, vlogen David en Dan Peek naar Grenada, Dominica, Antigua en Tobago om met gemeenteleiders en regeringsambtenaren samen te komen om plannen te maken voor het opzetten van adventistische TV-stations. Het groeiende TV-netwerk ontwikkelde zich tot wat heden wordt genoemd het Caribbean Family Network. (CFN)

Getrouw voorzag God in voldoende fondsen voor de maandelijkse betalingen van het nieuwe vliegtuig en om de volledige lening af te betalen. Het kleine Cessna 150 vliegtuig dat het werk in Guyana begon werd verkocht waardoor de helft van de schuld van de Twin Comanche afbetaald werd.

Juist voordat David zijn tweede vlucht naar Guyana zou maken met TV- apparatuur, werd de olietemperatuur van de linkermotor van de Twin Comanche erg heet. Hij landde op de dichtstbijzijnde luchthaven in Tennessee, waar hij ontdekte dat diverse onderdelen ernstig versleten waren en dat metaalsplinters in de motor waren gekomen.

Hij belde Becky: “We hebben een teleurstellende terugslag. Eén van de motoren moet worden gereviseerd. Maar het goede nieuws is dat de pech in de Verenigde Staten gebeurde, op een uitstekende luchthaven waar dat gerepareerd kan worden. Wanneer dat is gedaan zal het een veel betere motor zijn dan voorheen. De rechter motor zal ook worden onderzocht op versleten onderdelen alvorens de machine weer wordt vrijgegeven voor gebruik. We zien dat God de leiding heeft, want alleen Hij kent de toekomst.”

In het binnenland van Guyana, reageerden de indianen in het Boven-Mazaruni district steeds meer op de verkondiging van het evangelie. De vijf video- projectors bleven het gehele jaar draaien

ZONDER GRENZEN

en brachten aan de dorpen de achtereenvolgende, vijf-wekendurende, evangelische programma's. In bijna twee jaar van voortdurend gebruik en tropisch transport per kano en te voet, moesten slechts twee lampen vervangen worden. Drie dorpen begonnen met de bouw van een kerk en twee andere maakten plannen voor hun eigen kerk.

Guyana heeft negen gebieden en het werk met projectors en vluchtondersteuning zijn slechts in één gebied aanwezig – het Boven-Mazaruni district. Wat denkt u van de behoeften van de grote, onbetreden aangrenzende districten? Dorpshoofden kwamen vragen voor een medisch vliegprogramma en bijbelwerkers. Maar zonder vliegtuig, opgeleide piloten, vliegtuigmonteurs en gezondheidswerkers bleven de oproepen onbeantwoord. Vervuld van droefheid, stelde David vast: “De meeste tijd van mijn leven werkte ik daar waar het openen van nieuw werk moeilijk was en riskant vanwege de godsdienstige intolerantie. Zullen de geopende deuren zich weer spoedig sluiten? God en Vader, verhoor de gebeden van deze dorpelingen, die U willen leren kennen.”

De financiële uitdagingen van de TV-stations duurden veel langer dan die, welke voor het vliegtuig vereist waren. God had duidelijk Zijn kracht getoond door de gelegenheid voor de bouw van een klein TV-station en door het geschenk van een groter tweede station. Daardoor zorgde Hij voor gelegenheden om werk te beginnen in twee nieuwe landen. Zijn voorzienigheid maakte dat er een meer betrouwbaar en doeltreffender tweemotorig vliegtuig voorhanden was om nieuwe gebieden binnen te gaan. Maar met zo velen die God nog niet kennen, wie zou willen komen en helpen? Met absoluut vertrouwen stonden David en zijn vrijwilligers gereed tot samenwerking met de zegeningen waarin God zou voorzien. Ze wisten niet wat te doen, maar hun ogen bleven op Hem gericht.

Al deze ontwikkelingen die duizenden zielen hielpen om Jezus aan te nemen, maakten Satan kwaad en wanhopig. Omdat zijn pogingen om van buitenaf aan te vallen waren mislukt, trachtte hij van binnenuit scheiding te veroorzaken. Iemand met ervaring en

DE ZENDINGSPILOOT

invloed moet zich bedreigd hebben gevoeld door het groeiende succes van dit werk, want op een vergadering stelde deze persoon voor dat de Guyanese Conferentie van de Zevende-dags Adventisten elke relatie met David en Becky en hun projecten zou moeten verbreken.

Iedere crisis is een oproep om voor God op uw knieën te gaan. Dit deden dan ook David en zijn gezin. Unie- en divisiebestuurders kwamen snel tussenbeide, organiseerden een andere vergadering met het doel om een sterke relatie in het werk te herstellen. God, die nog steeds de leiding had, verzachtte de moeilijke punten. De groep hield een bespreking en ze stemden in met concrete plannen voor een betere communicatie en coördinatie met betrekking tot elk project. Er werd een tijd afgesproken om met de nieuw gekozen leiders de in ontwikkeling zijnde projecten in het binnenland te bezoeken. Zo konden ze uit de eerste hand waarnemingen doen en vragen stellen om elke fase van Gods werk te kennen. Door de kracht van de Heilige Geest gingen de ogen open toen de broeders zich realiseerden dat Gods volk nog niet goed genoeg, nog niet warm genoeg, nog niet moedig genoeg of nog niet voldoende vervuld is met een visie voor deze speciale tijd waarin nog kan gewerkt worden.

23. DE LEEUW BRULT

David verliet de Verenigde Staten om evangelische video-banden en professionele apparatuur, die waren gegeven voor het nieuwe TV-station in Georgetown, naar Guyana te brengen. Hij vloog direct voor een winterkoudefront uit en maakte nachtelijke tussenstoppen in Miami, Puerto Rico, Dominica, Grenada en Trinidad terwijl hij via de korte-golf-radio in contact bleef met zijn vader in Illinois. Onderweg bad David voortdurend dat God de Guyanese regering de ingeving mocht geven om zijn organisatie de GAMAS een blijvende werkvergunning te geven zodat de vliegtuigen van de GAMAS zonder beperking in Guyana zouden kunnen opereren.

Bij zijn aankomst hoorde David van Winston James: “God heeft de weg bereid voor de aankomst van het vliegtuig in Guyana. Het departement van de Burgerluchtvaart had de formulieren klaar gemaakt. Veel gebeden blijven opstijgen voor Gods tussenkomst.”

“Als God de weg baant voor het vervullen van een bepaalde taak, en de verzekering geeft van succes, moet het verkoren werktuig alles doen wat mogelijk is om het beloofde resultaat te bereiken. Naarmate het enthousiasme en de volharding waarmee het werk wordt verricht, zal het een succes zijn. God kan voor Zijn volk alleen wonderen doen als ze hun aandeel met onvermoeide ijver verrichten.” (Profeten en koningen, pag.165)

Tijdens Davids afwezigheid in Guyana, was de bedrieglijke vijand van God bijzonder actief geweest. De “vader van de leugen” gebruikt vijandige mensen om het werk van God op elk niveau, waar mogelijk, te ondermijnen.

DE ZENDINGSPILOOT

Allereerst koos Satan iemand uit, die wist hoe hij het karakter van David zwart kon maken. Hij beschuldigde David van oneerlijke praktijken en het onderrichten van ketterse leerstellingen. In de tweede plaats verscheen er een dagbladartikel dat deze beschuldigingen publiceerde. Ten derde bezocht de aanklager de familie Washington, de eigenaars van het TV-station, om hen te trachten te overtuigen om hun ondersteuning van het project terug te trekken vanwege Davids slechte reputatie. Naar de mening van de man verdiende hij dat men hem het station zou geven. God triomfeerde echter, daar de Washingtons nog meer dan ooit overtuigd raakten dat ze hadden gehandeld zoals de Heilige Geest het ingaf.

De vijand was van plan de gerechtelijke procedures met betrekking tot het vliegtuig en het TV-station in de war te schoppen, een verraderlijke manier om Gods werk te hinderen. Maar God, die nog steeds de leiding heeft, heeft Zijn plannen om verder te gaan, ondanks Satan. De kracht van het gebed kennend, vroegen David en zijn familie en vrienden om bijzondere engelen om zijn veiligheid te verzekeren terwijl hij verder ging met Gods werk. Met de zegeningen van de hemel, kon David zijn schema, van drie dagen vliegen in het binnenland van Guyana en een tocht naar de Verenigde Staten in een zakenvliegtuig, aanhouden.

Kwalijke geruchten verspreiden zich snel. Toen David op de luchthaven incheckte, bleef een speciale beambte bij hem, vroeg talloze vragen en doorzocht zijn bagage. Na twee uur van ondervraging, scheen hij erg onder de indruk te zijn van de projecten die God was begonnen in het binnenland onder leiding van David. Sinds die tijd zijn David en de speciale beambte nauwe vrienden geworden.

Hoe bracht God de brullende leeuw tot bedaren? Zoals eerder afgesproken, vloog David de kerkelijke conferentiebestuursleden van Guyana naar elk van de dorpen in het Boven-Mazaruni gebied. Met hun eigen oren hoorden ze de dankbaarheid die werd uitgedrukt door de dorpshoofden van Arau, Kamarang, Phillippi, Kako, Waramadong, Paruima en Kaikan. Ze zagen de volle kerken en hoorden van de levens die werden gered door de GAMAS

DE LEEUW BRULT

omdat de patiënten gratis medische zorg en vervoer kregen. Ze woonden de inwijding bij van diverse kerken en namen deel aan de inwijding van het godsdienstcentrum en bibliotheekgebouw bij het Davis Indiaanse Industriële College te Paruima. Toch nog naar wegen zoekend om Davids naam te bekladden, vroeg er iemand: “Van wie zijn deze kerken en scholen die zijn gebouwd met geschonken gelden?”

Een dorpshef, een man met autoriteit, gaf een wijs antwoord dat een einde maakte aan het gerucht dat David Gates ze in bezit had.

“Wanneer een gebouw, hetzij een kerk of een school, wordt gebouwd voor de indianen, gaat het eigendomsrecht nooit over op diegenen, die hun oprichting financierden. Het behoort aan de indianen. Daarom zijn, volgens de wet van het land, al deze kerken en scholen het eigendom van de Amerikaanse indianen.” De beschuldigingen hielden abrupt op.

De bezoekers zagen de resultaten van de videoprojectors, die naar alle dorpen waren gebracht om NET '95 en NET '98 te vertonen. Ze zagen zelf dat in drie maanden tijd, meer indianen waren gedoopt dan in het gehele jaar daarvoor. Het warme welkom en het enthousiasme van de Amerikaans indiaanse bevolking, die geestelijke groei liet zien, overtuigden hen van Gods leiding en zegeningen. Geen menselijk wezen had zoveel kunnen voltooien. De plaatselijke en overzeese vrijwilligers ontvingen een welverdiende lof voor hun toegewijde dienst.

De conferentiebezoekers hoorden van de dorpshefden en bevolkingsleiders de dringende oproep aan het kabinet om een blijvende werkvergunning te verlenen zodat de GAMAS zonder beperking naar elke uithoek van Guyana zou mogen vliegen. Zo zou het beleid van vrije medische zorg en vervoer in het gehele land ten uitvoer kunnen worden gebracht. Geen wonder dat de woede van Satan fel werd. Hij wist terdege dat het verlenen van de vergunning de deuren zou openen voor de snelle verspreiding van het evangelie in het binnenland van Guyana.

DE ZENDINGSPILOOT

De bezoekers stemden in met David, die besloot met de bede: “We moeten niet aarzelen om voorwaarts te gaan. Tot zover heeft de Heer ons geholpen” (1Sam. 7:12). Indien iets moet worden voltooid voor Gods doeleinden dan moet het op dit gouden moment gedaan worden.”

David dankte God dat Hij nu het gebrul van de leeuw had afgezwakt. Maar hij bracht 1Petrus 5:8 in herinnering. (Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden.) Dat waarschuwde David en de vrijwillige medewerkers dat ze zonder twijfel opnieuw het akelige gebrul van de aanklager zouden horen.

24. **ZOU ER VOOR DE HEER IETS TE MOEILIJK ZIJN?**

Op een sabbatmiddag hadden David en Becky, terwijl ze samen op het balkon van hun huis in Kaikan zaten, de zeldzame gelegenheid om oude herinneringen op te halen.

“Ik voel me zo vredig, hier met jou te zitten en te kijken hoe de rivier voorbij stroomt,” zei Becky en streelde Davids hand. Op sabbat ben ik blij wanneer we hier naar onze kleine kerk in Kaikan kunnen gaan. De gezichten van de mensen glansden toen je bij het zingen op je trompet speelde. God heeft jouw trouwe trompet gebruikt om veel bezoekers naar de vergaderingen te trekken.”

“Ik voel mij gezegend door dit door God gegeven voorrecht om Hem hier te dienen te midden van deze kostbare mensen. Sinds we dit jaar God beloofden, dat we geen enkele gelegenheid voorbij zouden laten gaan om mensen te bereiken voor Christus, heeft Hij beslist onze toewijding op de proef gesteld.”

“Ja, dat heeft Hij. Ik verwonder mij over de plannen van God, dat ze zoveel groter zijn, dan we ooit hebben gedroomd. Iedere dag herinnert Hij ons eraan dat het onze plicht is om voorwaarts te gaan, terwijl het Zijn werk is om de weg te openen. En zie wat Hij heeft gedaan, Becky. Het Davis-Indiaanse-Industriële- College (D.I.I.C) bestaat nu bijna drie jaar, en ook de succesvolle Opleidingsschool voor volwassen bijbelarbeiders. Herinner je je nog de dag dat God de weg opende voor deze opleidingsschool?”

“Vertel me dat nog eens,” zei ze.

“Een vijfendertig jarige moeder van acht kinderen kwam naar me toe en vroeg: ‘Mag ik naar uw opleidingsschool komen?’ Ik was bedroefd omdat ik haar moest zeggen dat we geen plaats voor haar hadden. Maar ze bleef aanhouden: ‘Ik heb altijd gedroomd dat ik

DE ZENDINGSPILOOT

Dr. Scheila Robertson met Ada en Sebastian Edmund.

naar school ging. Nu hebben we er hier een. Laat me, alstublieft, naar school gaan en leren.' Zo gebruikte God haar als een vonk om het idee te laten ontstaan om oudere adventisten uit te nodigen naar een dagschool te gaan voor vrijwillige bijbelarbeiders."

Becky glimlachte: "Maar we hadden geen vakkundige vrijwillige leraar om hen te leiden. Vertel me nog eens hoe God die deur opende."

"De beste Dr. Sheila Robertson, een gepensioneerde arts van ongeveer vijfen-zeventig jaar oud, arriveerde als een vrijwilliger met dit verzoek: 'Neem mij alstublieft mee naar het meest geïsoleerde dorp waar ik God kan dienen.' Ik vloog haar in twintig minuten naar Phillippi, een afstand die te voet vier of vijf dagen zou vergen, en gaf haar de instructie: 'Hier is een kleine radio om elke dag in contact te blijven, of meerdere keren als dat nodig mocht zijn.' Ik liet haar daar achter en ze hield van elke minuut die ze besteedde in het werk van God. Op een dag toen ik naar Phillippi vloog om haar kort te bezoeken, deelde ze mij haar idee mee van het openen van een opleidingsschool voor jonge en volwassen indiaanse bijbelarbeiders. Vooral omdat ze de plaatselijke dialecten spreken van de Akawayo en Arcuna en omdat ze zelf Amerikaanse indianen zijn, hebben ze geen vergunning nodig om de dorpen binnen te gaan. Ik gaf toe, dat ook ik had gedroomd over datzelfde idee, maar niemand had om het programma te leiden." 'Ik hou ervan om in verafgelegen, geïsoleerde plaatsen te werken,' zei ze mij, 'Paruima is een groot dorp van ongeveer zeshonderd mensen. Maar als God mij nodig heeft om ze aan te voeren, zal ik geen nee zeggen.'

"Ik herinner me nog hoe het enthousiasme straalde van de

ZOU ER VOOR DE HEER IETS TE MOEILIK ZIJN?

gezichten van de negen indiaanse bijbelarbeiders toen ze hun diploma kregen. Uitgaande twee aan twee, onder de studiebegeleiding van ervaren conferentie-bijbelarbeiders, zijn zeven van hen reeds begonnen met pionierzendingswerk in onbetreden gebieden. God heeft voorzeker door middel van Dr. Sheila gewerkt.”

“Zonder vrijwilligers zou ons werk hier onmogelijk zijn. Als teamleiders en directeuren, maken ze dat het werk op elk gebied vooruit gaat. Ik ben er zeker van dat God onze gebeden zal verhoren. Voor dit jaar hebben we op z'n minst nog vijftien vrijwilligers nodig voor een lange termijn, voor het merendeel onderwijzers. Maar ook de korte-termijn-vrijwilligers zijn een grote zegen.”

“Ja, David,” zei Becky met een glimlach, “wat een opwinding om de kinderen van de Dakota Adventist Academie te zien aansluiten. Slechts de engelen weten hoe hard ze hebben gewerkt terwijl ze baden en speelden met de kinderen en volwassenen in de dorpen. Ik vraag me af hoeveel vluchten er nodig waren om de helft van de groep met de Cessna 206 van Kaikan naar Arua heen en weer te vliegen.

“De grote groep van de Laurelbrook Academie maakte heel wat vooruitgang bij het bouwen van de nieuwe school te Kimbia aan de Berbice rivier.”

Becky, je had moeten zien hoe de aanwezigheid van predikant Philip Follett, een algemene vice-president van de Generale Conferentie der Zevende-dags Adventisten, de indianen bemoeidigde toen hij voorging in de wijding van de nieuwe studio voor videoproductie aan het Davis Indiaanse Industriële College. Spoedig hopen we te beginnen met het produceren van video's in het dialect voor opvoedkundig en evangelisch gebruik die we dan voor het hele gebied kunnen inzetten. Ik werd opgewonden te zien hoe gelukkig de indianen bleken bij het in de grond steken van de eerste spade voor het nieuwe gebouw voor gezondheidswetenschap D.I.I.C. en bij de inwijding van het TV-station van de gemeenschap te Kamarang. Hoewel het momenteel nog niet uitzendt, is het station klaar en gereed om uit te zenden.”

DE ZENDINGSPILOOT

“Ja, liefste, er zijn geen grenzen aan hetgeen God kan doen. Wanneer ik denk aan die nieuwe bijbelarbeiders zoals Sylvester Robertson en zijn collega, James Edwin, die het dorp Isseneru binnen gingen, verheug ik mij over het feit dat die tweehonderd dorpingen hen hebben geaccepteerd en gewillig luisterden naar het evangelie en de boodschappen van de drie engelen. Sylvester vertelde mij dat hij elke week de Bijbel bestudeert met de plaatselijke priester van de anglicaanse kerk, die veel van de waarheden blijkt te aanvaarden. Sebastian Edmund en Ray Hastings begonnen met het werk in Koopenang, waar dorpingen in hun behoeften voorzagen toen het Woord van God voor hen werd geopend. Doordat er iedere zes maanden een nieuwe groep bijbelarbeiders afstudeert, ontvangen diverse onbetreden dorpen het goede nieuws. Grote dingen zijn geschied sinds God ons de filosofie ingaf dat Hij de financiën kon beheren. Onze enige werving van fondsen zou zijn door gebed tot Hem.”

“Nu David, je weet hoe ik denk over je harde werken, maar ik weet ook dat God de behoefte voorzag dat je deelgenoot werd van het conferentieteam als directeur van ADRA Guyana, niet als een betaalde conferentiemedewerker maar als vrijwilliger. Ik weet zeker dat een deel van het succes van het werk berust op het vertrouwen en de nauwe werkrelatie van de plaatselijke kerkbestuurders. Met je assistent directeur die op het kantoor werkt van ADRA in Georgetown, ben je vrij om je dit jaar aan te sluiten bij de leiders in zes nieuwe landen.”

“Hoe waar is de belofte dat ‘als het werk van God is, Hij Zelf zal voorzien in de middelen ter voltooiing’” (Jezus-de Wens der eeuwen. pag. 305).

Een paar dagen later, toen David naar Georgetown vloog, hoorde hij dat er een Cessna 172 te koop was. Het was het eerste éénmotorige vliegtuig dat te koop werd aangeboden sinds hij naar Guyana was verhuisd. Hij besloot om deze cruciale gelegenheid, om een plaatselijk geregistreerd vliegtuig te bezitten, niet voorbij te laten gaan. Op de luchthaven kwam de directeur van onderhoud naar hem toe rennen en zei: “Als je denkt die Cessna 172 te kun-

ZOU ER VOOR DE HEER IETS TE MOEILIK ZIJN?

nen kopen, dan moet je er snel bij zijn. Twee anderen hebben al contact opgenomen met de eigenaar en met de directeur van het luchttaxibedrijf met het aanbod het te kopen.”

“Bedankt dat je me gewaarschuwd hebt,” riep David terwijl hij over het luchthaventerrein rende. Hij bad hardop: “Heer, laat dat plaatselijk geregistreerde vliegtuig niet aan iemand anders worden verkocht. U weet van de onbereikbare dorpen die reeds zoveel jaren op zo’n vliegtuig wachten.” Terwijl hij rende, voelde hij zich dankbaar dat hij onlangs met een vriend in de Verenigde Staten gesproken had, die hem vertelde een aanzienlijke gift op zijn bankrekening in de Verenigde Staten te zullen storten om te gebruiken als aankoopfonds, als dat nodig was.

Hij belde het luchttaxibedrijf. (CEO)

“Dat is waar, Captain Gates,” bevestigde de man. “Twee anderen hebben een bod op het vliegtuig gedaan. Ik maak voor u een afspraak om 4.00 uur vanmiddag. Wie het eerst komt, het eerst maalt, is mijn beleid.” En de directeur hing op.

David keek op z’n horloge. Hij had dertig minuten om naar de bank te gaan voordat deze dicht ging. Terwijl hij naar buiten rende om een taxi te zoeken, kwamen de woorden in zijn herinnering van de ochtendwijding die hem zijn instructies gaven: “De zaak van God vraagt om mensen die snel kunnen waarnemen en ogenblikkelijk op de juiste tijd met kracht kunnen handelen” (*Gospel Workers*, pag. 133).

Na een kwartier vond hij een taxichauffeur die hem tot halverwege kon brengen. Onderweg bad hij dat een andere taxi hem er op tijd zou brengen. Hij was van plan om bij het kantoor van de CEO aan te komen met de aanbetaling in zijn zak.

Nog tot God sprekend zei hij: “Heer, U hebt mij overal waar ik heb gewerkt gezegend met financiële geloofwaardigheid. Ik ken de baliebedienden bij naam. U weet dat het overmaken van fondsen via buitenlandse banken een langdurig proces kan zijn. Slechts U kunt de baliebediende beïnvloeden om gunstig te reageren wanneer ik probeer deze grote buitenlandse cheque te verzilveren. Bedankt voor deze snelle afhandeling.”

DE ZENDINGSPILOOT

Terwijl hij naar de bankbalie liep, glimlachte een vriendelijke vrouwelijke bediende: “Goede middag mijnheer Gates, wat kan ik voor u doen?”

“Kunt u direct deze persoonlijke cheque voor mij verzilveren? Ik heb een belangrijke afspraak.”

Ze keek er kort naar. “Ik ga de nodige handtekeningen van de administratie halen en ben zo met het geld bij u terug.” Binnen enkele minuten overhandigde ze hem 10.000 dollar in contant geld!

“Van harte bedankt,” zei David, lachend, en haastte zich om een andere taxi te zoeken. Terug op de luchthaven sprak hij rustig met een vriend, de chefpiloot van het luchttaxibedrijf. “Ik kom naar deze afspraak met het handgeld in mijn zak. Ik hoop 5000 dollar lager te bieden dan de vraagprijs.”

Met twee andere geïnteresseerde kopers wist hij echter dat hij geen onderhandelingskeus had om minder te bieden. Onmiddellijk belde de chefpiloot de directeur. “De heer Gates is hier met de aanbating. U weet dat dit vliegtuig waardevol zal zijn voor het medische werk in het binnenland. Veel Amerikaanse indianen leven dankzij zijn medische evacuatiedienst. Ik adviseer u om zijn lagere aanbod te accepteren.”

“Zeg tegen de heer Gates om naar binnen te komen voor een gesprek,” antwoordde de directeur.

David stapte het kantoor binnen. “Meneer, de mensen in het binnenland van Guyana hebben behoefte aan een ander vliegtuig om in hun noden te voorzien. Hier is de aanbating voor de Cessna 172.” David legde het geld op de balie en vervolgde: “Ik was van plan om een bod te doen dat 5000 dollar lager ligt dan de vraagprijs, maar met twee anderen die in het vliegtuig zijn geïnteresseerd, weet ik dat...”

“Ik accepteer uw aanbod meneer Gates,” onderbrak de directeur, “Ik geef direct bevel om de verkoopakte in orde te laten maken. U kunt morgen het resterende geld aan mij overmaken. Ik feliciteer u met uw vlotte actie. Indien u tot morgen had gewacht, zou u waarschijnlijk het vliegtuig niet gekregen hebben.”

ZOU ER VOOR DE HEER IETS TE MOEILIK ZIJN?

De directeur stak zijn hand uit en greep die van David. “Dank u zeer hartelijk, meneer,” zei David, “Ik verzeker u dat ik werk onder de leiding van mijn hemelse Vader, die in werkelijkheid de leiding heeft over GAMAS.” David glimlachte om zijn waardering.

De directeur antwoordde: “Ik ben bijzonder geïnteresseerd in het werk dat u de laatste vier jaar in Guyana hebt gedaan. U bent snel in het benutten van gelegenheden als ze zich voordoen tot voordeel van de indianen. Ik ben ervan overtuigd dat deze verkoop zeker de beste keuze is voor het welzijn van Guyana. Zolang u de inwoners van Guyana helpt, zelfs als het Amerikaanse indianen zijn, sta ik aan uw kant.”

Terwijl David het kantoor van de CEO verliet, stopte hij op een afgelegen plek om de gehele situatie met zijn Goddelijke Financier te bespreken: “God, U weet dat de aanbataling zowel als de rest van de fondsen een 100% financiering vereisen, iets waarmee ik mij niet op m’n gemak voel. Daarom vroeg ik mijn beste vriend om de fondsen voor de aankoop van het vliegtuig gedurende negentig dagen te lenen. Ik weet dat ik nooit die betaling kan doen zonder Goddelijke interventie. Maar ik geloof dat het mijn plicht is om voorwaarts te gaan. Omdat dit vliegtuig van vitaal belang is voor de vooruitgang van Uw werk, kan ik mij gerust neerleggen bij Uw liefhebbend leiderschap en U de financiering toevertrouwen. Dank u wel voor het openen van een deur en voor het voorrecht dat U me geeft om een partner van U te zijn in dit kleine deel van Uw grote universum.”

De volgende morgen begon David aan een zwaar vliegschema van een week met de nieuwe Cessna 172. Hij bracht brandstof en voorraden naar de student- zendelingen. Hij bracht de vrijwillige indiaanse bijbelarbeiders naar hun dorpen om met hun evangeliewerk te beginnen. De Cessna 172 vervoerde diverse zieke mensen naar het ziekenhuis en bracht ook het lichaam van een vrouw, die in Georgetown was overleden, naar haar geboortedorp Kamarang om daar te worden begraven.

Vrede en blijdschap stroomden door zijn geest terwijl hij over

DE ZENDINGSPILOOT

deze uitgestrekte oerwouden vloog. Getroost door de woorden van zijn bijbelstudies, vervulde God hem met moed.

“U zult obstakels en moeilijkheden moeten weerstaan bij iedere wending, en u moet met een vast doel besluiten om ze te overwinnen of ze zullen u overwinnen. En als er iets wordt bereikt voor het doel, dient het gedaan te worden op het gouden moment. De geringste afwijking van het gewicht op de weegschaal dient te worden gezien en moet direct de zaak beslissen” (*Gospel Workers*, pag. 133,134).

Hij had zeker gehandeld in overeenstemming met deze instructie, nu wachtte hij in gespannen verwachting op de reactie van God. David wist dat lange vertragingen de engelen vermoeien. God zou beslist niet lang op zich laten wachten.

In minder dan tien dagen, ontving hij bericht van een gever dat voldoende fondsen waren overgemaakt om de lening terug te betalen en om een extra deposito te vormen voor een nieuw vliegtuig voor Venezuela.

Waarom werd Venezuela gekozen? Jonge Christenen waren in actie gekomen met het verdelen van ADRA hulpgoederen vanwege de rampzalige modderstromen in 1999 in Caracas, die tienduizenden mensen het leven kostte. Regeringsambtenaren hadden de eerlijkheid en de zorg waargenomen van deze christenjongeren. Nu waren deuren geopend en gemeenschappen in nood vroegen om hulp van de Zevende-dags Adventisten.

Kerkleiders uit Venezuela zonden een bericht naar David: “Komt u, alstublieft, met ons mee naar een vergadering met dertig dorpschoude. We willen de mogelijkheden bespreken hoe hun geïsoleerde gemeenschappen te bereiken met medische zorg. De indianen hebben hun zegeningen die ze ontvingen door de GAMAS gedeeld met hun vrienden aan de andere zijde van de rivier. Deze inheemse leiders hebben ons hier in Venezuela gevraagd om een soortgelijke dienst op te zetten onder hun volk. Met zulk een grote ondersteuning voor het project van deze dorpschoude, hebben wij uw hulp en raad nodig.”

“Ik ben blij om u te helpen zoveel als ik kan,” antwoordde

ZOU ER VOOR DE HEER IETS TE MOEILIK ZIJN?

David. “Als God een andere deur opent om de indianen te bereiken, moeten we onder Zijn leiding voorwaarts gaan.”

David kwam samen met de ADRA directeuren voor Canada, de Inter- Amerikaanse Divisie en de Caribische-Unie en gaf hun advies bij de voorbereiding voor de aankoop van een vliegtuig voor Venezuela. Hij benadrukte ook de behoefte aan vrijwillige leiders. Gedurende alle onderhandelingen dacht hij: *Hoe mooi van God om het kleine Guyana te gebruiken om zijn grotere buurman Venezuela te helpen.*

Toen hij naar Guyana terugkeerde, bruisend van vreugde, verlangde hij ernaar dit alles met Becky te delen. Hij nam de kortegolf-radio en nam contact met haar op. “God Zelf heeft de zorg voor het eeuwige welzijn van zowel Guyana als Venezuela in de hand genomen. Ik wilde dat jij daar ook was geweest om te ervaren met welk enthousiasme de adventistische unie in Nicaragua zich voor deze vrijwillige dienst heeft ingezet. De Unie werkt nu een plan uit waarbij alle afgestudeerden van de universiteit worden uitgenodigd om het eerste jaar, na hun graduatie, als vrijwilliger te werken in de zendingsdienst van de kerk. Wat zou er gebeuren als dit idee wereldwijd zou doordringen tot al onze universiteiten?”

“Luister hiernaar, liefste,” antwoordde Becky: “Niets zegt het duidelijker dan de woorden van Mozes: *‘God is geen man dat Hij liegen zou; of een mensenkind, dat Hij berouw zou hebben. Zou Hij zeggen en niet doen, of spreken en niet volbrengen?’ (Num.23:19).*

25. GOD DOET HET OPNIEUW

Het jaar 2001 bracht zulke nieuwe uitdagingen dat sommigen het enorme problemen zouden noemen. De vrijwilligers in Guyana hadden de gewoonte zich tot God te wenden, want ze wisten dat Zijn oplossingen wonderbaarlijk zouden zijn. Zij geloofden dat God elk facet van Zijn werk onder controle heeft met de belofte “om je een toekomst en hoop te geven” (Jeremia 29:11).

De eerste uitdaging kwam toen Dan Peek alleen worstelde met de enorme technische problemen om een zender te bouwen die het station op volle sterkte kon laten werken. Hij was ook bezig met radioverbindingen en het beheer van een station. Hoewel Dan niet klaagde, begon David te bidden voor een jonge Caribische vakman, die voor het beheer van het station kon zorgen. Dat zou het plaatselijke karakter van het bestuur versterken en Dan vrij maken om zich op technische behoeften te richten.

Gods reactie kwam spoedig. Esther Cedeno, een vroegere student van David aan het Caribische-Unie-College in Trinidad reageerde. In het bezit van een diploma zakelijk beheer van de Andrews Universiteit, had ze reeds ongeveer een jaar als zending-onderwijzeres gediend in het dorp Arau, alvorens naar huis, in Trinidad, terug te keren. Zich bewust van de nood in Georgetown, vertelde ze David dat ze duidelijk gezien had dat God haar terug leidde om als beheerster te dienen. Haar tact en vakbekwaamheid bracht haar het respect en de ondersteuning van het gehele team. Esther ontving ondersteuning in het beheer van Jacqui en Peter Adams, die de leiders waren van het TV project in Trinidad en Tobago. Altijd bereid om te helpen, maakte Jacqui

GOD DOET HET OPNIEUW

diverse reizen naar Guyana en verleende tijdelijk bestuur wanneer Esther afwezig was. Opnieuw had God het gebed beantwoord.

Noch David noch Dan wisten dat God een vrijwilliger bij de hand had om een nieuwe crisis op te lossen aan de Davis Indiaanse Industriële School (D.I.I.C.) in Pamaira. Op een vrijdagmorgen zette David een gepensioneerde predikant en zijn vrouw, die bibliothecaresse was, af op de landingsbaan. Deze oudere vrijwilligers waren gekomen om de eerste bibliotheek van het D.I.I.C. te organiseren en ook om de bijbelarbeiders les te geven en een gebedsweek te leiden. Op vrijdagmiddag, kort voor zonsondergang, ontdekte iemand dat de bron, die sinds 1950 het gebied van Rain

David Hosick legt waterleiding aan voor alle schoolgebouwen.

Mountain van water voorzag, was opgehouden met stromen. Voor koken, drinken en baden zou rivierwater moeten worden gebruikt.

Maar God had dit probleem voorzien. Hij zette David Hosick, een vrijwillige ADRA ingenieur uit Ontario, Canada, ertoe aan om van januari tot maart 2001 zijn vakbekwaamheid aan te bieden aan D.I.I.C.. Zondagmorgen vroeg, nadat het water had opgehouden te stromen, klom Hosick ongeveer een kilometer langs een steil pad omhoog naar een grote rots, de oorsprong van de bron. Hij ontdekte dat modder en afval de voorraadtank hadden gevuld en de waterpijp hadden verstopt die langs de berg naar de school liep. Met behulp van studenten werd de opvangtank schoongemaakt en opgetild. Een plek, ongeveer zestig centimeter lager, werd afgegraven en daar werd de tank op geplaatst. Toen bouwden ze een stuw-

DE ZENDINGSPILOOT

dam van beton. Om te verhinderen dat het water stil zou blijven staan, plaatste hij de overstroompijp zodanig dat de tank altijd ongeveer veertig centimeter water zou bevatten.

Hosick realiseerde zich dat in droge jaren de bron niet genoeg zou zijn voor een groeiende school. Een oude dorpeling vertelde hem: "Ik kan u naar een bron brengen, ongeveer 120 meter hoger dan deze bron, met een kleine waterval, die onder een hoge rots vandaan komt."

Opgewonden door de mogelijkheden droegen Hosick en de studenten cement de berg op en bouwden een betonnen opvangbak onder de waterval. Ze bedekten het waterbekken met metalen platen om afval en kleine dieren erbuiten te houden en bevestigden er een ongeveer tien centimeter dikke zwarte plasticpijp aan. Door dicht struikgewas te verwijderen konden ze de pijp ongeveer vijftien meter recht naar beneden laten lopen in de oorspronkelijke bron. Nu stroomde water uit twee bronnen door een vijf centimeter dikke pijp naar een tank van ongeveer 5000 liter, die aan de voet van de berg stond. In de geschiedenis van de school was deze tank nog nooit eerder vol geweest, maar nu, met de toename en druk was hij in ongeveer vijf uur gevuld en stroomde over. De studenten groeven greppels om het overstromende water naar de schooltuinen te leiden. Met de toegenomen wateraanvoer, zou elk gebouw op het terrein zuiver water hebben. Jezus, het Water des Levens zorgde overvloedig voor Zijn kinderen.

God lovend voor deze wonderbaarlijke gaven uit de hemel, moest David zijn aandacht besteden aan een ander, zeer belangrijk document. Gedurende de eerste twee jaar had hij met de vliegtuigen van de GAMAS gevlogen met tijdelijke vergunningen. Toen kwam het ultimatum: "Geen tijdelijke vergunningen meer. Uw vliegtuigen moeten aan de grond blijven totdat de regering u een permanente vergunning verleent." De enige manier waarop David het binnenland in kon vliegen was om een Cessna 206 te huren tegen 250 dollar per uur of een tweemotorige Islander voor 350 dollar per uur. Elke bevoorradingsvlucht zou tussen de 850 dollar en 1200 dollar kosten.

GOD DOET HET OPNIEUW

Zijn bezorgdheid delend met zijn goede vriend Winston James, verklaarde David: “GAMAS heeft hoognodig behoefte aan een vergunning van de Guyanese regering om officieel een permanent vliegprogramma in het land te mogen uitvoeren.”

“Je weet dat de recente bezoeken door de minister-president aan Paruima en door de president aan Kamarang, ons gebruik van een vergunning onder de aandacht hebben gebracht,” antwoordde Winston. “Had je geen verzoek ingediend voor een afspraak met president Jagdeo?”

“Ja, dat hebben we. Samen met het conferentiebestuur, hebben we hem, op maandag 2 oktober 2000 om 4.00 uur in de middag, ontmoet. We hadden een meesterlijk plan voorbereid om de hemel met onze smeekbeden ‘te bestormen’. Elke kerk in het gehele gebied beloofde om speciale bid- en vastenstunden te houden. Om 4.00 uur in de middag luidden de klokken, zodat elke dorpeling kon stoppen met wat hij of zij aan het doen was om te bidden voor de aanwezigheid van God tijdens die afspraak.”

“Geweldig!” antwoordde Winston. “We weten *dat de Allerhoogste macht heeft over het koningschap der mensen en dat geeft aan wie Hij wil*” (Dan.4:14).

God verhoorde deze gebeden. Vertel me over het gesprek.”

“We maakten een volledig geschreven rapport in kleurdruk over de laatste vier jaar om aan president Jagdeo en zijn invloedrijke hoofd van het personeel, Dr. Loncheon, te presenteren. We gaven een mooie copie van de geschiedenis van Ben Carson, Gifted Hands, aan de vrouw van de president, die nauw met ons samenwerkt in de medische zorg voor kinderen in het binnenland. Ook de kerken in Georgetown baden om Gods aanwezigheid en kracht. Al onze ogen waren op onze Heer gericht. Tijdens het gesprek voelden we duidelijk Gods aanwezigheid, want Zijn Geest hielp ons om elke vraag te beantwoorden. Nadat de president het rapport had bekeken, verklaarde hij: “Ik ben ervan overtuigd dat deze dienst van groot voordeel is voor de vele geïsoleerde dorpen in het binnenland. We zullen onmiddellijk beginnen met het proces ter goedkeuring voor de GAMAS om een werkvergunning te

DE ZENDINGSPILOOT

ontvangen om haar medisch vliegprogramma in het gehele land te mogen uitvoeren.

“Na dit gesprek, voelden we waarlijk dat ‘Hij die u roept is getrouw en Hij zal het ook doen.’ (1Tess. 5:24)”

“Maar David, ”onderbrak Winston, “dat interview was toch in oktober, onze beide vliegtuigen staan nog steeds aan de grond. Wat is er gebeurd?”

“Satan heeft al zijn bedrieglijke methoden uit de kast gehaald om alles wat de president verklaarde tegen te werken of te vertragen. De bureaucratie, die samenwerkte met Satans plannen, vereiste de toestemming van talrijke regeringsinstanties en ministeries. Ze zeiden dat ze eerst de toestemming moesten hebben van de militaire instanties. Omdat we vele malen met de militairen, tot hun voordeel, hebben samengewerkt, werd dat zonder veel uitstel goedgekeurd. Er kwam bericht van het ministerie dat we binnen korte tijd de vergunning zouden krijgen.

“In de tweede plaats had iemand geklaagd dat de bewoordingen op de verkoopacte van de Cessna 172 een verklaring behoefden. We gingen direct aan de slag en hadden alles binnen vierentwintig uur veranderd om hen tevreden te stellen. Maar weken gingen voorbij. Er was nog steeds vertraging, dus belden we opnieuw.

“Het derde bezwaar was: ‘U moet de ondersteunende relatie verklaren van de GAMAS tot de Kerk der Zevende-dags Adventisten’. We herinnerden hen eraan dat dit document geschreven en in hun bezit was. Na nog meer vertraging, vonden ze het en schenen tevredengesteld.”

“Kom over twee dagen terug en uw vergunning zal klaar zijn,” beloofden ze. Maar we wachtten, niet wetend welke vertragingstactiek Satan deze maal zou gebruiken. Het laatste bericht dat we ontvingen was dat het papierwerk volledig was en het complete pak naar het kabinet zou gaan ter goedkeuring. Het oponthoud is nu dat de Cessna 172 opnieuw moet worden geregistreerd, een nieuw certificaat op naam van de GAMAS moet worden uitgegeven en

GOD DOET HET OPNIEUW

een nieuw certificaat van luchtwaardigheid. Alle dank aan God, we zien een langzame maar gestadige vooruitgang.”

Met nationale verkiezingen op komst, omstreeks midden maart, wist David dat de tijd kort was. Honderden dorpelingen vastten en baden. Door het verlopen van de tijdelijke werkvergunning, stond het kleine rode vliegtuig nog steeds aan de grond, wachtend op de uiteindelijke goedkeuring.

Met nog maar elf dagen vóór de verkiezingen, begon David te wanhopen. Maar toen sprak God tot hem in zijn morgenwijding uit Matth. 14:24,25. *“Maar het schip was nu midden op zee, heen en weer geworpen door de golven: want ze hadden de wind tegen. En in de vierde nacht-wake kwam Jezus naar hen toe, over de zee lopend”*. Vrede vervulde Davids hart. Hij was ervan overtuigd dat God hem zei dat de vergunning op het laatst mogelijke moment zou worden gegeven.

Op donderdagmorgen, 8 maart 2001, verwelkomde de directeur van de Burgerluchtvaart (DCA) David met een glimlach. “Het kabinet heeft de GAMAS volledige goedkeuring gegeven om in Guyana te opereren. Uw geduld en volharding tijdens de laatste vijf jaren hebben vruchten afgeworpen. Hier is uw vergunning om overal in Guyana te vliegen.”

De volgende sabbat vloog David in het kleine rode vliegtuig en landde op de landingsbaan van Pamaira en daarna van Kaikan. Jubelende dorpskinderen en volwassenen vormden een kring om de Cessna 172 voor een dankdienst met gebed en zang. Barstensvol vreugde, betuigde David zijn dank aan zijn biddende vrienden, de Davis-indianen.

“Hoewel het zelfs scheen dat we worstelden met schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden, ging u door met God te smeken, grote dingen verwachtend door geloof in Zijn beloften. Ik ben er zeker van dat we God een genoeg deden toen we Hem de hoogste eisen stelden om Zijn naam te mogen verheerlijken. Gedurende meer dan vijf maanden verhinderde Satan onze hulpvluchten. Toch weten we dat God nog steeds de leiding heeft in menselijke zaken. Hoewel we het lange uitstel nu niet kunnen begrijpen, prijzen we God dat tijdens het lange wachten, Hij ons

DE ZENDINGSPILOOT

genade gaf om onze ogen op Hem gericht te houden.”

Gedurende de drie volgende dagen, voordat het gezin Gates op reis zou gaan naar de Verenigde Staten, hield David het vliegtuig voortdurend in de lucht. Hij vloog voorraden naar vrijwilligers, nam patiënten mee, vervoerde bezoekers, bracht medicijnen en versnelde de bouw door aflevering van nieuwe kettingzagen en brandstof voor de gebieden 7 en 8 in Guyana. Gevoelig voor de grote nood voor pastorale ondersteuning, trad een conferentiepredikant als vrijwilliger op om gedurende twee dagen via GAMAS naar het binnenland te gaan. Tussen Paruima en Kaikan wijdde hij ouderlingen in en sloot acht huwelijken. Vier verschillende doopplechtigheden moesten worden gepland omdat vijftientig mensen, die hoorden dat er een predikant in het district was, naar Kaikan liepen met het verzoek om te worden gedoopt. De kerkliden verheugden zich omdat de vliegtuigen van de GAMAS door konden gaan met het brengen van hoop, blijdschap en zegeningen naar het binnenland.

Enige tijd later trok Dan Peek David naar de kant om enkele technische zaken te bespreken die nieuwe complicaties lieten zien.

“Toen de heer en mevrouw Washington ons Kanaal 2 gaven, was één van hun verzoeken dat we het station op volle kracht zouden brengen. De versterker van de zender is gebouwd, maar hij werkt niet naar behoren. Eerlijk gezegd, ik kan het probleem niet vinden. Als we geen kans zien dat die van ons het doet, moeten we overwegen er een te kopen voor 30.000 dollar.”

Orville en Odil, Andrew en Kristena Donesky met Gary Roberts.

GOD DOET HET OPNIEUW

Plotseling herinnerde Dan zich een vriend die erg goed was in uitzendelektronica en hij besloot om contact met hem op te nemen. Hij kwam voor een paar weken en werkte hard aan de installatie. Het leek erop dat het station heel gauw op volle sterkte zou werken. De vriend ondernam een reis naar de Verenigde Staten voor onderdelen en keerde terug om het werk af te maken. Na het testen van de veranderde versterker, gaf hij David een lijst van noodzakelijkheden, met inbegrip van het advies om een nieuwe zender te kopen.

Ze waren terug waar ze begonnen waren.

Achttien maanden na de overname van het station, zonden ze nog steeds uit op een laag vermogen. Op dat ogenblik besloot Dan met zijn gezin terug te keren naar huis, in de Verenigde Staten, waar hij hoopte wat meer te leren over aanvullende techniek en meer ervaring te krijgen in zendtechniek. De verwachtingen waren hoog gespannen en de geloofwaardigheid laag. De crisis vereiste een goddelijke oplossing.

Eerst persoonlijk, daarna als een groep, deelde David zijn bezorgdheid met de raadsleden van het station. "Ik heb geen bezwaar om God te vragen om voor wonderbaarlijke hulpbronnen te zorgen om een nieuwe zender te kopen. Ik ben er echter van overtuigd dat we, terwijl we ons hebben gericht op de technische kant van het uitzenden, we tekort zijn geschoten ten opzichte van God op sommige terreinen van onze programmering."

"Alles wat we uitzenden moet tot eer zijn van Christus en onze duidelijke identiteit weerkaatsen." Plechtig knielde de raad neer om deze zwakheid te bekennen en om Gods bijzondere zegen te vragen voor de richtingsverandering.

Met dit genomen besluit, mobiliseerden de beide zijden van het grote conflict zich onmiddellijk voor actie. Tijdens de volgende twee dagen, toen David in het buitenland was, trachtten buitenstaanders de controle over het station aan de raad te ontworstelen. Door financiële informatie van binnenuit te gebruiken, betoogden deze individuen dat slechts een overname voldoende fondsen zou opleveren om de benodigde dure, nieuwe zender te kopen. Door

DE ZENDINGSPILOOT

blijkbare toevalligheden was David in staat om elke crisis een stap vóór te blijven.

Met een hart vervuld van blijdschap bij het zien van Gods leidende hand, en met vrede over de richting die het bestuur had ingeslagen, vroeg David de Heer in vertrouwen om de fondsen voor de aankoop van de zo dringend nodige zender. Binnen vierentwintig uur, nam een ten dele gepensioneerd paar contact met David op en boden hun pensioenfondsen aan om de apparatuur te kopen. Gods belofte bleef klinken in Davids oren: “*Het zal geschieden dat Ik antwoorden zal voordat ze roepen; terwijl ze nog spreken zal Ik verhoren.*” (Jes.65:24).

Snel keerde David naar Guyana terug en begon zelf toezicht te houden over de dagelijkse gang van zaken in het station. De nieuwe zender, waarin God had voorzien hielp mee om het vertrouwen en de geloofwaardigheid van de opdracht van het station te herstellen. Met de hulp van de heer Washington werden technici gecontracteerd om nieuwe satellietverbindingen te installeren naar 3ABN (Three Angels Broadcasting Network) en AGCN (Adventist Global Communication Network), spoedig met inbegrip van SafeTV. In harmonie met de evangelische missie van het TV-station, begon David met de opleiding van een team van bijbelarbeiders om literatuur en Bijbels te verspreiden die door het station werden aangeboden. Bij TV2 stonden de zaken weer op de rails.

Enkele maanden daarvoor had David aan Becky gevraagd: “Heb je eraan gedacht dat toen we onze permanente vergunning kregen om met GAMAS te werken, we voor een andere uitdaging kwamen te staan? Met Gods toegevoegde zegeningen komen toegevoegde verantwoordelijkheden. Ik ben nu al te veel bezet. Zonder piloten en andere volwassen mensen met leiderschapskwaliteiten, die ervoor kiezen om zichzelf voor een lange tijd in te zetten, zal de vooruitgang in het binnenland van Guyana lamgelegd worden.”

“Je hebt gelijk, David, maar denk aan de vrijwilligers die God gestuurd heeft. Wat zou je gedaan hebben zonder Dan Peek en

GOD DOET HET OPNIEUW

zijn gezin, die in Georgetown als vrijwilligers alle technische TV-zaken hebben afgehandeld; en de trouwe Dr. Sheila, die de leiding heeft aan de D.I.C. in Paruima?”

David onderbrak haar: “Vergeet niet het uitstekend werk van de plaatselijke vrijwilligers die les geven in de dorpscholen. D.I.C. zou niet verder kunnen gaan zonder de student-zendelingen van de Southern Adventist University in Tennessee, die in alle klassen lesgeven. Vrijwilligers uit andere landen voegden zich bij hen, uit Canada, Duitsland, Frankrijk, Slovaĳie, Trinidad en Tobago, Bolivia en de staat Oregon, een totaal van veertien vrijwilligers voor het schooljaar. Wat een geweldige toewijding hebben ze laten zien! We hebben ook een groot team van vliegtuigmecaniciens in Georgetown. Maar nu hebben we toegewijde oerwoudpiloten nodig, die bereid zijn om de gemakken op te offeren van tijd, huis, gezin en land om zich aan te sluiten bij het GAMAS team.”

“Ik ga mijn probleem voorleggen aan de Heer. Ik zal Hem vragen om vrijwilligers uit te kiezen, die Hem toe zullen staan om van moeilijkheden uitdagingen te maken en van vertragingen een tijd om vertrouwen en geduld te ontwikkelen. Hij zal mensen aanzetten om zichzelf aan God te onderwerpen, zodat zij, zelfs in hun falen, door Gods kracht, overwinnaars worden tot Zijn eer.” En Becky nam haar Bijbel en ging naar haar slaapkamer.

Even later rende ze de trap af, sloeg haar armen om David heen en riep uit: “God gaf me het antwoord. Herinner je je hoe Mozes zich voelde met te veel van het leidinggevende werk, en God hem zei om zeventig mannen te verzamelen? God zei: *‘Ik zal een deel van de geest die op u is, nemen en op hen leggen, opdat zij met u de last van het volk dragen, en gij die niet alleen behoeft te dragen’* (Num. 11:17). Ik ben ervan verzekerd dat God op dit moment toegewijde piloten gereed maakt, die naar voren zullen komen en als vrijwilliger mee zullen werken in het zware vliegschema.”

Bemoedigd door het vertrouwen van Becky, knielden ze neer en legden hun last voor de Heer.

Enkele weken later gingen David en Becky op weg naar de Southern Adventist University, waar David op het rooster stond

DE ZENDINGSPILLOOT

om te spreken op een weekend voor oud-studenten. Wat hij niet wist was dat de universiteit hem zojuist ook had verkozen tot 'student van het jaar'. Als hoofdspreker in de kerk van het college, merkte David op dat de zaal ook vol was met mensen van middelbare leeftijd en gepensioneerden. Er waren geen lege stoelen. Ergens in de menigte, voelden twee piloten, Orville Donesky en Gary Roberts zich aangesproken door wat ze David in zijn preek hoorden zeggen.

Gary was opgevoed in een medisch zendelingengezin dat vertrouwd was met vliegtuigen. Nu was hij een gediplomeerd verpleger, een professioneel piloot en mecanicien, die God had gebeden om hem in contact te brengen met een zendingsvliegprogramma dat op medisch werk was gericht. De Heilige Geest sprak tot zijn geest, GAMAS is het antwoord op uw zoektocht. Hij had verkeer met een meisje dat ook een gediplomeerd verpleegster was. Hij deelde haar mee dat hij zich geroepen voelde om als pionier naar een nog onontgonnen gebied te gaan in het binnenland van Guyana.

David had dertien jaar eerder in Mexico gevlogen met de broer van Orville Donesky, Conroy. Orville en zijn vrouw Odil, met hun kinderen, de zeven jaar oude Andrew en Kristena van drie jaar, voelden ook dat Gods Geest hen aanmoedigde om zich aan te sluiten bij het vliegwerk in Guyana. Dit zou betekenen dat ze hun leuke huis moesten verkopen en Orville zijn lucratieve baan als mechanisch ingenieur aan de McKee Baking Company in Collegedale, Tennessee, moest opgeven. Hoewel bevreesd om zulk een drastische verandering van levensstijl te wagen, gingen ze toch in geloof voorwaarts.

Zowel Gary als Orville, samen met het gezin van Orville, voelden zo'n sterke overtuiging dat ze zelf hun verblijf in Guyana betaalden gedurende de grootste helft van februari 2001 om daar met David te vliegen. Ze accepteerden een uitnodiging van Clyde Peters op de luchthaven in Pucallpa, Peru, voor een intensieve trainingscursus om in het oerwoud te overleven. Orville en Gary vlogen om de beurt met de tweemotorige Comanche op een nacht-

GOD DOET HET OPNIEUW

vlucht over Brazilië. Ze landden in Brazilië om enkele uren te rusten en opnieuw te tanken. Toen ze die avond in Pucallpa, Peru, aankwamen, hadden ze geen idee hoe God een andere deur zou openen voor het vliegzendingswerk in Guyana.

De piloot van het Peruproject, Alberto Marin, ontmoette hen en zei: “Kom en bekijk de ‘J. J. Aiken’, ons eerste Cessna 182 oerwoudvliegtuig. Het is omgebouwd na schade aan de aandrijving en zal sterker zijn dan na aankoop. We vliegen nu met een tweede vliegtuig en bidden om een geïnteresseerde koper die de ‘J. J. Aiken’ tot Gods eer zal gebruiken,”

Orville fluisterde tegen David: “Hij kan toch niet weten dat Odil en ik zoeken naar een Cessna 182 om die voor Guyana te kopen?” David schudde zijn hoofd. “Hij zou het op geen enkele manier kunnen weten,” fluisterde hij terug. “Zou God iets bijzonders op het oog hebben?”

Binnen enkele dagen was de prijs beklonken en de verkoop goedgekeurd en alle partijen waren opgewonden dat het vliegtuig Gods werk in Guyana zou voortzetten. De helft van de fondsen werd betaald, de tweede helft binnen enkele maanden na de aflevering van het vliegtuig.

Orville en Gary besloten om zich in de zomer van 2001 aan te sluiten bij het GAMAS-team van vrijwilligers. David en Becky spraken met hen juist voordat ze aan boord gingen van het vliegtuig om naar de Verenigde Staten terug te keren. Orville, met zijn arm om Odil, stortte zijn hart uit. “We kunnen niet twijfelen aan Gods belofte in Jesaja 30:21, *‘en wanneer gij rechts of wanneer gij links zoudt willen gaan, zullen uw oren achter u het woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop.’* De vrede van God vervulde onze geest toen we werden herinnerd aan Gods belofte om in al onze noden te voorzien. Met knikkende knieën hebben we plannen gemaakt om een eenvoudig huis te bouwen aan de oever van de Kamarang rivier, dicht bij het D.I.I.C. in Pamuira, in het vertrouwen dat God ons zal leiden. We zijn bevoorrecht om deel te mogen uitmaken van het vliegprogramma en te helpen om de verantwoordelijkheid van het bestuur van het D.I.I.C. te mogen delen. Spoedig zal iedereen

DE ZENDINGSPILOOT

voor alles totaal op God moeten vertrouwen. Wij hebben ervoor gekozen dit vertrouwen nu reeds te leren en we zijn vervuld met blijdschap voor de gelegenheden die God ons reeds heeft geschonken.”

Gary knikte instemmend. “Mijn bezoek aan Guyana heeft mijn overtuiging bevestigd dat God mij heeft geroepen om Zijn snel groeiende werk in Guyana te ondersteunen. Ook ik heb mijn besluit genomen. Orville zal gaan vliegen met de nieuwe Cessna 182 om het gevestigde werk in de regio 7 te ondersteunen, terwijl ik de huidige Cessna 172 met een nieuwe STOL uitrusting zal vliegen om te beginnen met het werk in Regio 8. Beiden zijn we ervan overtuigd dat God in al onze noden zal voorzien.

“Terzelfdertijd zijn we loyaal aan de kerk van God en Zijn boodschap, tesamen werkend met de broeders en zusters. Ik verheug me over de mogelijkheid om mij bij Gods volk aan te sluiten, met hen samen te werken om zodoende bijdrage te geven aan het redden van kostbare indianen die nu niets weten van Gods kracht en genade.”

Spoedig daarna ontving David een bericht van Warren McDaniël II, die de groep had begeleid van de Laurelbrook Academie in de nieuwe school in Kimbia aan de Berbice rivier. Warren en zijn vrouw, Jodi, samen met hun negenjarige dochter, Taylor, en hun zesjarige zoon, Warren III, hadden het besluit genomen om de leiding op zich te nemen van de nieuwe school, de Berbice Adventist Academy, in Kimbia.

David drukte de hand van Becky en fluisterde: “Wat me zo heeft bemoedigd is dat ik getuige was van het feit dat Orville Donesky en Warren McDaniël beiden hun rug toekeerden naar zeer lucratieve banen, hoge posities in grote bedrijven, ten einde God als vrijwilligers te volgen, tesamen met hun gezinnen, in het onbekende. Een volledige professionele vrijwilliger in de zending te worden is zoiets als op een brandstapel te worden gezet. Gefascineerd door een radicale offerande, komen mensen kijken. Als ze dat doen dan kunnen ze Gods blijdschap geschreven zien

GOD DOET HET OPNIEUW

op de gezichten van de 'slachtoffers' en besmet worden met het verlangen om hetzelfde te ervaren."

Becky kon van blijdschap niets zeggen en ze veegde de tranen weg die langs haar wangen liepen.

David vervolgde: "Met een goed team in Guyana, ben ik ook in staat mijn aandacht te besteden aan de groeiende behoeften van het 'Caribbean Family Network' op de eilanden. Oh, ik vergat je te zeggen dat onze goede vriend en langdurige kerkelijke medewerker uit St.Lucia, Gilbert Jn-Francois, zich bij ons CFN team heeft gevoegd als secretaris van de corporatie. God heeft Zijn belofte aan ons gehouden. Hij voorzag in de hoognodige behoeften. Wij zijn slechts instrumenten in Gods handen, gewillige vrijwilligers in dienst van de Meester, erop vertrouwend dat God ons allen tot een zegen maakt."

Eerbiedig zijn hoofd buigend, bad David hardop: "Alstublieft, dierbare Vader, onze ogen zijn op U gericht. Slechts U, daar U alleen, de harten en motieven kan lezen, kan voortgaan met het aanmoedigen van toegewijde werkers om als vrijwilliger te werken. U kent de harten die de gemakken van dit leven willen opofferen, ja, zelfs het leven zelf, om naar 'plaatsen te gaan, waar zelfs de naam van Christus nog niet wordt gehoord' (Rom.15:20). Ik verblijd mij over de wonderen van genade met vliegtuigen, TV-stations, scholen en medisch evangeliewerk. Deze Amerikaanse indianen zijn Uw kinderen, evenals zovele miljoenen die in de stad door de TV worden bereikt. Dank U voor de verzekering dat U zult voleindigen hetgeen U begon. Evenals Jozua steunen wij op Uw belofte, *'Heb ik u niet geboden: wees sterk en moedig? Sidder niet en wordt niet verstrikt, want de Here uw God, is met u, overal waar gij gaat'* (Jozua 1:9). Wij prijzen Uw heilige naam. Amen."

Aanhangsel: Een gesprek met David Gates

Vraag: David, wat betekent het om een zending te zijn?

Antwoord: Het meest noodzakelijke ingrediënt voor een succesvolle zendingsdienst is een nauwe relatie met God, vergezeld van de overtuiging dat God u leidt in het zendingswerk. Wanneer er dan moeilijkheden in iemands werk ontstaan is het essentieel om het gevoel van 'roeping' te hebben. Dan kunnen we onze zorgen op Hem leggen, die ons tot Zijn dienst heeft geroepen en Hem vragen onze problemen op te lossen. Sommige mensen voelen die roeping al in hun jeugd, terwijl anderen zich door een ervaring in het leven gedrongen voelen of tijdens een bezoek aan een buitenlandse zendingspost.

Vraag: Vereist het een zekere persoonlijkheid of bijzondere vaardigheden?

Antwoord: Iedereen wordt geboren met een verschillende combinatie van belangstellingen, aanleg, temperament en persoonlijkheid. Dit zijn de ruwe materialen die verbeterd en opgebouwd moeten worden door zelfdiscipline en opvoeding. God heeft in Zijn werk een plaats voor elk vermogen, talent, vaardigheid en persoonlijkheid. Een begrijpen en aanvaarden van dit principe is belangrijk om in staat te zijn anderen te accepteren en met hen als een team te werken. Het wonder van de vijf broden en de twee vissen in Mattheus 14 en Markus 6, leert ons dat we een rechtstreeks bevel hebben van de Heer, "*Geeft gij hen te eten*" (Matth. 14:16). We dienen een inventaris te maken van wat we bezitten en dat voor 100% in Gods handen te leggen. Hij zal dan nemen wat wij Hem geven en het voldoende vermenigvuldigen zodat we Zijn bevelen kunnen uitvoeren. Een duidelijke onderwijzing van het

EEN GESPREK MET DAVID GATES

gebruik van onze talenten in Mattheus 25 versterkt ook dit principe. Gebruik ze of verlies ze.

Veronderstel dat Japan en zijn cultuur u fascineren. In de veronderstelling dat uw belangstelling een gave van de Heer is en dat u die moet ontwikkelen, dankt u de Heer voor deze belangstelling en onderwerpt u uw wil aan Hem. Vraag Hem in te grijpen op ieder moment dat Hij een ander plan voor u zou hebben. Maar onthoud dat obstakels niet noodzakelijkerwijs een bewijs zijn van Gods misnoegen. Ze moeten overwonnen worden. Ondertussen begint u alles te lezen over de cultuur en u begint met Japans te leren. Mogelijk dat u plannen maakt voor een korte zendingsreis naar dat land of daar gedurende een jaar als vrijwilliger werkt. Terwijl u verder gaat, zult u deuren van gelegenheden open zien gaan. Als ze dat doen, ga er dan door naar binnen, altijd eraan denkend om uw wil elke dag te onderwerpen aan uw hemelse Vader. Tenslotte zou u zich kunnen zien als een volledige zending of vakman in Japan. U zou zich natuurlijk ook kunnen zien in Alaska, als dat de plaats is waar God u wilt hebben.

Hoe heeft God u geleid? Door u een principe van volgen te geven – om de talenten die u momenteel bezit te nemen en ze te verbeteren voor de Meester. Omdat u de gewoonte hebt om iedere dag uw wil aan Hem te onderwerpen en Zijn Woord bestudeert, hoeft u zich niet voortdurend zorgen te maken of u wel Gods wil volgt, Hij is zeker in staat en gewillig om op elk moment in te grijpen als dat nodig is. Zolang u bereid bent om te volgen, kunt u voorwaarts gaan en 's nachts goed rusten in het vertrouwen op Zijn leiding.

Vraag: Welke suggesties hebt u voor opvoedkundige voorbereiding?

Antwoord: Laat ik allereerst zeggen dat in de wereld van vandaag een organisatie, zo min mogelijk leidinggevende functie's moet hebben om snel en met flexibiliteit te reageren op mogelijkheden. Dat principe slaat niet alleen op het zakenleven maar slaat ook op Gods werk.

Ik adviseer dat u uw natuurlijke belangstellingen en vermogens

DE ZENDINGSPILOOT

identificeert en een opleiding probeert te vinden op die gebieden zodat u van nature kunt genieten van uw bekwaamheden. Bezoek iemand in het gebied waar u wilt gaan dienen en vraag hem om raad.

Ik zou zeker nog een ander punt willen benadrukken. Om een zendeling te zijn moet u in staat zijn om heel wat verschillende dingen te doen. Zo zou ik, in plaats van een specialist te worden op één gebied, uw training diversifiëren om een combinatie te kiezen van vaardigheden, die voldoen aan diverse noden van het werk. Een manasje-van-alles te zijn komt in de frontlinie goed van pas.

Specialisatie is goed voor een baan aan de universiteit, voor een wetenschapper, die op het één of andere terrein als doctor wil promoveren en waar een specialist wordt gewenst. Voor de algemene dienst in de frontlinie is het belangrijker om op diverse terreinen getraind te zijn.

De plaatselijke cultuur en de taal zijn absoluut belangrijk om u in staat te stellen te communiceren met de mensen, die u wilt bereiken. Als u eenmaal het land waar u wilt gaan werken hebt geïdentificeerd, God de deuren heeft geopend, en u ervan overtuigd bent, adopteer dan dat land alsof het van u is. Oefen uw geest om te spreken en te denken als een inboorling, probeer om het plaatselijke accent over te nemen. Zelfs als u een Noord-Amerikaan zou zijn of iemand uit een ander land, dan dient u er over te spreken alsof het uw eigen land is. Wanneer ik bijvoorbeeld in Guyana ben, zeg ik: "Wij Guyanezen zijn trots op ons mooie land." Ik doe dat met opzet. Ik ben geen Guyanees, maar ik heb dat land geadopteerd en ik spreek erover wanneer ik daar ben, alsof het mijn eigen land is. Het is een eer om als één van hen te worden beschouwd, wanneer mensen zeggen: "U bent één van ons." Dat geeft u onmiddellijk een status om mensen te bereiken en uw invloed op te bouwen.

In het bijzonder op het gebied van de luchtvaart, moeten piloten op z'n minst een zakelijk vliegbrevet bezitten en minstens 500 vlieguren. Twaalfhonderd vlieguren worden aangeraden voor het vliegen op instrumenten, maar 500 uur is het minimum. Training

EEN GESPREK MET DAVID GATES

in het onderhoud van vliegtuigen is heel belangrijk. De meeste piloten zullen hun vliegtuig zelf moeten onderhouden. Niet elk land vereist dat, in Guyana zijn we zelfs verplicht om iemand anders het onderhoud te laten doen. Maar als je mecanicien bent, ben je in staat om beter voor je vliegtuig te zorgen.

Piloten zijn niet slechts taxichauffeurs. Naar mijn mening zijn ze in de eerste plaats zendelingen. Het vliegtuig dient er alleen maar voor om ergens te komen. Ze dienen ook gezondheidszorg te overwegen als een gediplomeerd verpleger, als leerlingverpleger of mogelijk als medisch technicus bij de eerste hulp. Een opleiding in voorlichting, industriële beroepen, evangelisatie – dit is allemaal belangrijk voor piloten, omdat wanneer ze eenmaal op de plaats zijn waar ze naar toe vliegen, ze onmiddellijk te doen krijgen met de problemen daar.

Vraag: Hoe kiest u een zendingsveld uit om er dienst te doen?

Antwoord: Er is een kleine variatie in de manier waarop u een zendingsveld kunt uitkiezen. Sommige mensen, zoals Paulus bijvoorbeeld, worden door God naar een speciaal gebied geroepen. In zijn geval Macedonië. Hij dacht er eerder niet aan om daarheen te gaan. Zo ontvangen sommige mensen een bijzondere oproep om naar een speciaal gebied te gaan. Voor de meerderheid is dat echter niet het geval.

Ik geloof dat God een belangstelling inplant. Sommige mensen dromen van China, en ze willen naar China gaan. Ze vinden de taal mooi en ze bouwen een passie op voor China. Anderen willen naar Zuid-Amerika gaan, anderen naar Afrika. Wat u ook voor verlangen en passie in uzelf ontwikkelt, ik geloof dat het van God komt. En dat zou het allereerste gebied zijn om als zendingsveld te kiezen – welk gebied interesseert u het meest? Identificeer een continent, gebied of land waar uw interesses liggen. Maak u vertrouwd met de geschiedenis van het land, de geografie, de cultuur en de taal. Ga met Maranatha of een gelijkaardige hulporganisatie naar het gebied waar u heen wilt gaan. Leg contacten met de plaatselijke kerkleiders, omdat u onder hun paraplu moet werken. Gedurende een jaar als vrijwilliger werken is mooi, een machtige

DE ZENDINGSPILOOT

manier om contacten te leggen en te ontwikkelen. Indien u uw kerkbestuur kent, uw predikanten, kerk en gemeenschapsleiders, zowel als de leden, geeft dat u een basis om in staat te zijn die beslissing te nemen. Verantwoording dragen en betrouwbaar zijn en een waardevolle bijdrage leveren aan het plaatselijke werk, zijn belangrijke punten om u ervan te verzekeren dat er daar een plaats voor u zal zijn om te werken.

Vraag: Hoe kiest u de middelen van bestaan?

Antwoord: Er is niet één rechte weg om in uw behoeften te voorzien als u als zending werkt. Sommige personen voelen zich op hun gemak in een situatie waarin alle financiële variabelen reeds zijn vastgesteld. Er zijn er ook die erg flexibel zijn, die aan de gang willen gaan met slechts een minimum of geen garantie aan fondsen! De meeste mensen passen ergens in het midden.

God wil werken met alle soorten van plannen. Weest u er echter van bewust, dat Hij graag iemand uit zijn gemakkelijke positie haalt, zodat ze leren om in het onbekende op Hem te vertrouwen. Zendingswerk is altijd vervuld van een groot aantal verrassingen, die in Gods hand gelegd moeten worden terwijl iemand verder gaat. En vergeet ook niet dat spoedig, op de één of andere dag, iedereen van Gods volk in een positie zal worden gedwongen, waar alle menselijke hulp zal ontbreken. Wat volgt zijn enkele methoden, gebruikt door zendingen, om persoonlijke behoeften te overbruggen, terwijl men overzee werkt.

Kerkelijke bezigheid. Sommigen hebben een beroep of vaardigheden, die aan de vraag voldoen van een overzees betaalde plaats. Deze betaalde posities worden door het Secretariaat van de Generale Conferentie en Divisie gecoördineerd. De weinige posities die er bestaan, zijn gewoonlijk voor professionele specialisten.

Zichzelf ondersteunende organisaties. Deze zichzelf ondersteunende organisaties kunnen een vast stipendium of salaris krijgen, afhankelijk van de zendingkandidaat. Sommigen vragen de kandidaat om in hun eigen onderhoud te voorzien alvorens werkelijk aan het werk te gaan. Dit soort van organisaties hebben behoeften die

EEN GESPREK MET DAVID GATES

variëren van het stichten van kerken tot technische en vakkundige behoeften.

Zichzelf ondersteunende individuen. Enkele toekomstige zendelingen hebben mogelijk toegang tot persoonlijke fondsen die toereikend zijn voor hun behoeften tijdens hun werk overzee (zoals de apostel Paulus, die tenten maakte om in zijn onderhoud te voorzien). Die hulpbronnen kunnen komen van familieleden, vrienden of andere kerkleden om iedere maand een bepaald bedrag te dekken. Vaak ondersteunt een gemeenschap een individu als een volledig zending of vrijwilliger.

Goddelijke ondersteuning. Deze radicale maar opwindende methode berust op een totaal vertrouwen in God om in onze noden te voorzien. Dat is waar dit boek over gaat – Gods vermogen en bereidheid om in al onze behoeften te voorzien terwijl wij ons op Zijn werk concentreren. Deze bijbelse methode wordt gevonden in Markus 6:7-13 en Lukas 10:1-11, waar Jezus Zijn discipelen twee aan twee uitzendt zonder iets in de hand te hebben. Ze moesten eenvoudigweg uitgaan, erop vertrouwend dat God voor hen zou zorgen. Toen ze terugkeerden vroeg Jezus hen, in Lukas 22:35, of ze iets tekort gekomen waren en blij antwoordden ze: “Niets.”

Mannen zoals George Müller en Hudson Taylor zijn tegenwoordig beroemd vanwege hun volkomen vertrouwen in Gods vermogen om te voorzien. Onder grote offers gingen ze in vertrouwen voorwaarts en God deed precies wat Hij beloofd had. Hij voorzag in al hun behoeften naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid. “Degene die u roept is getrouw, hij zal het ook doen.” (1Thess. 5:24).

Een zeer fascinerende werkelijkheid is dat al Gods kinderen, ongeacht het financiële plan dat ze kozen, op een dag gedwongen zullen worden om de goddelijke ondersteuning te aanvaarden, wanneer alle menselijke hulp zal wegvallen. Ik twijfel er niet aan dat voor de meesten, dit een zware verzoeking zal zijn en velen zullen de proef niet doorstaan.

Degenen die er nu voor kiezen onder dit prachtige principe te werken, zullen Gods hand geopenbaard zien in hun voordeel. Ze

DE ZENDINGSPILOOT

zullen de komende gebeurtenissen met vertrouwen tegemoet gaan en zullen een geweldige bemoediging vormen voor anderen die voor de eerste maal zulk een vertrouwen moeten leren.

Als u zich voor het zendingswerk geroepen voelt, hoop ik dat dit boek u zal bemoedigen om het principe van goddelijke ondersteuning voor uzelf te ervaren terwijl u nog de keuze hebt. U zult zien, dat “de hand des Heren is niet te kort om te verlossen; noch zijn oor te onmachtig om te horen” (Jes.59:1).

Vraag: Hebt u een advies voor de onderhandeling met plaatselijke kerkleiders en regeringsambtenaren?

Antwoord: Allereerst, erken de verantwoordelijkheid van plaatselijke kerkleiders om hun gemeentewerk in hun gebied te beheren en te beschermen. Coördineer uw plannen zoveel als mogelijk met die van hen en wees flexibel. Ontwikkel een nauwe samenwerking met uw zending of conferentie en uniebestuur. Bezoek de bestuursleden persoonlijk om vast te stellen hoe u het best kunt helpen bij het vervullen van hun missie. Wordt een gezicht, niet enkel een naam. Wees ervan bewust dat de verschillen in cultuur en inzicht frustraties kunnen oproepen, zowel bij zendelingen als bij het plaatselijke bestuur. Het is ook van belang om geestelijk-volwassen leken onder de inboorlingen te vinden, die bereid zijn om raad te geven.

Toch een woord ter vermaning. Er kunnen leiders zijn die trachten om alles wat er in hun gebied gebeurt te besturen, met inbegrip van datgene wat God u heeft opgedragen te doen, ondanks de raadgevingen van Ellen White en het kerkelijk werkbeleid ten spijt. Deze wijze van beheer brengt spanning. Leg in zulke ogenblikken, uw zaak voortdurend voor de Heer en vraag om raad aan diegenen die u vertrouwt.

Een heel belangrijk en kritisch gebied van beheer betreft de financiën. U hebt een verantwoordelijkheid om uw gevers op de hoogte te houden. Financiële informatie met betrekking tot uw project dient te worden gereserveerd voor degenen die u geldelijk steunen. Weersta de druk om vertrouwelijke gegevens te geven

EEN GESPREK MET DAVID GATES

over hulpbronnen en financiële informatie aan niet-gevers. Het, bij gelegenheid, toestaan van een onderzoek door de unie of divisie is gepast en handhaaft het vertrouwen.

Wat betreft overheden, terwijl sommige landen zendelingen mogelijk met open armen ontvangen, bezien andere landen hen met argwaan en vijandigheid. Leer zoveel als u kunt van inwoners en andere zendelingen over hun normen en waarden. Behandel regeringsambtenaren altijd met het grootste respect. Als een algemeen principe, geef ambtenaren slechts de informatie waarom ze vragen zonder meer te zeggen dan nodig is. Dit omvat zelfs uw eigen ambassade of consulaat. En gehoorzaam, voor zover het in uw macht is en in harmonie met Gods wil, de wetten en voorschriften van het land.

Het is belangrijk om totaal vrij te blijven van politieke bewegingen of partijen. Geef zelfs geen uitdrukking aan uw mening. Want voor ons als vreemdelingen en zendelingen met een missie, is politiek niet onze zaak.

Vraag: Hoe denkt u over het contact met familie en ondersteuners thuis?

Antwoord: Als u een gemeente, familie of groep thuis hebt, die bidt en wellicht zorgt voor geldelijke ondersteuning voor u, houd hen dan op de hoogte van uw uitdagingen en vooruitgang. Wees eerlijk over uw moeilijkheden en ontmoedigingen, maar concentreer u niet op het negatieve. Wees optimistisch. Als u met problemen kampt, richt u op Gods macht om deze door gebed op te lossen. Als Hij de moeilijkheid reeds heeft opgelost, schrijf dan een verslag tot Zijn eer.

Onthoud dat wat u schrijft terug kan komen naar het zendingsgebied, wees daarom voorzichtig met wat u zegt en welke houding u in uw verslag overbrengt. Uw invloed thuis kan groter zijn dan in het zendingsgebied. Wanneer God ingrijpt in uw voordeel, laat mensen dan zien dat God aan het werk is.

Maak zoveel als mogelijk is gebruik van de techniek. Computers en e-mail vergemakkelijken de communicatie. Digitale camera's kunnen worden gebruikt om beelden over te zenden naar

DE ZENDINGSPILOOT

uw donoren en plaatselijke gemeenteleiders. En vergeet niet om dankbrieven te schrijven naar donoren. Plaatselijke ondersteuners en vrijwilligers moeten van u ook wel eens een woord van dank horen.

Tenslotte, accepteer zoveel mogelijk spreekbeurten in gemeenten. Als u anderen inspireert en Gods zegeningen mededeelt, zult u op uw beurt gezegend worden.

Vraag: Hoe meet u het succes in Gods werk?

Antwoord: God heeft mensen geroepen om partners te zijn van Hem in het uitdragen van Zijn werk op aarde. We moeten onze persoonlijkheden, culturen, talen, vaardigheden, talenten en hulpbronnen in Zijn handen leggen, om onder Zijn leiding te worden gebruikt. Het succes van het werk berust niet enkel en alleen bij God, maar hangt voor een groot deel af van onze keuzes. Luister naar deze aanhaling uit *Profeten en koningen pag.165*: “Als God de weg baant voor het vervullen van een bepaalde taak, en de verzekering geeft van succes ,moet het verkoren werktuig alles doen wat mogelijk is om het beloofde resultaat te bereiken. Naarmate het enthousiasme en de volharding waarmee het werk wordt verricht, zal het een succes zijn. God kan voor Zijn volk alleen wonderen doen als ze hun aandeel met onvermoeide ijver verrichten.”

Gewoonlijk grijpt God niet in wanneer het beheer slecht is, fondsen worden misbruikt, er gebrek is aan inzicht, zelfzucht, zorgeloosheid, luiheid, geen bereidheid om te offeren, te veel controle en een liefdeloze houding. Vele projecten falen, niet omdat God dat verordeneerde, maar door onze eigen fouten en onbuigzaamheid. Hoe groot is daarom onze verantwoordelijkheid om onze zwakheden te belijden en stilzwijgend Zijn instructies te volgen. Hier is een andere aanhaling, ditmaal uit *Jezus, de Wens der eeuwen pag.303*: “Als we plannen maken naar ons eigen inzicht, zal de Here ons met onze eigen fouten laten zitten.”

Er zijn vele maatstaven voor succes. In Gods werk is het echter niet onze verantwoordelijkheid om het succes te bepalen. Het is onze verantwoordelijkheid om getrouw bevonden te worden in

EEN GESPREK MET DAVID GATES

Gods roeping, Zijn liefde te weerspiegelen in een stervende wereld en ons op Zijn wederkomst voor te bereiden. Niets anders telt! Geen instellingen, gebouwen, vliegtuigen, uitrustingen, bezittingen, rijkdom, invloed, scholen of kerken. Hoewel de wereld gewoonlijk deze normen hanteert om zijn definitie van succes te meten, moeten wij ons realiseren dat ze slechts werktuigen zijn in gebruik om de zending te voltooien.

Als we bijeenkomen om plannen te maken voor Gods werk, moet ons doel voortdurend zijn om te volgen wat Jezus deed en leerde. "Alleen de methode van Christus zal het ware succes geven in het bereiken van mensen." (De weg tot gezondheid pag.70) Het evangelie van Mattheus houdt het volgende in: Verkondigt de boodschap; geneest de zieken; wekt de doden op; drijft de boze geesten uit; geeft de hongerigen te eten; geeft water aan de dorstigen, zorgt voor de vreemdeling, kleedt de naakten; bezoekt de zieken en die in de gevangenis zitten; maakt alle volkeren tot Mijn discipelen en doopt hen; hen onderwijzend alles te onderhouden wat Christus heeft bevolen (Zie Mattheus 10:6-8; 25:35, 36; 28:19-20).

God heeft de kerk der Zevende-dags Adventisten een zeer bijzondere boodschap gegeven voor deze tijd van het einde. Het is een boodschap voor iedereen, maar in het bijzonder voor Gods kinderen, zij die Hem reeds kennen maar niet begrijpen wat er gaande is. Terwijl de vijand zijn aanvallen richt op Gods karakter van liefde en gerechtigheid, zoals geopenbaard in Jezus, worden wij geroepen de waarheid over God in ons leven te openbaren, Zijn wet, Zijn karakter en hoe zich voor te bereiden op Zijn spoedige wederkomst.

Vraag: Welke laatste gedachten hebt u betreffende een zending te zijn?

Antwoord: Iemands overzeese dienst is misschien niet zo groot als zijn ambt thuis. Thuis zijn er degenen die wanhopig de behoefte hebben om te horen dat God nog leeft, en kan en wil zorgen voor Zijn kinderen. Anderen vertellen wat God voor u heeft gedaan, is één van uw belangrijkste verantwoordelijkheden.

DE ZENDINGSPILOOT

Een getrouw rentmeester te zijn is een absolute noodzakelijkheid in de voortgang van Gods zegeningen. In geloof voorwaarts gaan is geen excuus voor slecht geldelijk beheer.

Wanneer een kerkelijke gemeenschap besluit om rechtstreeks betrokken te worden bij de ondersteuning van een overzeese zending of project, dan resulteert dat gewoonlijk in een toename van giften in de thuiskerk. Een door de zending gedreven gemeente is een groeiende gemeente. Een wijze gemeentepredikant zal zijn gemeenteleden aanmoedigen om zendingsprojecten te adopteren.

Ga voort in de overtuiging van Gods roeping, niet slechts in de zucht naar avontuur.

Geloof Gods beloften letterlijk en handel overeenkomstig. En onthoud steeds dat God “in al uw noden zal voorzien naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid.” (Filip: 4:19).

“Onze hemelse Vader heeft tal van wegen om voor ons te zorgen, waarvan wij niets weten” (*Jezus, de Wens der eeuwen pag.269*).

Ontwikkel een bereidheid om risico's te lopen door voorwaarts te gaan in het vooruitzicht van onbekende factoren, en dit zou kunnen betekenen een gebrek aan hulpbronnen. Het is aanvaardbaar om zich verschrikkelijk te voelen om vooruit te gaan zonder voldoende fondsen. Val, in zulke gevallen, op uw knieën en leg Gods beloften voor Hem neer en maak aanspraak op elk ervan. Wanneer Zijn vrede u vervult, ga dan verder.

Denk eraan dat het project niet eeuwig hoeft te duren om succesvol te zijn. Sommige projecten krijgen slechts voor korte tijd kansen, voordat het onmogelijk wordt om verder te gaan. Het sluiten van een project is niet noodzakelijk een mislukking. Wees eerder bang het niet te hebben geprobeerd.

Speel het spel met de kaarten die u zijn gegeven. Als u wacht op omstandigheden die ideaal zijn, kan het zijn dat u nooit tot handelen komt. Ga voorwaarts in gehoorzaamheid aan God, ongeacht hoe moeilijk de situatie ook moge schijnen. Bedenk dat de discipelen werden gevraagd om de menigte te voeden met slechts vijf broden en twee vissen. Ze hadden kunnen tegenwerpen dat

EEN GESPREK MET DAVID GATES

gehoorzaamheid onmogelijk was, omdat de hulpbronnen onvoldoende leken om de taak uit te voeren. Door te gehoorzamen, demonstreerden zij dat “Wat wij hebben, moeten we met anderen delen, en wanneer wij geven, zal Christus ervoor zorgen dat in ons tekort wordt voorzien.” (*Uit de schatkamer der getuigenissen-deel 2 pag.603*)

Mensen zijn belangrijker dan dingen. Het meest waardevolle bezit van een organisatie zijn de mensen. Zorg voor uw mensen en zij zullen zorgen voor de dingen.

Vandaag vraagt God ons nog steeds: “Wat is dat in uw hand?” (Exodus 4:2). Gebruik het!

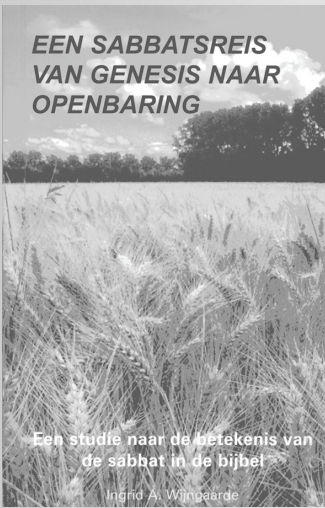

Zo geneest God

Dit boek behandelt de 8 gezondheidswetten van God evenals de natuurlijke behandelingen met water en houtskool. Verder gaat het over het ontwikkelen van het karakter en waarschuwt het voor Satans bedrieglijke genezingen en het gevaar voor hedendaags medicijngebruik.

Bestellen:
**CHRISTELIJKE BOEKHANDEL
DE HAAN**
Oostpolderweg 27, 9909 TH Spijk
Tel / fax:: 0596-592194
E-mail: chr.boekhandeldehaan@hetnet.nl

Het boek is geschreven door een Amerikaanse arts met citaten uit de Bijbel en van Ellen White.
Geïllustreerd / 100 blz.

**EEN SABBATSREIS
VAN GENESIS NAAR
OPENBARING**

Een studie naar de betekenis van
de sabbat in de bijbel

Ingrid Al Wijnaldarde

In onze maatschappij is, door de invloed van het christendom, de zondag de algemeen aanvaarde rustdag. De Bijbel, de norm voor de christen, geeft echter geen enkele aanwijzing voor de zondagsrust.

De enige dag die als rustdag aangemerkt wordt, is de zevende dag der week, de zaterdag of de sabbat.

Bestellen:

**Uitgeverij St. Bazuin te Zion
Lekdijk 417
2957 VB Nieuw-Lekkerland
Tel. 0184-691616**

**In Gesprek
met
God**

Handleiding
voor de School van Gebed

Dit boek is een handleiding voor een gemeentecursus, waarin wordt ingegaan op de betekenis van het gebed in het christelijke leven en waarin geleerd wordt om effectieve gebeden te bidden.

Hij heeft zelf gezegd:

“Jullie zullen Mij zoeken en ook vinden, als jullie Mij tenminste met hart en ziel zoeken”.

NU is het de tijd om aanspraak te maken op de vervulling van deze prachtige belofte.

Wat de HERE vraagt, is dat wij toegewijd zijn aan Hem en met Hem meewerken om Zijn werk af te ronden. Hij roept u en mij.

KOM, laten we gaan bidden om reiniging van onze harten en onze huizen en om opwekking in de gemeente. Laat Hem niet langer wachten.

De beloofde zegen zal niet uitblijven!

Bestellen:

**Uitgeverij Promise Ministry
Johann Faberlaan 33,
9744 DE Groningen
Tel.050-5566274**

